

Արա Պապյան

**ՀԱՅՈՑ
ՊԱՀԱՆՁԱՏԻՐՈՒԹՅԱՆ
ԻՐԱՎԱԿԱՆ ՀԻՄՈՒՆՔՆԵՐԸ**

(հոդվածների ժողովածու)

Հայոց պահանջատիրությունը հայերի հավաքական շահերի պաշտպանությունն է՝ միջազգային իրավունքով ամրագրված և հայ ժողովրդին վերապահված, սակայն ոտնահարված իրավունքների վերականգնումը:

Երևան – 2007

Հոդվածները գրվել են դեկտեմբեր 2006թ. – հուլիս 2007թ. ժամանակահատվածում

© Ara Papian, 2007   Legal Bases for Armenian Claims.

© Արա Պապյան, 2007   Հայոց պահանջատիրության իրավական հիմունքները:

Բովանդակություն

I.	Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճիռը Հայաստանի և Թուրքիայի սահմանի վերաբերյալ	5
II.	«Վուդրո Վիլսոնի 14 կետերը» և Հայաստանը	7
III.	Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների սահմանադրությունը, Հայկական հարցը և Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճիռը	9
IV.	Մոսկվայի ռուս-թուրքական պայմանագրի (16 մարտի, 1921թ.) փորձաքննությունն ըստ միջազգային իրավունքի	11
V.	Կարսի պայմանագիրն ու Հայաստանի Սովետական (Խորհրդային) Սոցիալիստական Հանրապետության իրավական կարգավիճակն ըստ միջազգային իրավունքի	14
VI.	Սևրի և Լոզանի պայմանագրերի իրավական փոխհարաբերությունները	18
VII.	Հայ ժողովրդի նյութական կորուստները Հայոց ցեղասպանության ժամանակ	22
VIII.	Հայկական հուշարձանների կարգավիճակը Թուրքիայում ըստ միջազգային իրավունքի	25
IX.	Լեռնային Ղարաբաղի հիմնահարցը ժողովուրդների ինքնորոշման և տարածքային ամբողջականության լույսի ներքո	28
X.	Կրկին Հայաստանի Հանրապետության սահմանների և Լեռնային Ղարաբաղի ինքնորոշման մասին	31
XI.	Նախկին սովետական հանրապետությունների ճանաչման, ինքնորոշման և սահմանների մասին	35
XII.	Թուրքիայի Հանրապետության կողմից Հայաստանի Հանրապետության շրջափակումը որպես միջազգային իրավունքի և ստանձնած պարտավորությունների կոպիտ խախտում	38
XIII.	Հայկական հարցի լուծման իրավական հիմքերն ու ուղիները	42
XIV.	The Arbitral Award on Turkish-Armenian Boundary by Woodrow Wilson, the President of the United States of America	51
	Հեղինակի մասին	62

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԵՎ ԹՈՒՐԻՔԻԱՅԻ
 ՄԻՋԵՎ *DE JURE* ՍԱՀՄԱՆՆ
 ԸՍՏ ԱՄՆ ՆԱԽԱԳԱՀ ՎՈՒԴՐՈ ՎԻԼՍՈՆԻ ԻՐԱՎԱՐԱՐ ՎՃՈՒ
 22 նոյեմբերի, 1920թ.

Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճիռը Հայաստանի և Թուրքիայի սահմանի վերաբերյալ

Տարեվերջին՝ դեկտեմբերի 28-ին (2006թ.), լրանում է ԱՄՆ 28-րդ նախագահ (1913-1921թթ.), Խաղաղության նոբելյան մրցանակի դափնեկիր (1920թ.), հայ ժողովրդի մեծագույն բարեկամ Վուդրո Թոմաս Վիլսոնի (Woodrow Thomas Wilson) ծննդյան 150-ամյակը:

Համաշխարհային քաղաքագիտական միտքը բազմիցս է անդրադարձել Վուդրո Վիլսոնի քաղաքական ժառանգությանը, սակայն գրեթե ոչինչ չի արվել վեր հանելու համար ԱՄՆ նախագահի հետևողական և աննկուն ջանքերը հանուն հայ ժողովրդի դարավոր իղձերի իրականացման և, ամենակարևորը, արժեվորելու համար այդ գործունեության բարձրակետը հանդիսացող Հայաստանի Հանրապետության և Թուրքիայի միջև սահմանը որոշող և մեկընդմիջտ ամրագրող **իրավարար վճիռ** (arbitral award) քաղաքական անանց կարևորությունը մերօրյա Հայաստանի Հանրապետության ներկայի և ապագայի համար:

Իրավարար վճիռի նախընթացը

1920թ. ապրիլի 25-26-ին Դաշնակից և ընթերակա ուժերի Գերագույն խորհուրդը (Supreme Council of Allied and Associated Powers), բաղկացած Մեծ Բրիտանիայի, Ֆրանսիայի, Իտալիայի և Ճապոնիայի ներկայացուցիչներից, որոշում կայացրեց դիմել ԱՄՆ նախագահին երկու խնդրանքով.

- ա) ստանձնել Հայաստանի մանդատը,
- բ) իրավարար վճռով որոշել Հայաստանի և Թուրքիայի սահմանը [1]:

Երկրորդ խնդրանքը մաս պաշտոնապես ամրագրվեց խաղաղության վեհաժողովի նախագահի՝ Ֆրանսիայի վարչապետ և արտգործնախարար Ալեքսանդր Միլերանի, 1920թ. ապրիլի 27-ի պաշտոնագրով [2]: Նույն խնդրանքը, 89-րդ հոդվածի տեսքով, ներառվեց Սևրի դաշնագրի մեջ և արդեն Հայաստանի և Թուրքիայի, ինչպես մաս դաշնագիրը ստորագրած գրեթե 20 երկրի, անունից հղվեց ԱՄՆ նախագահին: ԱՄՆ նախագահը, իրավասու մարմինները (պետքարտուղարությունը, պաշտպանության նախարարությունը և նախագահի վարչակազմը) և համապատասխան աշխատանքային խումբը (պրոֆ. Վեստերմանի գլխավորությամբ), մանրակրկիտ ուսումնասիրեցին հայցը և կայացրին իրավարար վճիռը: Վուդրո Վիլսոնը **իրավարար վճիռը** ստորագրեց 1920թ. նոյեմբերի 22-ին: Այն դեկտեմբերի 6-ին պաշտոնապես փոխանցվեց Փարիզ՝ դաշնակից ուժերի Գերագույն խորհրդին: Սույն վճիռի պաշտոնական և ամբողջական անվանումն է. «*Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների նախագահի որոշումը Թուրքիայի և Հայաստանի միջև սահմանի, Հայաստանի դեպի ծով ելքի և հայկական սահմանին հարակից թուրքական տարածքի ապառազմականացման վերաբերյալ*» 22 նոյեմբերի, 1920թ.:

Իրավարար վճիռի բովանդակությունը

Ըստ իրավարար վճռի, Հայաստանի Հանրապետության տիտղոսն ու իրավունքները ճանաչվում էին նախկին Օսմանյան կայսրության Վանի, Բիթլիսի, Էրզրումի և Տրապիզոնի նահանգների վրա՝ ընդհանուր առմամբ 103 599 կմ²: Դա կրկնակի քիչ էր այն տարածքից, որի վրա Մուրթոսի զինադադարի 24-րդ հոդվածով ճանաչվել էր հայկական տիտղոսը: Նման էական կրճատումը պայմանավորված էր այն հանգամանքով, որ արդեն այդ ժամանակ ի հայտ էին եկել հայերի հսկայական մարդկային կորուստները:

Իրավարար վճիռի ներկա կարգավիճակը

Իրավարար վճիռը վերջնական է և պարտադիր է կատարման համար [3]: Այն չունի ժամանակային սահմանափակում [4] և նրա կարգավիճակը կախում չունի վճռի հետագա ճակատագրից: Միջազգային իրավունքը, մասնավորապես Հաագայի կոնվենցիայի (1907թ.) 81-րդ հոդվածը, որով ամփոփվել և ամրագրվել է իրավարար վճիռների կարգավիճակը, ընդհանրապես չի նախատեսում վճռի չեղյալ

հայտարարում [5]: Ըստ միջազգային իրավունքի՝ կողմերը, համաձայնվելով իրավարար որոշմանը ներկայացնել իրենց վեճը, մեկընդմիջտ ընդունում են, որ իրենց կողմից կատարման համար պարտադիր կլինի իրավարարի ցանկացած վճիռ [6]: Կողմերից մեկի մերժումը ի կատար ածելու իրավարարությունը, չի ազդում վճռի վավերականության վրա: Ըստ այդմ, քանի որ իրավարարության հայցը ներկայացվել է ոչ միայն Հայաստանի և Թուրքիայի, այլև 16 այլ երկրի կողմից, ուստի վճիռը պարտադիր է բոլոր հայցվորների համար, որոնք ներկայումս հետևյալ երկրներն են՝ Միացյալ Թագավորություն, Կանադա, Ավստրալիա, Նոր Զելանդիա, Հարավային Աֆրիկա, Հնդկաստան, Պակիստան, Բանգլադեշ, Ֆրանսիա, Իտալիա, Ճապոնիա, Բելգիա, Հունաստան, Լեհաստան, Պորտուգալիա, Ռումինիա, Չեխիա, Սլովակիա, Սերբիա, Խորվաթիա, Սլովենիա, Բոսնիա, Հերցեգովինա, Մակեդոնիա և Մոնտենեգրո: Այն պարտադիր է նաև իրավարարի՝ Միացյալ Նահանգների համար, քանի որ ԱՄՆ նախագահի ցանկացած պաշտոնական դիրքորոշում հանդիսանում է երկրի դիրքորոշումը [7] և իրավարարությունից բխող քայլերը պարտադիր են կատարման համար [8]:

Հայաստանը, որպես ՄԱԿ-ի անդամ երկիր, կարող է ՄԱԿ-ի միջազգային դատարանի միջոցով (Միջազգային դատարանի կանոնադրության 36-րդ հոդվածի 2 կետի ա) և բ) ենթակետերի հիման վրա) հավաստել Վիլսոնի իրավարար վճռի վավերականությունը և դրանով իսկ վերահաստատել իր տիտղոսը իրավարար վճռով Հայաստանին հատկացված տարածքի վրա:

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. The Treaties of Peace, 1919-1923, vol. I, New York, 1924, p. xxxii.
2. Papers Relating to Foreign Relations of the United States, 1920, Washington, 1936, v. III, p. 780.
3. A Dictionary of Arbitration and its Terms, (ed. by Katharine Seide), New York, 1970. p. 32.
4. Luzius Wildhaber, Treaty Making Power and Constitution, Basel and Stuttgart, 1971, p. 98.
5. Manual of Public International Law, (ed. by Max Sorensen), New York, 1968, p. 693-4.
6. A Dictionary of Arbitration and its Terms, նշվ. աշխ. էջ 27:
7. Quincy Wright, The Control of American Foreign Relations, New York, 1922, p. 38.
8. John Collier, The Settlement of Disputes in International Law, Oxford, 1999, p. 265.

*առաջին անգամ տպագրվել է ԱԶԳ օրաթերթում,
28 դեկտեմբերի, 2006թ., էջ 3*

«Վուդրո Վիլսոնի 14 կետերը» և Հայաստանը

Վուդրո Վիլսոնն իր ձեռքում է պահել ԱՄՆ քաղաքական դեկլարացիայի խոռվահույզ ժամանակաշրջանում (1913-1921թթ.), երբ առաջին աշխարհամարտի փոթորիկների մեջ և դրան հաջորդած քաղաքական վերածնունդների ընթացքում կործանվում էին կայսրություններ, պատմական ասպարեզ էին իջնում նորանոր երկրներ, ի հայտ էր գալիս աշխարհի, որպես մի փոխկապակցված ընդհանրության, նոր ըմբռնումը: Անուրանալի է ԱՄՆ նախագահի և իրավագիտության դոկտորի դերը ազգերի ինքնորոշման իրավունքի քաղաքական հասկացության առաջադրման, մշակման և աներկբա սատարման ուղղությամբ, ինչպես նաև Ազգերի լիգայի, հետևաբար դրա իրավահաջորդը հանդիսացող ՄԱԿ-ի, ստեղծման գործում:

Գրեթե ինը տասնամյակ առաջ՝ 1918թ. հունվարի 8-ին, ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնը Կոնգրեսի համատեղ նիստին դիմեց մի ուղերձով, որը քաղաքական պատմության մեջ առավելաբար հայտնի է **«Վուդրո Վիլսոնի 14 կետերը»** անունով (*“14 Points of Woodrow Wilson”*), սակայն որի պաշտոնական անվանումն է *«Ուղերձ Կոնգրեսին, որը հայտարարում է Միացյալ Նահանգների պատերազմի նպատակներն ու խաղաղության պայմանները»* (*“Address to Congress, Stating the War Aims and Peace Terms of the United States”*): Այս ուղերձի մեջ, որը մինչ օրս ԱՄՆ արտաքին քաղաքականության հիմնարար փաստաթղթերից է [1], շարադրված էին ԱՄՆ բարձրագույն իշխանավորի և արտաքին քաղաքականության համար անմիջական պատասխանատուի հայացքները հետպատերազմյան աշխարհակարգի վերաբերյալ:

Սույն փաստաթղթի 12-րդ կետն անմիջականորեն վերաբերում էր հայ ժողովրդի ապագային և ստեղծվելիք Հայաստանի Հանրապետությանը: Այն միանշանակորեն շեշտում էր Օսմանյան կայսրության ոչ թուրք ազգերի, մասնավորապես հայության, ազատորեն ապրելու և սեփական ճակատագիրը տնօրինելու իրավունքը: Ուղերձի 12-րդ կետը հայտարարում էր. *«Ներկայիս Օսմանյան կայսրության թուրքական մասի համար պետք է հավաստել անվտանգ ինքնիշխանություն, սակայն մյուս ազգերի համար, որոնք ներկայումս գտնվում են թուրքական իշխանության տակ, պետք է ապահովել կյանքի աներկբա անվտանգություն և ինքնավար զարգացման կատարելապես անխափան հնարավորություն, Դարդաները, որպես ազատ ջրուղի, միջազգային երաշխիքների ներքո, մշտապես պետք է բաց լինի բոլոր երկրների նավերի և առևտրի համար»* [2]:

Թեև Վիլսոնի ուղերձում առանձնանշված չէ որևէ երկիր, այսուհանդերձ, անտարակույս, ԱՄՆ նախագահի ուղերձը վերաբերում էր նաև Հայաստանին: Վիլսոնը սույն ուղերձի վրա, իր խորհրդական, գնդապետ Էդվարդ Հաուզի (Edward House) հետ միասին, աշխատել է 1918թ. հունվարի 4-ին, 5-ին և 7-ին: Այդ մասին վկայված է նախագահի խորհրդականի օրագրի մեջ: Ահա թե ինչ է արձանագրում Հաուզը 1918թ. հունվարի 7-ին. *«Երբ գրվել էր Թուրքիային վերաբերող պարբերությունը, նախագահը մտածեց, որ այն պետք է դարձնել ավելի հստակ, որ Հայաստանը, Միջագետքը, Սիրիան և այլ մասերը պետք է նշվեն անուններով: Ես չհամաձայնեցի սրա հետ, հավատացած լինելով, որ այն ինչ ասված է բավարար է ցույց տալու համար դա, և ի վերջո ամեն ինչ մնաց այնպես, ինչպես ձևակերպված էր սկզբում»* [3]:

Ի լրումն և ի հաստատումն այս վկայության, վերոհիշյալ ուղերձի պաշտոնական մեկնաբանության մեջ (*“Official American Commentary on the Fourteen Points”*), հղված Փարիզի խաղաղության վեհաժողովում ԱՄՆ պաշտոնական պատվիրակությանը (30 հոկտեմբերի, 1918թ.), նախագահ Վիլսոնը, անդրադառնալով իր ծրագրային ուղերձի 12-րդ կետին, տալիս է իր պատկերացումները Թուրքիայի ապագայի և նախնական դիրքորոշումը՝ Հայաստանի սահմանների վերաբերյալ. *«Հայաստանին պետք է տրվի նավահանգիստ Միջերկրականի ծովափում, և հաստատվի հովանավորող ուժ: Ֆրանսիան կարող է հավակնել դրան, սակայն հայերը կնախընտրեն Մեծ Բրիտանիան»* [4]: Իր հերթին, մեկնաբանելով ԱՄՆ նախագահի հանձնարարականը, գնդապետ Հաուզը, ով նաև Փարիզի Խաղաղության վեհաժողովում ԱՄՆ պաշտոնական պատվիրակության ղեկավարն էր, գրում է. *«Մերձավոր արևելքում նախագահ Վիլսոնի նպատակն էր Կոնստանտինուպոլսի համար ապահովել միջազգային վերահսկողություն, Անատոլիան տալ թուրքերին և ստեղծել անկախ Հայաստան»* [5]:

Հայերին թուրքական լծից ազատագրված տեսնելու իր այս ձգտումը նախագահ Վիլսոնը վերահաստատել է Հոուսի Բենեդիկտոս XV պապին 1918թ. դեկտեմբերի 26-ին գրած նամակում. «Վստահեցնում եմ Ձեզ, որ խոսում եմ ոչ միայն իմ, այլև ողջ ամերիկյան ժողովրդի անունից, երբ ասում եմ, որ ոչ մի այլ ժողովրդի տառապանք այդքան խորապես չի խռովել ամերիկացիներին, որքան հայերինը: Վստահարար, իմ ամենամիլիոնական ձգտումներից է լինելու կարողությանս չափով մասնակցություն ունենալ, սպառնալից համար այդ անիրավիչ և տարաբախտ ժողովրդի օրինավոր և ամբողջական ազատագրումը անարդար լծից» [6]:

ԱՄՆ նախագահ Վիլսոնն իր մեկ այլ ուղերձում (23 սեպտեմբերի, 1919թ.) հստակորեն նշում է. «Հայաստանը մեկն է այն շրջաններից, որը պետք է լինի Ազգերի լիգայի խնամակալության ներքո: Հայաստանը պետք է ազատվի: Թուրքին պետք է արգելվի իշխանություն բանեցնել այնտեղ, և քրիստոնյա ժողովրդներին ոչ միայն պետք է թույլ տրվի օգնել Հայաստանին, այլև նրանց պետք է թույլ տրվի պաշտպանել Հայաստանը» [7]: Ավելին, նույն ուղերձի մեջ նախագահ Վիլսոնը, վկայակոչելով հայոց ջարդերը Թուրքիայում, միանշանակորեն մեղադրում է Թուրքիայի կառավարությանը. «Թուրքական կառավարությունը պետք է ասի, որ ի վիճակի չի եղել կանխելու անավոր ջարդերը, որոնք այդ երկիրը դարձրել են գերեզմանոց» [8]:

Անհրաժեշտ է ընդգծել, որ Թուրքիան Վուդրո Վիլսոնի առաջադրած սկզբունքները միանշանակորեն ճանաչել է որպես խաղաղության բանակցությունների հիմք: Օսմանյան կառավարությունը զինադադարի իր պաշտոնական գրության մեջ (14 հոկտեմբերի, 1918թ.) հստակորեն հայտարարել է. «Ինքը (Օսմանյան կայսերական կառավարությունը) որպես բանակցությունների հիմք է ընդունում այն ծրագիրը, որն առաջադրվել է ԱՄՆ նախագահի կողմից Կոնգրեսին հղված 1918թ. հունվարի 8-ի ուղերձում» [9]: Միմիայն այս պարտավորությունն ի նկատի ունենալով է, որ ամերիկացիները միջնորդել են դադարացնելու ռազմական գործողությունները Թուրքիայի դեմ և կնքելու Մուդրոսի զինադադարը (30 հոկտեմբերի, 1918թ.) [10]:

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. Basic Documents in the United States Foreign Policy, (by Thomas P. Brockway), New Jersey, 1968, p. 71-4.
2. President Woodrow Wilson, Address to Congress, Stating War Aims and Peace Terms (Delivered in Joint Session, 8 January 1918), p. 470. (In: The Messages and Papers of Woodrow Wilson, Vol. I, New York, 1924, p. 464-72).
3. The Diary of Colonel House, 7 January 1918, p. 332. (In: The Intimate Papers of Colonel House, (by Charles Seymour), Boston-New York, 1928, Vol. III).
4. Official American Commentary on the Fourteen Points, p. 199-200 (In: The Intimate Papers of Colonel House, (by Charles Seymour), Boston-New York, 1928, Vol. IV).
5. Commentary on Fourteen Points, Colonel House to the President [cablegram], p. 157. (In: The Intimate Papers of Colonel House, (by Charles Seymour), Boston-New York, 1928, Vol. IV).
6. Quoted in: Manoug Joseph Somakian, Empires in Conflict: Armenia and the Great Powers, 1895-1920, London, 1995, p. 256.
7. Addresses Delivered on Western Tour, at Tabernacle, Salt Lake City, Utah, 23 September 1919, p. 358-9. (In: War and Peace, Presidential Messages, Addresses, and Public Papers (1917-1924) by Woodrow Wilson. Vol. II. Edited by Ray Stannard Baker William E. Dodd, New York, 1927, p. 346-65).
8. *Ibid.*
9. Scott J.B., Official Statements of War and Peace Proposals, December 1916 to November 1918, Washington, 1921, p. 419.
10. The Time, London, 2 November 1918, p. 7.

Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների սահմանադրությունը, Հայկական հարցը և Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճիռը

Վերջին շրջանում հայաստանյան և համաշխարհային լրատվամիջոցները լայնորեն լուսաբանում են ԱՄՆ Կոնգրեսում Հայոց ցեղասպանության հնարավոր ճանաչման հարցը: Թուրքիան իր հերթին, ինչպես բազմաթիվ անգամներ անցյալում, փորձում է վիճարկել երկրների խորհրդարանների իրավունքը՝ գնահատականներ տալու անցյալում տեղի ունեցած իրադարձություններին:

Այս թոհուրոհի մեջ մեր ուշադրությունից վրիպում է մի շատ ավելի կարևոր հանգամանք՝ ԱՄՆ Կոնգրեսի սահմանադրական իրավասությունը գնահատականներ տալու միջազգային իրավունքի խախտումներին և քայլեր նախաձեռնելու մեղավորին պատժելու համար: Ըստ ԱՄՆ սահմանադրության առաջին հոդվածի 8-րդ մասի 10-րդ կետի, ԱՄՆ Կոնգրեսն իրավասու է որոշել միջազգային իրավունքի խախտումները և պատժել խախտողներին. *“The Congress shall have power ... to define and punish ... offenses against the law of nations”* (Article 1, Section 8, paragraph 10): Առավել ևս սա վերաբերում է այն դեպքերին, երբ միջազգային իրավունքի հիման վրա որոշումների կայացմանը մասնակցել է ԱՄՆ բարձրագույն պաշտոնյան՝ երկրի նախագահ Վուդրո Վիլսոնը:

Ըստ այդմ, Կոնգրեսի ցանկացած անդամ կամ անդամների խումբ Կոնգրեսի պալատներից յուրաքանչյուրում կարող է հանդես գալ հետևյալ հարցապնդումով.

Արդյո՞ք Թուրքիայի կողմից ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնի հայ-թուրքական սահմանի վերաբերյալ իրավարար վճռի (22 նոյեմբերի, 1920թ.) չկատարումը հանդիսանում է միջազգային իրավունքի խախտում: Եթե այո, ապա ինչպիսի՞ քայլեր է ձեռնարկում ԱՄՆ գործադիր իշխանությունը պատժելու համար միջազգային իրավունքը խախտողին:

Կոնգրեսը, վստահաբար, հաստատելու է Թուրքիայի կողմից միջազգային իրավունքի խախտումն առնվազն 2 հիմունքով.

• Հիմունք առաջին – Մեմատի նախադեպային դիրքորոշումը.

Դեռևս 1927թ.-ին Մեմատը հստակ դիրքորոշում է արտահայտել Վիլսոնի իրավարար վճռի վերաբերյալ: Այսպես, 1927թ. հունվարի 18-ին ԱՄՆ Մեմատը, որի իրավասությունների շրջանակում է միջազգային պայմանագրերի վավերացումը, մերժել է վավերացնել ամերիկա-թուրքական պայմանագիրը (կնքված Լոզանում 1923թ. օգոստոսի 6-ին), հետևաբար ճանաչել ներկայիս Թուրքիայի հանրապետությունը [1]: Ըստ այդմ, ամերիկա-թուրքական հարաբերությունները մնացել են առկախ վիճակում [2]: Պայմանագիրը մերժելու համար եղել է 3 պատճառ և դրանցից առաջինը եղել է ԱՄՆ նախագահ Վիլսոնի իրավարար վճռով Հայաստանի նկատմամբ Թուրքիայի ստանձնած պարտավորությունների չկատարումը. *“failed to provide for the fulfillment of the Wilson award to Armenia”* [3]: Հետագայում ԱՄՆ պետքարտուղարությունն այլևս փորձ չի արել Մեմատում վավերացնել ամերիկա-թուրքական պայմանագիրը: Այն Մեմատում մնացել է ևս 7 տարի՝ մինչև 1934թ. հունվարի 16-ը, երբ ԱՄՆ նախագահ Ֆրանկլին Ռուզվելտի խնդրանքով ետ է ուղարկվել նախագահի վարչակազմին [4]: Թուրքիան իր հերթին երբեք չի ամբողջացրել վավերացման գործընթացը [5]:

• Հիմունք երկրորդ – Դեմոկրատական կուսակցության ծրագրային հիմնադրույթները.

ԱՄՆ Դեմոկրատական կուսակցության 1924թ.-ի և 1928թ.-ի ծրագրային հիմնադրույթների (Party Platform) մեջ միանշանակորեն շեշտվել է Թուրքիայի կողմից ստանձնած պարտավորությունների կատարման անհրաժեշտությունը և Հայաստանի Հանրապետության իրավունքը «Վիլսոնյան Հայաստանի» նկատմամբ. *“Fulfillment of President Wilson’s arbitral award respecting Armenia”* (1924թ.-ի ծրագիր): Դեմոկրատական կուսակցության 1928թ.-ի ծրագիրը ոչ միայն վերահաստատել է հայերի իրավունքները, այլև իր գորակցությունն է հայտնել ԱՄՆ այն հետևողական ջանքերին, որոնք նպատակամղված կլինեն Առաջին համաշխարհային պատերազմի ժամանակ և դրանից հետո, ԱՄՆ և Դաշնակից ուժերի կողմից Հայաստանին ու հայ ժողովրդին տված խոստումների և

պարտավորությունների կենսագործմանը. “We favor the most earnest efforts on the part of the United States to secure the fulfillment of the promises and engagements made during and following the World War by the United States and the allied powers to Armenia and her people” [6]. Անհրաժեշտ է ընդգծել, որ Հայաստանին տված ԱՄՆ միակ անկատար խոստումը եղել և մնում է Վիլսոնի իրավարար վճիռը:

Հաշվի առնելով այն, որ ԱՄՆ ներկա Կոնգրեսի երկու պալատներում էլ դեմոկրատները մեծամասնություն են կազմում, միանգամայն հնարավոր և տրամաբանական է, ԱՄՆ Սահմանադրության ընձեռած իրավասության հիման վրա, Ներկայացուցիչների պալատում և Սենատում որոշել-սահմանել (define) Թուրքիայի կողմից միջազգային իրավունքի խախտումը (offences against the law of nations)՝ ԱՄՆ նախագահի իրավարար վճռով ստանձնած պարտավորությունների չկատարումը, և գործադիրին դիմել իրավախախտին պատժելու (punish) համար:

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. Unperfected Treaties of the United States of America (1776-1976), (ed. & annot. by Christian L. Wiktor), 1919-1925, New York, 1984, v. 6, p. 421. Leland J. Gordon, Turkish-American Political Relations, The American Political Science Review, 1928, Vol. 22, No. 3, p. 721.
2. Roger R. Trask, The United States Response to Turkish Nationalism and Reform 1914-1939, Minneapolis, 1971, p. 36.
3. Lausanne Treaty is Defeated, the Davenport Democrat, 19 January 1927, p. 1.
4. Roger R. Trask, *Ibid*, p. 48.
5. Unperfected Treaties, *Ibid*, p. 421.
6. National Party Platforms, 1840-1968, (compl. by Kirk Porter and Donald Johnson), Urbana-Chicago-London, 1972, p. 277.

*առաջին անգամ տպագրվել է ԱԶԳ օրաթերթում,
28 փետրվարի, 2007թ., էջ 5*

Մոսկվայի ռուս-թուրքական պայմանագրի (16 մարտի, 1921թ.) փորձաքննությունն ըստ միջազգային իրավունքի

Այդ ժամանակ՝ 1921թ.-ի մարտի 16-ին, բուլղարիկները պայմանագիր կնքեցին Քեմալի հետ, որով Թուրքիային հանձնեցին Հայաստանի Հանրապետության մի մասը, երկու այլ մասեր տվեցին Ադրբեջանին, և մնացորդի վրա փակցրեցին «Սովետական Հայաստան» պիտակն ու բռնակցեցին Ռուսաստանին:

Ջեյմս Ջերարդ, ԱՄՆ-ի դեսպան Գերմանիայում (1913-17թթ.) [1]

Այսօր՝ մարտի 16-ին, լրանում է Մոսկվայի ռուս-թուրքական պայմանագրի (16 մարտի, 1921թ.) 86-րդ տարելիցը: Հիրավի տարելիցը, քանի որ նշյալ պայմանագրից է ածանցվում Կարսի պայմանագիրը (13 հոկտեմբերի, 1921թ.), որով, ըստ ոմանց, որոշվում է հայ-թուրքական սահմանը:

Տասնյակ գրքեր ու հարյուրավոր հոդվածներ են գրվել Մոսկվայի պայմանագրի մասին, սակայն, որքան էլ տարօրինակ է, միջազգային իրավունքի տեսանկյունից երբեք չի կատարվել պայմանագրի փորձաքննություն՝ որոշելու համար նրա վավերական կամ ոչ վավերական (*valid or not valid*) լինելը:

Ըստ ՄԱԿ-ի պաշտոնական ուղեցույց-ձեռնարկի, **«միջազգային պայմանագրերը համաձայնություններ են միջազգային իրավունքի սուբյեկտների միջև, որոնց միջոցով նրանք ստեղծում, փոփոխության են ենթարկում կամ դադարեցնում են փոխադարձ իրավունքներն ու պարտավորությունները»:** (*International treaties are agreements between subjects of International Law – creating, amending or terminating their mutual rights and obligations*) [2]: Սա ամրագրված է Պայմանագրային իրավունքի վերաբերյալ 1969թ. Վիեննայի կոնվենցիայի (*Vienna Convention on Treaty Law, 1969*) մեջ: Կոնվենցիայի հոդված 2 {1} {ա}-ն պայմանագիրը բնորոշում է որպես **«պետությունների միջև գրավոր կերպով կնքված և միջազգային իրավունքի վրա խարսխված միջազգային համաձայնություն»** (*an international agreement concluded between States in written form and governed by international law*): Այսինքն, պայմանագրի օրինականության համար վճռորոշ է միջազգային իրավունքին համապատասխանելը: Ըստ այդմ, անհրաժեշտ է, որ պայմանագիրը կնքող կողմերից յուրաքանչյուրը լինի միջազգայնորեն ճանաչված պետության օրինական կառավարության լիազոր ներկայացուցիչը:

Ինչպես գրված է Մոսկվայի պայմանագրի նախաբանում, այն կնքվել է **«Ռուսաստանի Սոցիալիստական Ֆեդերատիվ Սովետական Հանրապետության կառավարության և Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողովի կառավարության»** միջև: Քանի որ ցանկացած պայմանագրի կարգավիճակ ածանցվում է այն ստորագրողների իրավական կարգավիճակից, ուստի առաջին հերթին անհրաժեշտ է հստակեցնել նրանցից յուրաքանչյուրի կարգավիճակը 1921թ. մարտի 16-ի դրությամբ:

I. Ռուսաստանի Սոցիալիստական Ֆեդերատիվ Սովետական Հանրապետության (ԲՇՓՇԲ) կարգավիճակը 1921թ.-ին:

Պայմանագիրը կնքելու պահին չկար **«Ռուսաստանի Սոցիալիստական Ֆեդերատիվ Սովետական Հանրապետություն»** (ԲՇՓՇԲ) ճանաչված պետություն, հետևաբար միջազգային իրավունքի սուբյեկտ: Բնականաբար նրա կառավարությունը չուներ որևէ միջազգային պայմանագիր կնքելու իրավասություն: ՌՍՖՍՀ-ի, արդեն ՍՍՀՄ տարագով, միջազգային օրինական ճանաչումը սկսվել է միայն 1924թ.-ից՝ Մեծ Բրիտանիայի ճանաչումով (1 փետրվարի, 1924թ.) [3]: Մինչև 1924թ.-ը տեղի ունեցած, այսպես կոչված, «ճանաչումները», չեն առաջացրել որևէ իրավական հետևանք, քանի որ իրենց հերթին բխել են չճանաչված երկրներից կամ վարչախմբերից: Որպեսզի ճանաչումն օրինապես համարվի այդպիսին, այն պետք է կատարվի իր հերթին օրինականորեն ճանաչված միջազգային իրավունքի սուբյեկտի կողմից [4]: Օրինակ, 1920թ.-ին սովետական կառավարությունը ճանաչել է Բալթյան երկրները, սակայն այդ ճանաչումը չի ընդունվել Դաշնակից ուժերի կողմից, այն հիմնավորմամբ, որ սովետական կառավարությունն իր հերթին օրինապես [5] ճանաչված չէր [6]: Նման մոտեցումը երկրորդվել է դատական վճիռներով: Այսպես, ՌՍՖՍՀ-ն ընդդեմ Սիբրարիոյի (RSFSR vs. Cibrario) դատական գործում (1923թ.), ԱՄՆ դատարանը մերժել է ընդունել սովետական կառավարության հայցը այն հիմնավորմամբ, որ վերջինս ճանաչված չէ [7]: Նմանատիպ վճիռ,

նույն հիմնավորմամբ կայացրել է Շվեդիայի Գերագույն դատարանը Սովետական կառավարությունն ընդդեմ Էրիքսոնի (*Soviet Government vs. Ericsson*) դատական գործում (1921թ.) [8]:

Վերոհիշյալ և տասնյակ այլ դատական վճիռներ և կառավարական որոշումներ վերահաստատում են միջազգային իրավունքի այն սկզբունքը, որ առանց ճանաչման կառավարություններն իրավական տեսանկյունից գոյություն չունեն, հետևաբար որևէ իրավական գործունեություն (պայմանագրերի կնքում, քաղաքացիության շնորհում կամ զրկում, մասնակցություն դատական գործընթացին և այլն) չեն կարող ծավալել [9]:

II. Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողովի կարգավիճակը 1921թ.-ին:

Ըստ էության, սովետական իշխանության և կառավարության վերաբերյալ վերագրյալը, ամբողջովին վերաբերում է նաև, այսպես կոչված, «Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողովի» կառավարությանը, որի անունից թուրքական կողմը ստորագրել է Մոսկվայի պայմանագիրը: Հիշարժան է, որ անգամ քեմալականները որևէ հավակնություն չունեին օրինական իշխանությունների առկայության դեպքում իրենց համարելու Թուրքիայի լիազոր ներկայացուցիչներ: Նրանք պայմանագրերը կնքում էին ոչ թե Թուրքիայի կամ Թուրքիայի կառավարության անունից, այլ «Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողով» կառույցի «կառավարության»: Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողովն իր կարգավիճակով հասարակական կազմակերպություն էր (NGO), և նրա մեջ միավորված էին նախկին պատգամավորներ, պաշտոնակազմի զինվորականներ ու պաշտոնյաներ: Նմանօրինակ կազմակերպություններ եղել են ու կան աշխարհի զանազան երկրներում, այդ թվում նաև Հայաստանում: Մուստաֆա Բեմալի վարչախումբը որևէ իրավական հիմք չունեին միջազգային հարաբերություններում ներկայացնելու թուրքական պետությունը: Աներկբայորեն, առնվազն մինչև 1922թ.-ի նոյեմբերը, այսինքն սուլթան Մուհամմեդ VI-ի մեկնումը Թուրքիայից, վերջինիս կառավարությանն էր վերապահված Թուրքիայի անունից միջազգային հարաբերությունների մեջ մտնելու իրավունքը, և միայն սուլթանն էր կարող, ըստ Օսմանյան կայսրության սահմանադրության 7-րդ հոդվածի, լիազորել որևէ անձի՝ հանդես գալու երկրի անունից [10]:

Ընդհանրապես քեմալականների շարժումը սկզբնավորվել ու ընթացել է օսմանյան սահմանադրության ոտնահարումով և միջազգային իրավունքի խախտումով, որոնք են երկրի օրինական իշխանության՝ սուլթան-խալիֆի, դեմ ապստամբությունը և Մուղրոսի զինադադարի (30 հոկտեմբերի, 1918թ.) ոտնահարումը: Մուստաֆա Բեմալը 1921թ.-ին պարզապես փախուստի մեջ գտնվող քրեական հանցագործ էր: Այդ իսկ պատճառով դեռևս 1920թ. ապրիլի 11-ին կայսրության բարձրագույն կրոնավորի՝ շեյխ-ուլ-իսլամի, ֆեթվայով (կոնդակով) Մուստաֆա Բեմալը մահվան էր դատապարտվել: Նրա նկատմամբ նույն տարվա մայիսի 11-ին մահապատժի վճիռ էր կայացրել նաև թուրքական ռազմական դատարանը: Այս դատավճիռը 1920թ. մայիս 24-ին հաստատվել էր սուլթանի կողմից: Ի դեպ, Բեմալի և քեմալականների նկատմամբ քրեական հետապնդումը կարճվել է միայն 1923թ. հուլիսի 24-ին՝ ներման համապատասխան հայտարարագրով [11]:

Ի լրումն սրա, Մոսկվայի պայմանագրի Հայաստանին վերաբերող մասը միջազգային իրավունքի ևս մի խախտում է, քանի որ «պայմանագրերը կարող են վերաբերել միայն պայմանագիրը ստորագրող կողմերին և որևէ պարտավորություն կամ իրավունք չեն ստեղծում պայմանագրին մաս չկազմող երրորդ կողմի համար առանց վերջինիս համաձայնության» [12]: Այս հիմնադրույթն ամրագրված է Պայմանագրային իրավունքի մասին Վիեննայի կոնվենցիայի 34-րդ հոդվածում. «*A treaty does not create either obligations or rights for a third State without its consent*»:

Այսպիսով, ըստ վերոշարադրյալի, **Մոսկվայի պայմանագիրը.**

ա) **անօրինական է ու անվավեր:**

բ) այն չէր կարող **որևէ պարտավորություն պարունակել Հայաստանի Հանրապետության համար,** առավել ևս որոշել հայ-թուրքական սահմանը (պայմանագրում հոդված 1) կամ Նախիջևանը որպես պրոտեկտորատ հանձնել Ադրբեջանին (պայմանագրում հոդված 3), քանի որ Մոսկվայի պայմանագիրը կնքվել է միջազգային իրավունքի դարեր ի վեր գործող պարտադիր և անբեկանելի մի քանի հիմնադրույթների (*jus cogens*) բացահայտ ոտնահարումով: Իսկ ինչպես ամրագրված է Պայմանագրերի իրավունքի մասին Վիեննայի կոնվենցիայի 53-րդ հոդվածում, «*Պայմանագիրն անվավեր է, եթե կնքվելու պահին հակասել է միջազգային հանրային իրավունքի անբեկանելի հիմնադրույթին*»: (*Article 53. A treaty is void, if at the time of its conclusion, it conflicts with a peremptory norm (jus cogens) of general international law.*)

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. Report [Pursuant to H. Res. 346 and H. Res. 438], Communist Takeover and Occupation of Armenia, 83rd Congress 2nd Session, House of Representatives, Rept. 2684, Part 8, 31 December 1954, p. 14.
2. Manual of Public International Law, (ed. by Max Sorensen), New York, 1968, p. 38.
3. Survey of International Affairs 1924, (Comp. by Arnold J. Toynbee), London, 1926, p. 491.
4. Moore J.B., Digest of International Law, Washington, 1906, v. I, p. 73.
5. Մինչև 1924թ.-ի փետրվարի 1-ը տեղի ունեցած, այսպես կոչված, ճանաչումները չեն ստեղծում որևէ իրավական հետևանք, քանի որ դրանք չճանաչված երկրների կամ իշխանությունների կողմից էին. Էստոնիա 02.02.1920; Լիտվա 30.06.1920; Լատվիա 11.08.1920; Լեհաստան 12.10.1920; Ֆինլանդիա 14.10.1920; Պարսկաստան 26.02.1921; Աֆղանստան 28.02. 1921; Թուրքիա 16.03.1921; Մոնղոլիա 05.11.1921 (Frederick Lewis Schuman, American Policy toward Russia since 1917: A Study of Diplomatic History, International Law and Public Opinion, London, 1928, p. 351).
6. Papers Relating to the Foreign Relations of the United States, 1920, v. III, p. 462. (The Secretary of States (Colby) to the Ambassador in Great Britain (Davis), August 2, 1920, p. 461-3).
7. Hudson M.O., Annual Digest of Public International Law, Cambridge, 1931-1932, Case No. 28.
8. *Ibid*, Case No. 30.
9. Ti-Chiang Chen, The International Law of Recognition, London, 1951, p. 138.
10. O'Connell D.P., State Succession in Municipal Law and International Law, v. I, Cambridge, 1967, p. 211.
11. Amnesty Declaration and Protocol, signed 24 July 1923.
12. Branimir M. Jankovic, Public International law, New York, 1984, p. 302.

*առաջին անգամ տպագրվել է ԱԶԳ օրաթերթում,
16 մարտի, 2007թ., էջ 4*

Կարսի պայմանագիրն ու Հայաստանի Սովետական (Խորհրդային) Սոցիալիստական Հանրապետության իրավական կարգավիճակն ըստ միջազգային իրավունքի

Կարսի պայմանագիրը (13 հոկտեմբերի, 1921թ.) հույժ կարևոր նշանակություն ունի մերօրյա հայոց պետականության համար: Ումանց թյուր ըմբռնումների և տասնամյակներ տևած նենգափոխումների պատճառով այսօր տիրում է այն սխալ տեսակետը, որ, իբր, Կարսի պայմանագիրն է որոշում, այսպես կոչված, հայ-թուրքական սահմանը: Միջազգային իրավունքի տեսանկյունից այդ փաստաթղթի քննումն ակնհայտ է դարձնում, որ այն երբեք չի ունեցել և չունի իրավական ուժ, հետևաբար չի ստեղծում պարտավորություններ կողմերի համար:

Հայաստանի Սովետական (Խորհրդային) Սոցիալիստական Հանրապետության (հետայսու՝ ՀՍՍՀ) իրավական կարգավիճակի և Կարսի պայմանագրի (13 հոկտեմբերի, 1921թ.) օրինականության և իրավականության (legitimacy and legality) հարցերը սերտորեն շաղկապված են: Ըստ ՄԱԿ-ի պաշտոնական ուղեցույց-ձեռնարկի, «միջազգային պայմանագրերը համաձայնություններ են միջազգային իրավունքի սուբյեկտների միջև, որոնց միջոցով նրանք ստեղծում, փոփոխության են ենթարկում կամ դադարեցնում են փոխադարձ իրավունքներն ու պարտավորությունները» [1]: Այսինքն, պայմանագրի օրինականության և իրավականության համար անհրաժեշտ է, որ պայմանագիրը կնքող կողմերից յուրաքանչյուրը լինի միջազգային իրավունքի սուբյեկտ, այն է՝ լինի միջազգայնորեն ճանաչված պետության օրինական կառավարության լիազոր ներկայացուցիչ [2]: Այս տեսանկյունից էլ անդրադառնալով Կարսի պայմանագիրը կնքած կողմերից մեկի՝ ՀՍՍՀ-ի, ինչպես նաև Հայաստանի անունից պայմանագիրը ստորագրողների, կարգավիճակներին, դրանց իրավական հետևանքներին կամ հետևանքների բացակայությանը:

ՀՍՍՀ-ի գոյությունը, հետևաբար նրա իրավական կարգավիճակը, բաժանվում է 2 ժամանակահատվածի.

ա) 1920թ. դեկտեմբերի 2-ից մինչև 1922թ. դեկտեմբերի 30-ը, «ՀՍՍՀ» կոչված տարածքի առանձին, բայց ոչ անկախ գոյության, ժամանակահատված և

բ) 1922թ. դեկտեմբերի 30-ից մինչև 1991թ. սեպտեմբերի 21-ը, Սովետական (Խորհրդային) Սոցիալիստան Հանրապետությունների Միություն պետության կազմում «ՀՍՍՀ» վարչատարածքային միավորի գոյության ժամանակահատված:

Հարցի անգամ հպանցիկ քննումն ակնհայտ է դարձնում այն, որ միջազգային իրավունքի տեսանկյունից, երբեք չի եղել «ՀՍՍՀ» պետություն, հետևաբար չի եղել միջազգային իրավունքի նման սուբյեկտ: Պետության ճանաչումը մեկ այլ պետության կողմից վճռորոշ նշանակություն ունի պետության կայացման գործում [3]: ՀՍՍՀ-ն իր գոյության և ոչ մի հատվածում երբեք ճանաչված չի եղել որևէ օրինական ճանաչում ունեցող պետության լիազոր իշխանությունների կողմից: ՀՍՍՀ-ի, այսպես կոչված, ճանաչումները չեն առաջացրել որևէ իրավական հետևանք, քանի որ իրենց հերթին բխել են չճանաչված երկրներից կամ վարչախմբերից:

Որպեսզի ճանաչումն օրինապես համարվի այդպիսին, այն պետք է կատարվի իր հերթին օրինականորեն ճանաչված միջազգային իրավունքի սուբյեկտի կողմից [4]: Օրինակ, 1920թ.-ին սովետական կառավարությունը ճանաչեց Բալթյան երկրները, սակայն այդ ճանաչումը չընդունվեց Դաշնակից ուժերի կողմից, այն հիմնավորմամբ, որ սովետական կառավարությունն իր հերթին օրինապես ճանաչված չէր [5]: Աբխազիայի կողմից Օսեթիայի ճանաչումը, կամ հակառակը, չի առաջացնի իրավական հետևանք, քանի որ ճանաչող կողմն իր հերթին դեռ չունի միջազգային իրավական ճանաչում: Առանց ճանաչման կառավարություններն իրավական տեսանկյունից գոյություն չունեն, հետևաբար որևէ իրավական գործունեություն (պայմանագրերի կնքում, քաղաքացիության շնորհում կամ զրկում, մասնակցություն դատական գործընթացին և այլն) չեն կարող ծավալել [6]:

Կանխելով այն շահարկումները, թե իբր ՀՍՍՀ-ն անկախ երկիր էր, քանի որ այդպես էր գրված մի շարք ներքին օգտագործման փաստաթղթերում (օրինակ՝ ՀՍՍՀ կամ ՍՍՀՄ սահմանադրություններում)՝ անհրաժեշտ է ընդգծել, որ միջազգային իրավունքում միակողմանի իրավական փաստաթղթերը (unilateral legal acts), ինչ ձևով էլ դրանք արտահայտված լինեն (հռչակագրերի, հայտարարագրերի,

հաղորդագրությունների, սահմանադրությունների և այլն), չեն կարող շնորհել ավելի շատ իրավունքներ, քան դա հասնում է ըստ միջազգային իրավունքի [7]:

Ընդհանրապես, միջազգային իրավունքը շատ հատակ է պետականության հարցում: Մասնավորապես, Մոնտեվիդեոյի Պետությունների իրավունքների և պարտականությունների մասին 1933թ. կոնվենցիայի (Convention on Rights and Duties of States, Montevideo, 1933) 1-ին հոդվածն ամրագրում է պետականության 4 չափորոշիչները, որոնք պարտադիր են միջազգային իրավունքի սուբյեկտ լինելու համար: Դրանք են.

ա) մշտական բնակչություն,

բ) որոշակիացված տարածք,

գ) կառավարություն և

դ) այլ պետությունների հետ հարաբերությունների մեջ մտնելու կարողություն:

(Article I: a) a permanent population; b) a defined territory; c) government; and d) capacity to enter into relations with the other States) [8].

Վերջին չափորոշիչը համարվում է ամենակարևորը [9]: Ուզում եմ շեշտել, որ խոսքը գնում է ոչ թե պարզապես միջպետական հարաբերությունների իրավունքի դատարկախոս հայտարարության մասին, այլ դիվանագիտական հարաբերությունների մեջ մտնելու իրական կարողության մասին, այսինքն՝ օտար երկրներում, ինչպես նաև սեփական երկրում օտար, դեսպանատների բացման և գործունեության ծավալման մասին:

Այսու, Կարսի պայմանագիրը կնքելու պահին (13 հոկտեմբերի, 1921թ.) չկար «ՀՍՍՀ» օրինականորեն ճանաչված պետություն, հետևաբար՝ միջազգային իրավունքի սուբյեկտ: Բնականաբար այդ տարածքային միավորը, ինչպես նաև նրանում իշխանություն հաստատած վարչախումբը, չունեի որևէ միջազգային պայմանագիր կնքելու իրավասություն:

Հիմա անդրադառնանք ՀՍՍՀ-ում 1920թ. դեկտեմբերի 2-ից իշխանություն հաստատած, ավելի ճիշտ իշխանության բերված, վարչախմբի իրավական կարգավիճակին: Սա կարևոր է, քանի որ այդ կարգավիճակից են ածանցվում Հայաստանի անունից Կարսի պայմանագիրը ստորագրած անձանց լիազորությունները:

Հանրահայտ իրողություն է, որ Հայաստանի Հանրապետության օրինական իշխանությունները, ռուս-թուրքական համադրված ռազմական գործողությունների հետևանքով [10] հայտնվելով անելանելի վիճակում, ստիպված էին ընտրել չարյաց փոքրագույնը և իշխանության փոխանցման մասին համաձայնագիր կնքել «Ռ.Ս.Ֆ.Ս.Հ. լիազոր ներկայացուցիչ ընկ. Լեգրանի» հետ, որը հանդես էր գալիս «Ռ.Կ.Կ.Կ.Կ.-ի (Ռուսաստանի կոմունիստական կուսակցության կենտրոնական կոմիտե) լիազորությամբ, ի դեմս Ռուսաստանի Խորհրդային կառավարության» [11]:

Միջազգային իրավունքի տեսանկյունից այստեղ կարևորն այն է, որ Հայաստանում իշխանության բերված մարդկանց խումբը, որը նախապես հանդես էր գալիս Հայիեդկոմ անունով [12], ակնհայտորեն օտարերկրյա, այն էլ անօրինական, վարչակարգի դրածո վարչախումբ էր: Կարսի պայմանագիրը ստորագրած վարչախմբի ներկայացուցիչների՝ Ասքանազ Մոսվյանի և Պողոս Մակինցյանի, լիազորությունը խարսխված էր ոչ թե օրինական իշխանության, այլ երկիրը բռնազավթած օրարերկրյա բանակի քաղաքական ղեկավարության կամքի վրա և իրականացվում էր պարտադրանքի տակ: Դա է փաստում նաև այն իրողությունը, որ նման քաղաքական պարտադրանքի պարտավորությունը մինչ այդ ամրագրվել էր Մոսկվայի բուլշևիկ-քեմալական 1921թ. մարտի 16-ի պայմանագրի 15-րդ հոդվածում [13]: Պատմական անվիճելի փաստ է, որ Հայաստանի Հանրապետությունը բռնազավթվել էր 1920թ. օգոստոսի 24-ին կնքված ռազմական դաշնագրով [14] նախատեսված բուլշևիկ-քեմալական գործողությունների հետևանքով [15], և այդ միասնական ուժով Հայաստանում իշխանության էր բերվել անթաքույց խամաճիկային վարչախումբ: Այս առումով միջազգային իրավունքը միանշանակ է. *զավթիչ ուժի և նրա կողմից իշխանության բերված խամաճիկային կառավարության միջև (a puppet government) կնքած որևէ պայմանագիր կամ բռնազավթման ժամանակ երկրի տարածքի որևէ մասի գիջում հետևանքազուրկ է (are not effective)* [16]: Ավելին, երկրի համար ընդհանրապես իրավական հետևանք չի կարող առաջացնել որևէ պայմանագիր կամ պարտավորություն, եթե տվյալ երկրի պաշտոնյաները բացահայտորեն գործել են օտար ուժի հրահանգով [17]:

Խիստ խնդրահարույց է նաև Կարսի պայմանագրի օրինակաբան վավերացված լինելու հարցը: Ըստ պայմանագրի 20-րդ հոդվածի՝ պայմանագիրը, կնքված Հայաստանի, Ադրբեջանի, Վրաստանի և Թուրքիայի կառավարությունների միջև, ենթակա էր վավերացման: Սակայն մեզ չի հաջողվել տպագիր աղբյուրներում գտնել հիշատակում ՀՍՍՀ որևէ կառույցի կողմից Կարսի պայմանագրին պաշտոնական անդրադարձած, առավել ևս վավերացրած, լինելու մասին: Կարսի պայմանագրի վերաբերյալ սովետական աղբյուրները [18] նշում են միմիայն վավերագրերի փոխանակման մասին (Երևան, 11 սեպտեմբերի, 1922թ.), սակայն չեն նշում Հայաստանի, Վրաստանի կամ Ադրբեջանի կողմից պայմանագրի վավերացման մասին: Օտար աղբյուրները նշում են, որ Կարսի պայմանագիրը վավերացվել է Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողովի կողմից (16 մարտի, 1922թ., օրենք թիվ 207) [19]և, ի դեմս Հայաստանի, Վրաստանի և Ադրբեջանի՝ ՌՍՖՍՀ-ի կողմից [20]: Եթե սա իրողություն է, ապա, ըստ այդմ, Կարսի պայմանագիրը անօրինական է ու անվավեր նաև վավերացման գործընթացի կոպիտ խախտման պատճառով: Ըստ միջազգային իրավունքի հստակ է. *յուրաքանչյուր երկիր կարող է որևէ պայմանագիր վավերացնել միմիայն իր անունից և իր համար ու չի կարող դա անել ուրիշի փոխարեն:*

Ամփոփելով վերոշարադրյալը՝ կարելի է անել հետևյալ եզրակացությունները.

Կարսի պայմանագրին անօրինական է ու անվավեր կնքման պահից, քանի որ.

1. Պայմանագիրը կնքող կողմերից և ոչ մեկը չի հանդիսացել միջազգային իրավունքի սուբյեկտ:

ա) ՀՍՍՀ երբեք չի եղել պետություն և, բնականաբար, երբեք ճանաչված չի եղել որպես այդպիսին: 1920-24թթ. Հայաստանն ունեցել է **քունագավառված տարածքի** [21] (*occupied territory*) կարգավիճակ [22], իսկ 1924թ.-ից, սկսած Սովետական Միության ճանաչումից մինչև ՍՍՀՄ վախճանը՝ 1991թ., **քունակցված տարածքի** (*annexed territory*) կարգավիճակ [23]: Հետևաբար, միջազգային իրավունքի տեսանկյունից ՀՍՍՀ-ն ի սկզբանե չի ունեցել միջպետական հարաբերություն իրականացնելու որևէ կարողություն և իրավասություն, մասնավորապես՝ միջազգային պայմանագիր կնքելու լիազորություն:

բ) Կարսի պայմանագիրը ստորագրած Քյազիմ Կարաբեքիրը, 1921թ.-ին չէր հանդիսանում իրավականորեն ճանաչված թուրքական պետության լիազոր ներկայացուցիչը, այլ թուրքական ռազմական դատարանի կողմից մահվան դատապարտված, պատերազմի հանցագործ Մուստաֆա Քեմալի մարտախմբի ներկայացուցիչն էր: Մուստաֆա Քեմալը 1921թ.-ին պարզապես փախուստի մեջ գտնվող քրեական հանցագործ էր: Մուստաֆա Քեմալը, երկրի օրինական իշխանությունների դեմ խռովություն բարձրացնելու համար, դեռևս 1919թ. օգոստոսի 9-ին, զրկվել էր զինվորական և քաղաքացիական կոչումներից և բոլոր պարգևներից: Իսկ 1920թ. ապրիլի 11-ին կայսրության բարձրագույն կրոնավորի՝ շեյխուլ-իսլամի, ֆեթվայով (կոնդակով) մահվան էր դատապարտվել: Նրա նկատմամբ նույն տարվա մայիսի 11-ին մահապատժի վճիռ էր կայացրել նաև թուրքական ռազմական դատարանը [24]: Այս դատավճիռը 1920թ. մայիսի 24-ին հաստատվել էր սուլթանի կողմից: Ի դեպ, Քեմալի և քեմալականների նկատմամբ քրեական հետապնդումը կարճվել է միայն 1923թ. հուլիսի 24-ին՝ կնքման համապատասխան հայտարարագրով [25]:

2. Կարսի պայմանագիրը ստորագրելու գործընթացը ռոննահարել է մի շարք *jus cogens*-ներ: Ըստ այդմ, եթե սահմանի հստակեցման և հաստատման գործընթացը խախտել է միջազգային իրավունքի որևէ անբեկանելի սկզբունք՝ *jus cogens*, ապա տվյալ սահմանը անօրինական է և անվավեր (*illegal and void*) [26], քանի որ անօրինական և անվավեր է այն ամրագրող պայմանագիրը: Այս սկզբունքն ամրագրված է Վիեննայի Պայմանագրերի մասին օրենքի միջազգային կոնվենցիայի 53-րդ հոդվածի մեջ: (*Article 53. Treaties conflicting with a peremptory norm of general international law (“jus cogens”) - The treaty is void if, at the time of its conclusion, it conflicts with a peremptory norm of general international law.*)

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. Manual of Terminology of Public International Law, (by Isaac Paenson), United Nations, New York, 1983, p. 38.
2. Այսպես կոչված «Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողովի կառավարության» իրավական կարգավիճակին անդրադարձել ենք նախորդ հոդվածներից մեկում. տե՛ս՝ Մոսկվայի ռուս-թուրքական պայմանագրի (16 մարտի, 1921թ.) փորձաքննությունն ըստ միջազգային իրավունքի («Ազգ», 16 մարտի, 2007թ., էջ 4):

3. Williams S.A., De Mestral A.L.C., *An Introduction to International Law*, Toronto and Vancouver, 1987, p. 44.
4. Moore J.B., *Digest of International Law*, Washington, 1906, vol. I, p. 73.
5. The Secretary of States (Colby) to the Ambassador in Great Britain (Davis), 2 August 1920, p. 462. (Papers Relating to the Foreign Relations of the United States, 1920, v. III. pp. 461-3).
6. Ti-Chiang Chen, *The International Law of Recognition*, London, 1951, p. 138.
7. Branimir M. Jankovic, *Public International Law*, New York, 1984, p. 271.
8. Ian Brownlie, *Principles of Public International Law*, 5th edition, Oxford, 2001, p. 70.
9. Williams S.A., De Mestral A.L.C., *Ibid*, p. 45.
10. ԱՄՆ Սենատի թիվ 245 բանաձևը (3 հունիսի, 1924թ.) միանշանակորեն ամրագրել է, որ Թուրքիան և Ռուսաստանը միասնաբար են գործել Հայաստանի կործանման ուղղությամբ: (Turkey joined with Soviet Russia in the destruction of the Armenian State, brutally murdered hundreds of thousands of Armenians ... Senate Resolution, 245, June 3, 1924. *The Armenian Review*, vol. 30, No. 3-119, 1977, p. 286):
11. Վրացեան Ս., Հայաստանի Հանրապետութիւն, Թեհրան, 1982, էջ 501: Անգլերեն տեքստի համար տե՛ս՝ Simon Vratzian, *How Armenia was Sovietized*, (part IV), *The Armenian Review*, 1948, October, (vol. I, No. 4), p. 89-90.
12. 1921թ. մայիսի 21-ին Հայիեղկոնը վերանվանվել է ՀՍՍՀ Ժողովրդի:
13. «Ռուսաստանը պարտավորվում է Անդրկովկասյան հանրապետությունների նկատմամբ դիմել քայլերի, որպեսզի այդ հանրապետությունների կողմից Թուրքիայի հետ կնքվելիք պայմանագրերում անպատճառ ճանաչվեն սույն Պայմանագրի այն հոդվածները, որոնք անմիջաբար վերաբերում են իրենց»: (Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում, Երևան, 1972, էջ 504):
14. Տե՛ս Էնվեր փաշայի Մոսկվայից գրված նամակը (26 օգոստոսի, 1920թ.), գերմանացի գեներալ Ֆոն Սեկտին (Von Seckt): Նա մասնավորապես գրում է. «Երեկ չէ առաջին օրը մենք ստորագրեցինք բուրբ-ռուսական բարեկամության դաշնագիր: Այդ դաշնագրի հիման վրա ռուսները մեզ օգնելու են փողով և բոլոր այլ միջոցներով»: (The other day we signed a Turco-Russian friendship pact. On the basis of that pact, the Russians will help us with money and all other means.) (Vemian V., *Two Little Known Letters of Enver Pasha*, Written from Moscow, *The Armenian Review*, vol. I, No. 3, Summer, July, 1948, p. 57):
15. Բոլշևիկների և քենալականների սերտ համագործակցության մասին տե՛ս՝ Richard G. Hovannisian, *Armenia and the Caucasus in the Genesis of the Soviet-Turkish Entente*, *The Armenian Review*, vol. 27, 1-105, Spring, 1974, p. 33-52.
16. Wilfried Fiedler, *Continuity*, in: R. Bernhardt (ed.), *Encyclopedia of Public International Law*, v. I, Amsterdam, 1992, p. 808.
17. Ian Brownlie, *ԱԶԿ. աշխ.*, p. 449.
18. Տե՛ս, օրինակ՝ *Документы внешней политики СССР*, т. 4, Москва, 1960, с. 429; Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում, Երևան, 1972, էջ 527:
19. Gunduz Okcun A., *A Guide to Turkish Treaties (1920-1964)*, Ankara, 1966, p. 4.
20. *Soviet Treaty Series*, v. I (1917-1928), (compil. & ed. by Leonard Shapiro), Washington, 1950, p. 136.
21. Report [Pursuant to H. Res. 346 and H. Res. 438], *Communist Takeover and Occupation of Armenia*, 83rd Congress 2nd Session, House of Representatives, Rept. 2684, Part 8, 31 December 1954, p. 14.
22. Ըստ միջազգային իրավունքի, բռնազավթող ուժը չի հանդիսանում տվյալ երկրի *de jure* իշխանությունը, այլ միայն իրականացնում է *de facto* կառավարում, հետևաբար այն լիազորված չէ հանդես գալու երկրի անունից: (“The authority exercised by an occupying power is, as far as international law is concerned, a *de facto*, not *de jure* authority. ... The occupying power’s ability to enforce respect for its legitimate interests is not an authority to create law.” Michael Bothe, *Occupation, Belligerent*, in: R. Bernhardt (ed.), *Encyclopedia of Public International Law*, vol. III, Amsterdam, 1997, p. 764):
23. “Annexation is the forcible acquisition of territory by one State at the expense of another”. (Rudolf L. Bindschedler, *Annexation*, in: R. Bernhardt (ed.), *Encyclopedia of the Public International Law*, Amsterdam, 1992, v. I, p. 168).
24. Кемаль Паша, *Дипломатический словарь*, Москва, 1948, т. 1, с. 776.
25. *Amnesty Declaration and Protocol*, signed 24 July 1923, at Lausanne.
26. Michael Bothe, *Boundaries*, in: R. Bernhardt (ed.), *Encyclopedia of Public International Law*, Amsterdam, 1992, v. I, p. 448.

Սերի և Լոզանի պայմանագրերի իրավական փոխհարաբերությունները

1923թ. հուլիսի 24-ին կնքվել է Լոզանի պայմանագիրը: Այս պայմանագրով, ըստ էության, Քեմալ Աթաթյուրքն արեց այն, ինչ տարիներ հետո պիտի աներ Ադոլֆ Հիտլերը [1]՝ վերատեսության ենթարկեց Առաջին համաշխարհային պատերազմի որոշ արդյունքներ: Այսուհանդերձ, Լոզանի պայմանագրի նշանակությունը գերազանահատվում է. այն փոփոխության չի ենթարկել, մինչևիսկ Թուրքիայի մասով, Առաջին աշխարհամարտի բոլոր արդյունքները, այլ միայն Լոզանի պայմանագիրը ստորագրած որոշ երկրների հետ վերատեսության է ենթարկել Սերի պայմանագրի մի շարք դրույթներ:

Թեև Հայաստանի Հանրապետությունը մաս չի կազմել Լոզանի պայմանագրին, հետևաբար, վերջինս ուղղակիորեն չի վերաբերում մեր երկրին, այնուամենայնիվ այն սերտորեն առնչվում է հայ ժողովրդին: Ուստի քննենք Լոզանի պայմանագիրն ու նրա իրավական փոխհարաբերությունները Սերի պայմանագրի հետ ըստ միջազգային իրավունքի:

Իրավական տեսանկյունից Սերի պայմանագիրը և Լոզանի պայմանագիրը երկու տարբեր փաստաթղթեր են՝ տարբեր ոչ միայն մասնակիցների շրջանակով ու հարցերի ընդգրկումով, այլև, ամենակարևորը՝ էությանմբ ու նպատակներով: Սերի պայմանագիրը վերաբերում է Առաջին համաշխարհային պատերազմին, իսկ Լոզանի պայմանագիրը՝ 1919-1922թթ. տեղի ունեցած պատերազմական գործողություններին:

Այսպես, եթե Սերի պայմանագրի առաջնային նպատակը մի կողմից Գլխավոր դաշնակից ուժերի [2] (Principal Allied Powers) և Դաշնակից ուժերի [3] (Allied Powers), իսկ մյուս կողմից Թուրքիայի միջև Առաջին համաշխարհային պատերազմին պաշտոնապես վերջ տալն էր և նրա փոխարինումը կայուն, արդար ու տևական խաղաղությամբ (by a firm, just and durable peace), ապա Լոզանի պայմանագրի նպատակն ընդամենը Բարձր պայմանավորվող կողմերի [4] (High Contracting Parties) և Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողովի կառավարության (The Government of the Grand National Assembly of Turkey), և ոչ թե Թուրքիայի կառավարության, միջև սուկ պատերազմական իրավիճակի դադարեցումն էր: Վերոհիշյալից ակնհայտ է, որ Լոզանի պայմանագրում խոսքը չի գնում օրինապես հայտարարված պատերազմը, ինչպիսին էր, օրինակ, Առաջին համաշխարհայինը, խաղաղությամբ փոխարինելու մասին, այլ սուկ տարածաշրջանում 1914թ.-ից առկա պատերազմական իրավիճակին վերջ տալու մասին (...to bring to a final close the state of war which has existed in the East since 1914...): Այսինքն, Լոզանի պայմանագիրը վերաբերում է Մուդրոսի զինադադարը (30 հոկտեմբերի, 1918թ.) ոտնահարող քեմալականների անօրինական ռազմական գործողությունները դադարեցնելուն: Սա փաստվում է նաև Լոզանի պայմանագրի 1-ին հոդվածով, որը խոսում է խաղաղության ոչ թե հաստատման, այլ վերահաստատման մասին (...the state of peace will be definitely re-established ...):

Այստեղ անհրաժեշտ է ընդգծել, որ միջազգային իրավունքը հստակորեն տարբերակում է պատերազմ (*war*) և պատերազմական իրավիճակ (*state of war*) հասկացությունները: Միայն ինքնիշխան երկրներն իրավունք ունեն մղելու պատերազմ. մնացած զինված բախումների (armed conflict) դեպքում այն բնորոշվում է որպես պատերազմական իրավիճակ [5]: Լոզանի պայմանագրի մեջ Բարձր պայմանավորվող կողմերը հստակորեն արտահայտել են իրենց քաղաքական կամքն առ քեմալականները. վերջիններս չեն ճանաչվել որպես պետության օրինական ներկայացուցիչներ, այլ նրանց շնորհվել է միայն կռվող կողմ լինելու կարգավիճակը (recognition of belligerency):

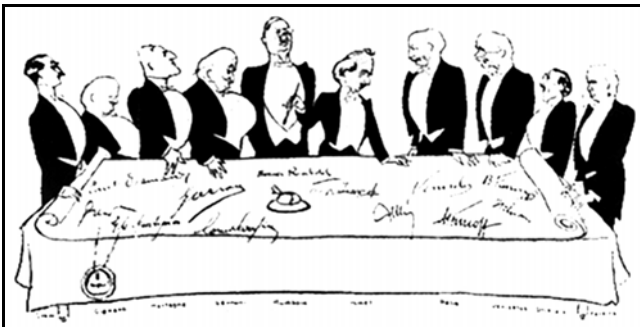
Ուրիշ բան, որ Լոզանի պայմանագիրը վերատեսության է ենթարկել 1919-1922թթ. ռազմական գործողություններին ուղղակի կամ անուղղակի մասնակից մի շարք երկրներին առնչվող դրույթներ, որոնց անդրադարձել էր նաև Սերի պայմանագիրը: Միջազգային իրավունքը չի արգելում նոր պայմանագրի կնքումը նախկինում կնքված պայմանագրի դրույթների փոփոխմամբ կամ բազմակողմ պայմանագրի նորափոխումը (*modification*) պայմանագրին մաս կազմող 2 և ավելի կողմերի անունից: Սակայն միանշանակ է, որ նոր պայմանագիրը, ինչպես ամեն մի պայմանագիր, կարող է վերաբերել միմիայն տվյալ պայմանագրին մաս կազմող կողմերին [6], իսկ պայմանագրի նորափոխումները կարող են վերաբերել միայն

նորափոխումների մասնակիցներին և չեն կարող որևէ ազդեցություն ունենալ այլ երկրների իրավունքների և պարտավորությունների վրա [7]:

Գեռես XIX դարի կեսերից միջազգային իրավունքը զարգացրել էր հստակ դիրքորոշում՝ պայմանագրի ոչ մի փոփոխություն կամ նորափոխում չի կարող լինել իրավականորեն վավերական առանց նախկին պայմանագրի բոլոր կողմերի մասնակցության: Լոնդոնի կոնֆերանսի Առաջին արձանագրության առդիր ձեռագիրը (13 մարտի, 1871թ.) (*The Declaration annexed to the First Protocol of the London Conference, 13 March 1871*), որին մաս են կազմել 7 երկիր [8], այդ թվում նաև Թուրքիան, միանշանակորեն հռչակում է. «Ազգերի իրավունքի էական սկզբունքն է, որ ոչ մի երկիր իրեն չի կարող ձեռքազատել պայմանագրի պարտավորություններից և ոչ էլ կարող է նորափոխել դրա պայմանները, քանի դեռ չունի բոլոր մասնակիցների բարեհաճ համաձայնությունը» [9]:

Այսու, Հայաստանի Հանրապետությունը, բռնազավթված լինելու պատճառով, չի մասնակցել Լոզանի կոնֆերանսին և չի ստորագրել այդ պայմանագիրը: Ըստ այդմ, Լոզանի պայմանագիրը որևէ իրավական պարտավորություն չի ստեղծել և չի ստեղծում Հայաստանի Հանրապետության համար: Գործում է միջազգային իրավունքի *Res inter alios acta* (մասն չես, պարտավոր չես) սկզբունքը:

Մյուս հարցը, որին հարկ ենք համարում անդրադառնալ, այն մոլորությունն է՝ իբր Լոզանի պայմանագիրը չեղյալ է հայտարարել Սևրի պայմանագիրը: Քննություն չբռնող և միանգամայն հիմնագուրկ տեսակետ: Վիեննայի Պայմանագրերի մասին կոնվենցիան (Vienna Convention on the Law of Treaties, 1969), որի մեջ ամրագրված է դարեր ի վեր միջազգային իրավունքում գործող ընթացակարգը, շատ հստակ է պայմանագրերի դադարեցման կամ կասեցման վերաբերյալ: Մասնավորապես, նշյալ կոնվենցիայի 59-րդ հոդվածի 2-րդ կետը միանշանակորեն ամրագրում է. «Ավելի վաղ կնքված պայմանագրի գործունեությունը կհամարվի դադարեցված միայն այն դեպքում, եթե դա ակնհայտ է ավելի ուշ կնքված պայմանագրից կամ մեկ այլ ձևով հավաստվում է, որ այդպիսին է եղել կողմերի մտադրությունը» (*The earlier treaty shall be considered as only suspended in operation if it appears from the later treaty or is otherwise established that such was the intention of the parties*):

Լոզանի պայմանագրի ստորագրողները (24 հուլիսի, 1923 թ.): Հայաստանի Հանրապետությունը մասնակից չէր այդ պայմանագրին՝ բռնազավթված լինելու պատճառով...

Լոզանի պայմանագրից ոչ միայն ակնհայտ չէ, որ կողմերը մտադիր էին չեղյալ հայտարարել Սևրի պայմանագիրը, այլև Լոզանի պայմանագրում ընդհանրապես հիշատակում չկա Սևրի պայմանագրի մասին: Ավելի պարզ ասած՝ պայմանագիրը կարող է չեղյալ հայտարարվել ոչ այլ կերպ, եթե ոչ պայմանագիրը կնքած կողմերի, անհրաժեշտ է շեշտել **բոլոր կողմերի** [10], դրա մասին միանշանակ հայտարարումով: Միջազգային իրավունքի էական սկզբունքներից է, որ *ոչ մի պետություն չի կարող ձեռքազատվել պայմանագրի պարտավորություններից և ոչ էլ կարող է նորափոխել դրա պայմանները, քանի դեռ չունի մյուս պայմանավորվող բոլոր կողմերի հստակ համաձայնությունը* [11]:

Բերենք մի պարզ, բայց խոսուն օրինակ: Մյունխենի (1938թ.) պայմանագրով Սուդեթը (Sudetenland) Չեխոսլովակիայից անցել էր Գերմանիային: Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո Սուդեթը վերադարձվել էր Չեխոսլովակիային: Սակայն, չնայած պարտված Գերմանիայի կնքած բազմաթիվ ու բազմաբնույթ պայմանագրերին, Մյունխենի պայմանագիրը չեղյալ չէր հայտարարվել և, հետևաբար, այն մնում էր ուժի մեջ: Եվ միայն 1973թ. դեկտեմբերին Արևմտյան Գերմանիան, որպես Երրորդ Ռայխի իրավահաջորդ, պայմանագիր կնքեց Չեխոսլովակիայի հետ, որով կողմերը չեղյալ հայտարարեցին իրենց 1938թ. կնքած պայմանագիրը [12]:

Թեև, Սևրի պայմանագրի առումով մենք չեն կարող ասել, որ այն ուժի մեջ է, քանի որ վավերացման գործընթացի թերի մնալու պատճառով այն ի սկզբանե չի մտել ուժի մեջ, այսուհանդերձ սխալ է նաև այն պնդումը, որ Լոզանը չեղյալ է հայտարարել Սևրը: Լոզանը չէր կարող դա անել, քանի որ նշյալ պայմանագիրը և՛ իր բնույթով, և՛ ստորագրողների շրջանակով էապես տարբերվում է Սևրի պայմանագրից:

Այսինքն, ներկայումս Սևրի պայմանագիրը միջազգային իրավունքի վավերական փաստաթուղթ է, որը բանակցվել և ստորագրվել է օրինական ընթացակարգի համաձայն, սակայն ուժի մեջ չի մտել (*valid but not in force*): Եթե, պատկերացնենք անհնարինը, ասենք՝ Սևրի պայմանագիրը ստորագրած բոլոր երկրները վավերացնեն այն, ապա այն օրինապես կմտնի ուժի մեջ:

Այստեղ անհրաժեշտ է շեշտել, որ Սևրի պայմանագրի *անկասար* լինելը (*unperfected treaty*), ինչպես միջազգային իրավունքում կոչվում են չվավերացված պայմանագրերը [13], չի խաթարում Հայաստանի Հանրապետության իրավունքները, քանի որ Թուրքիայի պարտավորությունները Հայաստանի Հանրապետության նկատմամբ բխում են ոչ թե Սևրի պայմանագրից, այլ այդ պայմանագրից ածանցվող ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճռից (22 նոյեմբերի, 1920թ.) [14]:

Չնայած Լոզանի պայմանագրում չկա որևէ հիշատակում Հայաստանի և հայերի մասին, սակայն այն 2 առումով առնչվում է մեզ: Լոզանի պայմանագրի ողջ Երրորդ բաժինը (հոդվածներ 37-45) վերաբերում է Թուրքիայի ոչ-մուսուլման փոքրամասնություններին: Ընդ որում, փոքրամասնությունների վերաբերող հոդվածներին տրվել է *հիմնարար օրենքի (fundamental law)* ուժ, այսինքն՝ դրանք անբեկանելի և անփոփոխելի պետք է լինեն: Սա մի առանձին հոդվածի նյութ է, որին կանդիդատները առաջիկայում:

Հայաստանի երկրորդ աղերսը Լոզանի պայմանագրի հետ ի հայտ է գալիս Թուրքիայի ստեղծվելիք հանրապետության տարածքի իրավական ձևակերպման առնչությամբ: Լոզանի պայմանագրի 16-րդ հոդվածի առաջին պարբերությունը հռչակում է. «*Այսու Թուրքիան հրաժարվում է բոլոր այն տարածքների ու կղզիների տիրոջից և դրանց նկատմամբ իր բոլոր իրավունքներից, որոնք գտնվում են սույն պայմանագրով գծած սահմաններից դուրս, ի բացառյալ նրանց, որոնց նկատմամբ սույն պայմանագրով ճանաչվել է նրա ինքնիշխանությունը: Այդ տարածքների և կղզիների ապագան լուծում են կամ կլուծեն շահագրգիռ կողմերը*» (*Turkey hereby renounces all rights and title whatsoever over or respecting the territories situated outside the frontiers laid down in the present treaty and the islands other than those over which her sovereignty is recognized by the said treaty, the future of these territories and islands being settled or to be settled by the parties concerned*):

Քանի որ Լոզանի պայմանագիրը հստակեցնում է Թուրքիայի սահմանը Բուլղարիայի (հոդված 2.1), Հունաստանի (հոդված 2.2), Սիրիայի (հոդված 3.1) և Իրաքի (հոդված 3.2) հետ, ուստի թուրքական իրավունքներն ու տիրոջը ճանաչվում են միմիայն այդ սահմանագծից ներս ընկած տարածքների վրա: Լոզանի պայմանագիրը չի անդրադարձել հայ-թուրքական սահմանին: Սրա պատճառն այն է, որ այն արդեն իսկ և մեկընդմիջտ որոշված էր ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնի անբեկանելի և կատարման համար պարտադիր *իրավարար վճռով* (22 նոյեմբերի, 1920թ.): Քանի որ իրավարար վճռով հայաստանապատկան դարձած տարածքները Լոզանի պայմանագրով ներառված չեն հետագայում (29 հոկտեմբերի, 1923թ.-ից) որպես Թուրքիայի Հանրապետություն ճանաչված երկրի սահմաններից ներս, ուստի Լոզանում Թուրքիայի անունից հանդես եկող պատվիրակությունը 16-րդ հոդվածով [15] հրաժարվել է դրա տիրոջից և դրա նկատմամբ իրավունքներից: Լոզանի պայմանագրի 16-րդ հոդվածի 2-րդ պարբերությունը վերահաստատում է այդ իրողությունը. «*Սույն հոդվածի դրույթները չեն ներառում բարիդրացիական հարաբերություններից բխող այն հատուկ պայմանավորվածությունների վրա, որոնք կայացել են կամ կարող են կայանալ Թուրքիայի և սահմանակից երկրներից որևէ մեկի միջև*» (*The provisions of the present Article do not prejudice any special arrangements arising from neighbourly relations which have been or may be concluded between Turkey and any other limitrophe countries*):

Պետք է ուշադրություն դարձնել այն կարևոր հանգամանքի վրա, որ 16-րդ հոդվածի 2-րդ պարբերությունը խոսում է սահմանները հստակեցնող ոչ թե պայմանագրի կամ համաձայնագրի, այլ «*հատուկ պայմանավորվածությունների*» մասին (*special arrangements*), որոնց թվին է պատկանում նաև իրավարար վճիռը:

Այսպիսով, Լոզանի պայմանագրի 16-րդ հոդվածը վերահաստատել է Սևրի պայմանագրի 90-րդ հոդվածի Թուրքիայի հրաժարումը բոլոր այն տարածքներից, որոնք Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճռով փոխանցվել էին Հայաստանի Հանրապետությանը:

Ամփոփելով վերոշարադրյալը՝ կարելի է անել հետևյալ եզրակացությունները.

- ✓ Սևրի և Լոզանի պայմանագրերը իրավական երկու տարբեր փաստաթղթեր են:
- ✓ Լոզանի պայմանագիրն իրավասու չէր և չեղյալ չի հայտարարել Սևրի պայմանագիրը:
- ✓ Լոզանի պայմանագիրը, հիմնական օրենքի կարգավիճակով, ամրագրել է ոչ-մուսուլման փոքրամասնությունների իրավունքները:
- ✓ Լոզանի պայմանագիրը վերահաստատել է Թուրքիայի հրաժարումը իրավարար վճռով Հայաստանի Հանրապետությանը փոխանցված տարածքների տիրոջից և իրավունքից:

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. Hudson G. F., Turkey, Greece and the Eastern Mediterranean, Oxford, 1939, p. 16.
2. Բրիտանական կայսրություն, Ֆրանսիա, Իտալիա և Ճապոնիա:
3. Հայաստան, Բելգիա, Հունաստան, Լեհաստան, Պորտուգալիա, Ռումինիա, Սերբ-խորվաթ-Սլովենական պետություն, Չեխոսլովակիա և Հեջագ (ներկայումս Սաուդյան Արաբիա) (վերջինս չի ստորագրել պայմանագիրը):
4. Բրիտանական կայսրություն, Ֆրանսիա, Իտալիա, Ճապոնիա, Հունաստան, Ռումինիա, Սերբ-խորվաթ-Սլովենական պետություն (վերջինս չի ստորագրել պայմանագիրը):
5. Armed Conflict, in Encyclopedia of Public International Law, v. I, Amsterdam, 1992, p. 250.
6. Vienna Convention (1969), Article 34. “A treaty does not create either obligations or rights for a third State without its consent”.
7. Vienna Convention (1969), Article 41. “Two or more of the parties to a multilateral treaty may conclude an agreement to modify the treaty as between themselves alone if: (b) the modification in question is not prohibited by the treaty and: (b) (i) does not affect the enjoyment by the other parties of their rights under the treaty or the performance of their obligations”.
8. Արձանագրությունը ստորագրած մյուս երկրներն էին՝ Ավստրո-Հունգարիա, Ֆրանսիա, Գերմանիա, Մեծ Բրիտանիա, Իտալիա և Ռուսաստան:
9. McNair (Lord), Law of Treaties, Oxford, 1961, p. 230.
10. Տե՛ս Վիեննայի կոնվենցիայի (1969թ.) 59-րդ հոդվածի 1-ին կետը:
11. McNair (Lord), նշվ. աշխ., էջ 230:
12. Paul K. Huth, Standing Your Ground, Territorial Disputes and International Conflict, Detroit, 1996, p. 207-8.
13. Չվավերացված պայմանագրերի իրավական կարգավիճակի մասին ավելի հանգամայից տե՛ս՝ W. Michael Reisman, Unratified Treaties and Other Unperfected Acts in International Law: Constitutional Functions. Vanderbilt University, School of Law, Vanderbilt Journal of Transnational Law, Volume 35, Issue 3, 2002, p. 729.
14. Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճռի մասին ավելի հանգամանալից տե՛ս՝ Արա Պապյան, Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճիռը Հայաստանի և Թուրքիայի սահմանի վերաբերյալ, Ազգ, 28 դեկտեմբերի, 2006թ. էջ 3; և Արա Պապյան, Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների սահմանադրությունը, Հայկական հարցը և Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճիռը, Ազգ, 28 փետրվարի, 2007թ., էջ 5:
15. Ուշագրավ գուգադիպոթյամբ միջազգային պայմանագրերում Հայկական հարցին առնչվող և՛ առաջին հոդվածը (տե՛ս՝ Սան Ստեֆանոյի պայմանագիրը, 3 մարտի, 1878թ.) և՛ վերջին հոդվածը (տե՛ս՝ Լոզանի պայմանագիրը, 24 հուլիսի, 1923թ.) կրում են միևնույն՝ 16 թիվը:

*առաջին անգամ տպագրվել է FRANCE-ARMENIE ամսագրում,
№ 300, 16-31 հուլիսի, 2007թ., էջ 19-21*

Հայ ժողովրդի նյութական կորուստները Հայոց ցեղասպանության ժամանակ

Հայ ժողովրդի դեմ իրականացված հանցագործությունը դեռևս Թուրքիայի կողմից պատասխանի է սպասում՝ ցեղասպանությունը պիտի ճանաչվի և վնասները պիտի հատուցվեն: Սրանք ուտոպիական նպատակներ չեն: Որպես Օսմանյան կայսրության իրավահաջորդ, թուրքական պետությունն ունի միջազգային իրավական պարտավորություններ: Համաձայն միջազգային իրավունքի, հանցագործությունների համար պատասխանատվությունը ընկնում է դրանք իրականացրած երկրի վրա, ինչպես նաև, ըստ շարունակականության և պատասխանատվության սկզբունքի՝ նրա իրավահաջորդի:

Ֆեդերիկո Անդրեո-Գուզման, ավագ իրավախորհրդատու,
Իրավաբանների միջազգային հանձնաժողով (ԺՆՆ) [1]

Մարդկային կյանքը գերագույն և բացառիկ արժեք է: Այն անգին է: Բնականաբար, խոսելով Հայոց ցեղասպանության մասին, մենք առաջին հերթին, և գրեթե բացառապես, շեշտել ենք հայ ժողովրդի մարդկային կորուստները: Սակայն ցեղասպանության տարիներին հայ ժողովուրդն ունեցել է նաև հսկայական նյութական կորուստներ: Անվիճելի է, որ ցեղասպանության ածանցյալ նպատակներից է եղել հայ ժողովրդի անհատական և հավաքական սեփականության յուրացումը: Միջազգային իրավունքը հռչակում է՝ *Ex injuria non oritur jus* (լատ.) [2], այսինքն՝ հանցագործը չպիտի վայելի իր հանցագործության պտուղները: Այլ խոսքով, *erga omnes* հանցագործության [3] հետևանքները չեն կարող ճանաչվել կամ օրինականացվել [4]:

Այս առումով, շատ կարևոր է հստակեցնել, թե գումարային դրսևորմամբ ինչքա՞ն են եղել հայ ժողովրդի նյութական կորուստները Հայոց ցեղասպանության տարիներին՝ 1915-1923թթ.: Զննության առնենք որոշ պաշտոնական փաստաթղթեր, որոնցում արձանագրվել են հայ ժողովրդի նյութական կորուստները, և ամրագրվել է նրա փոխհատուցում ստանալու իրավունքը:

1918թ. նոյեմբերի 11-ին Առաջին աշխարհամարտում ռազմական գործողությունները վերջնականապես դադարեցնող զինադադարը պաշտոնապես մտավ ուժի մեջ: Երկու ամիս անց՝ 1919թ. հունվարի 18-ին, Փարիզում իր աշխատանքներն սկսեց Փարիզի Խաղաղության վեհաժողովը (The Paris Peace Conference), որի նպատակն էր համապարփակ քննության ենթարկել պատերազմին առնչվող բոլոր հարցերը և նախապատրաստել խաղաղության պայմանագրերը: Կարևորագույն հարցերի թվին էր պատկանում պատերազմի հրահրման համար մեղավոր երկրների կողմից նյութական կորուստների փոխհատուցումը (reparations): Ըստ այդմ, Փարիզի վեհաժողովի կազմում կար հատուկ հանձնաժողով փոխհատուցումների հարցով (The Commission on Reparations of Damage (Valuation of Damage)): Գրեթե 2 ամիս տևած աշխատանքներից հետո պարզ դարձավ, որ նյութական կորուստներ են ունեցել ոչ միայն պատերազմին անմիջականորեն մասնակցած երկրները: Ուստի, մարտի 7-ին նշյալ հանձնաժողովը ձևավորեց առանձին մարմին՝ Հատուկ հանձնախումբ (Special Committee) [5], որի նպատակն էր ի մի բերել հանձնաժողովում չներկայացված երկրների և ժողովուրդների նյութական կորուստները և դրանց հատուցմանը տալ պաշտոնական ընթացք (The Commission on Reparations of Damage, of the Preliminary Peace Conference, has charged a special Committee with the gathering together of claims which may be made against the enemy Powers): Հատուկ հանձնախումբն ուներ հետևյալ կազմը՝ անդամներ. գեներալ Մոքսիմսթրի (McKinstry) ԱՄՆ, գնդապետ Փիլ (Peel) Մեծ Բրիտանիա, պրն. Ժուասե (Jouasset) Ֆրանսիա; քարտուղարներ. Հ. Ջեյմս (H. James) ԱՄՆ, պրն. Փ. Լոր (P. Laure) Ֆրանսիա: Հանձնախմբի ձևավորման հաջորդ իսկ օրը՝ մարտի 8-ին, այն դիմեց Բոլիվիայի, Բրազիլիայի, Չինաստանի, Էկվադորի, Գվատեմալայի, Հայիթիի, Հեջազի (ներկայումս՝ Սաուդյան Արաբիա), Լիբերիայի, Պանամայի, Պերուի, Սիամի (ներկայումս՝ Թաիլանդ) և Հայաստանի Հանրապետության (Delegation of the Armenian Republic of the Conference of Peace) պատվիրակություններին՝ տեղեկություններ խնդրելով կրած նյութական կորուստների վերաբերյալ: Մեկ ամսվա ընթացքում Հատուկ հանձնախումբն ամփոփեց պատվիրակությունների ներկայացրած, ինչպես նաև այլ աղբյուրներից հայթայթած փաստաթղթերը և 1919թ. ապրիլի 14-ին ներկայացրեց իր նախնական զեկույցը: Թեև արևմտահայության և արևելահայության համար հաշվարկները կատարվել էին առանձին-առանձին, սակայն կորուստները ներկայացված էին

միասնական վերջնական թվով: Ըստ այդմ, հայության ամբողջական նյութական կորուստը 1914-1919թթ.-ին 1919թ.-ի գներով կազմել է 19.130.982.000 ֆրանսիական ֆրանկ [6/կամ 3.693.239.768 ԱՄՆ դոլար [7]: Ըստ գեկուցագրի, հայության նյութական կորուստներն ունեին հետևյալ պատկերը.

1. Արևմտահայաստան (կամ ինչպես փաստաթղթում է գրված՝ Turkish Armenia).

ա) գյուղաբնակների անհատական նյութական կորուստները	4.601.610.000
բ) քաղաքաբնակների անհատական նյութական կորուստները	3.235.550.000
գ) ոչ անհատական նյութական կորուստները	6.761.350.000
Ընդամենը՝	14.598.510.000 ֆրանկ

2. Հայաստանի Հանրապետություն և Կովկասի այլ հայաբնակ տարածքներ.

ա) այն բնակավայրերի բնակչության կորուստները, որոնց բնակչությունն ամբողջովին տեղահանվել է	1.831.872.000
բ) այն բնակավայրերի բնակչության կորուստները, որոնց բնակչությունը չի տեղահանվել	1.293.600.000
գ) այլ նյութական կորուստներ	1.407.000.000
Ընդամենը՝	4.532.472.000 ֆրանկ

Համընդհանուր նյութական կորուստները՝ 19.130.982.000 ֆրանկ

Անհրաժեշտ է ընդգծել, որ այս թվի մեջ ներառված չեն հայերի 1920թ., 1921թ., և 1922թ. (համապատասխանաբար՝ Արևելյան Հայաստան, Կիլիկիա, Չմյուռնիա և այլն) նյութական կորուստները: Եթե հաշվառվեն նաև նշյալ ժամանակահատվածի կորուստները, ապա վերոնշյալ թիվն առնվազն պետք է 15-20%-ով մեծացվի:

Հարկ է նշել, որ Հայաստանի Հանրապետությունը երբեք չի հրաժարվել իրեն հասանելիք հատուցումից (reparation): Անգամ հայոց պետականության կորստից հետո, երբ այն ռազմակալվեց օտարերկրյա զինված ուժերի կողմից (ռուսական 11-րդ բանակ + թուրքական 3-րդ բանակ), Հայաստանի Հանրապետության օրինական ներկայացուցիչները շարունակել են պնդել հայ ժողովրդի իրավունքների, մասնավորապես նյութական փոխհատուցման վրա: Այսպես, Լոզանի պայմանագրի կնքումից (24 հուլիսի, 1923թ.) անմիջապես հետո Փարիզի վեհաժողովում Հայաստանի Հանրապետության պատվիրակության ղեկավար Ավետիս Ահարոնյանը պաշտոնական գրությամբ (8 օգոստոսի, 1924թ.) [8/ դիմել է Գլխավոր դաշնակից ուժերի արտաքին գործերի նախարարներին և վերահաստատել հայոց իրավունքներին հավատարիմ մնալը:

Հատուցումների հարցով անհրաժեշտ է առանձնացնել մի կարևոր հանգամանք՝ ժամանակային գործոնը բնավ հիմք չէ նյութական պարտավորություններից խուսափելու համար: Ֆինլանդիան ԱՄՆ նկատմամբ Առաջին համաշխարհային պատերազմից մնացած իր նյութական պարտավորությունների կատարումն ամբողջացրեց միայն 1969թ.-ին, Մեծ Բրիտանիան՝ միայն 1965թ. [9]: Ներկայիս Ռուսաստանը դեռևս խնդիրներ ունի ցարական Ռուսաստանի նյութական պարտավորությունների առումով: Թուրքիայի Հանրապետությունն ինքը, չնայած հսկայական զիջումներին, Օսմանյան կայսրության պարտքը կարողացավ փակել միայն 1944թ. հունիսին [10]: Նյու Յորք Լայֆ սպահովագրական ընկերությունն (NYLIC) իր 1875-1915թթ. շահառուների ժառանգներին փոխհատուցման հանձնառության մասին հայտարարեց միայն 2004թ. հունվարին, այն էլ երկարատև դատավարությունից հետո:

Սույն դատավարությունը [11], թեև անմիջականորեն չի վերաբերում Հայոց ցեղասպանության ընթացքում մեր ընդհանրական նյութական կորուստների փոխհատուցմանը, այնուհանդերձ խիստ կարևոր է: Այն դատական վճռով, մասնաբերությամբ գործերի համար, ամրագրեց հաշվարկային փոխարժեքը, այն է՝ Առաջին համաշխարհային պատերազմի ժամանակաշրջանի մեկ ֆրանսիական ֆրանկը ներկայումս հավասար է 2.17 ԱՄՆ դոլարի [12]: Այսինքն, դատական նախադեպի կիրառմամբ, մենք կարող ենք հաշվարկել հայության նյութական կորուստների չափը Հայոց ցեղասպանության հետևանքով՝ 19.130.982.000 ֆրանսիական ֆրանկ x 2.17 = 41.514.230.940 ամերիկյան դոլար:

Այսպիսով, Թուրքիայի Հանրապետության, որպես Օսմանյան կայսրության իրավահաջորդի, փոխհատուցման պարտավորությունը ներկայիս Հայաստանի Հանրապետության նկատմամբ, որպես Հայաստանի առաջին հանրապետության իրավահաջորդի, կազմում է առնվազն 41 միլիարդ 514 միլիոն 230 հազար 940 ամերիկյան դոլար:

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. Andreu-Guzman F., Senior Legal Advisor, International Commission of Jurists (Geneva), Preface, p. 9. In: Alfred de Zayas, The Genocide against the Armenians 1915-1923 and the Relevance of the 1948 Genocide Convention, Brussels-Geneva, 2005.
2. Ian Brownlie, Principles of Public International Law, 5th ed., Oxford, 2001, Glossary.
3. Միջազգային իրավունքի մեջ *erga omnes* (միջազգային ամբողջ հանրության դեմ) հանցագործություններ են համարվում *jus cogens*-ը (միջազգային իրավունքի անբեկանելի սկզբունքները) ոտնարող հանցագործությունները: Միանշանակ է, որ ցեղասպանությունը *jus cogens*-ը ոտնահարող հանցագործություն է, հետևաբար Թուրքիայի պատասխանատվությունը, ոչ միայն հայության, այլև ողջ միջազգային հանրության առջև է:
4. Alfred de Zayas, նշվ. աշխ., էջ 11:
5. Հատուկ հանձնախմբի աշխատանքների մանրամասների համար տե՛ս՝ Philip Mason Burret, Reparation at the Paris Peace Conference, From the Standpoint of the American Delegation, Volume II, New York, 1965, p. 583-9.
6. Philip Mason Burret, նշվ. աշխ., էջ 585:
7. 1919թ. ապրիլի 14-ի դրությամբ 5,18 ֆրանսիական ֆրանկը հավասար է եղել 1 ԱՄՆ դոլարի (19.130.982.000 FFR / 5,18 = \$ 3.693.239.768 USD):
8. Պաշտոնական գրության անգլերեն թարգմանությունը տպագրվել է Նյու Յորք Թայմս օրաթերթում 1923թ. սեպտեմբերի 12-ին. Armenia Denounces Lausanne Treaty, Note to the Powers Formally Reserves All Grants under the Treaty of Sevres, The New York Times, September 12, 1923, p. 30.
9. Gilbert M., A History of the Twentieth Century, 1900-1933, Toronto, 1997, v. I, p. 551.
10. Оттоманский долг, Дипломатический Словарь, т. 2, Москва, 1950, с. 295.
11. Marootian et al. vs. New York Life Insurance Company, Case No. C99-12073 CAS (MCx), United States District Court, Central District of California (Los Angeles).
12. “The Settlement Agreement requires that each claim be paid in the amount of the death benefit under the policy, converted to current U.S. dollars at the rate of \$2.17 U.S. Dollars per French Franc or \$24.96 U.S. Dollars per British Pound.” (See - The Statement of Armenian Insurance Settlement Fund Board, September 9, 2005, p. 3.)

*առաջին անգամ տպագրվել է ԱԶԳ օրաթերթում,
24 ապրիլի, 2007թ. էջ 4*

Հայկական հուշարձանների կարգավիճակը Թուրքիայում ըստ միջազգային իրավունքի

Աղթամարի սբ. Խաչ եկեղեցու շենքի նորոգումը առիթ հանդիսացավ, որ հնչեն իրարամերժ կարծիքներ: Մինչևիսկ ոմանց կողմից փորձ արվեց հարցը ներկայացնել որպես «Թուրքիայի բարի կամքի դրսևորում»: Քանի որ Թուրքիայի Հանրապետության տիրույթում, ինչպես նաև Թուրքիայի կողմից վերահսկվող տարածքներում, գտնվող հայկական հազարավոր հուշարձանների կարգավիճակը և դրանց նկատմամբ Թուրքիայի պարտավորությունները հստակեցված են միջազգային օրենքով և ամրագրված են միջպետական փաստաթղթերում, ուստի անհրաժեշտ է հարցի մեջ պարզություն մտցնել միջազգային իրավունքի տեսանկյունից:

Թուրքիայի Հանրապետությունը որպես միջազգային իրավունքի սուբյեկտ ճանաչվել է Լոզանի (24 հուլիսի, 1923թ.) պայմանագրով մաս 1-ին, հոդված 1-ին: Նույն պայմանագրի 1-ին մասի 3-րդ բաժինը (հոդվածներ 37-44) ամբողջովին նվիրված է Թուրքիայում ազգային փոքրամասնությունների պաշտպանությանը, նրանց ինքնության ու ժառանգության պահպանմանը: Այստեղ անհրաժեշտ է ընդգծել, որ ազգային փոքրամասնություններին վերաբերող վերոնշյալ 37-44 հոդվածներին Լոզանի պայմանագրի 37-րդ հոդվածով տրվել է հիմնական օրենքի (*fundamental law*) կարգավիճակ և բացարձակ գերակայություն բոլոր այլ օրենքների, կանոնակարգերի և պաշտոնական գործողությունների նկատմամբ. «Հոդված 37. Թուրքիան ընդունում է, որ 38-ից 44 հոդվածներում առկա պայմանավորվածությունները ճանաչվում են որպես հիմնական օրենքներ, և որևէ օրենք, կանոնակարգ կամ պաշտոնական գործողություն չի կարող հակասել դրանց կամ խոչընդոտել այդ պայմանավորվածություններին, ինչպես նաև ոչ մի օրենք, կանոնակարգ կամ պաշտոնական գործողություն չի կարող գերակա լինել նրանց նկատմամբ» (Article 37. Turkey undertakes that the stipulations contained in Articles 38 to 44 shall be recognized as fundamental laws, and that no law, no regulation, nor official action shall conflict or interfere with these stipulations, nor shall any law, regulation, nor official action prevail over them):

Ինչպես ակնհայտ է նշյալ հոդվածից, վերոշարադրյալը խիստ կարևոր հանձնառություն է և հանդիսանում է Թուրքիայի համար միջազգային անբեկանելի պարտավորություն: Անհրաժեշտ է ընդգծել, որ իրավունքի մեջ հիմնական օրենքի խմբին են դասվում սահմանադրությունները կամ դրանց հավասարեցված իրավական փաստաթղթերը:

Քանի որ սույն հոդվածի նպատակներից դուրս է քննել Լոզանի պայմանագրով ամրագրված ազգային փոքրամասնությունների, մասնավորապես հայերի, բոլոր իրավունքները, ուստի մենք կանդրադառնանք միայն խնդրո առարկային՝ ազգային փոքրամասնությունների կրոնական ազատություններին և նրանց կրոնական կառույցների նկատմամբ Թուրքիայի պարտավորություններին:

Լոզանի պայմանագրի 38-րդ հոդվածի երկրորդ մասով Թուրքիայի բոլոր բնակիչներին, մասնավոր կամ հանրային կյանքում, տրվում է հավատքի, կրոնի կամ դավանանքի ազատություն (*All inhabitants of Turkey shall be entitled to free exercise, whether in public or private, of any creed, religion or belief*): Իսկ պայմանագրի 40-րդ հոդվածով նրանց տրվում է կրոնական հաստատություններ հիմնելու, գործածելու և վերահսկելու իրավունք:

Ավելին, Լոզանի պայմանագրի 42-րդ հոդվածի 3-րդ մասով «Թուրքական կառավարությունը պարտավորվում է լիակատար պահպանության տակ առնել եկեղեցիները, սինագոգները, գերեզմաններն ու նշյալ փոքրամասնությունների այլ կրոնական հաստատությունները» (*The Turkish Government undertakes to*

grant full protection to the churches, synagogues, cemeteries, and other religious establishments of the above-mentioned minorities). Բնականաբար «*լիակար պահպանությունն*» իր մեջ ներառում է ոչ միայն եկեղեցիները չքանդելն ու չավիրելը, այլև դրանց ամրացումն ու նորոգումը:

Հետևաբար, սբ. Խաչ եկեղեցու շենքի մասնակի նորոգումը ոչ թե «*բարի կամքի դրսևորում*» է, այլ Թուրքիայի կողմից հիմնական օրենքի կարգավիճակով ստանձնած միջազգային պարտավորությունների խիստ թերի և ուշացած կատարում՝ որոշակի քաղաքական շահարկման նկատառումով:

Հիմա ամենահետաքրքրականը: Իսկ ովքե՞ր են եղել և մնում Թուրքիայի կողմից ստանձնած պարտավորությունների կատարման երաշխավորները: Լոզանի պայմանագրի 44 հոդվածի 1-ին մասը նշում է. «*Թուրքիան համաձայնվում է, որ Թուրքիայի ոչ մուսուլմաններին վերաբերող սույն բաժնի նախորդող հոդվածները հանդիսանում են միջազգային պարտավորություններ և նրանց կատարումը պետք է երաշխավորվի Ազգերի լիգայի կողմից*» (*Turkey agrees that, in so far as the preceding Articles of this Section affect non-Moslem nationals of Turkey, these provisions constitute obligations of international concern and shall be placed under the guarantee of the League of Nations*). Հատուկ պարտականություններ են դրվում Ազգերի լիգայի Խորհրդի (*Council of the League of Nations*) անդամների վրա՝ Մեծ Բրիտանիա, Ֆրանսիա, Իտալիա և Ճապոնիա:

Այսինքն, ներկայումս Սիացյալ ազգերի կազմակերպությունը (ՄԱԿ) և Անվտանգության խորհուրդը, որոնք ժառանգել են Ազգերի լիգայի և Խորհրդի ոչ միայն իրավունքներն, այլև պարտականությունները, հանդիսանում են Թուրքիայում հայկական փոքրամասնության և, մասնավորապես, հայկական հուշարձանների պահպանման հովանավորներն ու երաշխավորները:

Ի լրումն այս ամենի, նշյալ 44-րդ հոդվածի 4-րդ մասն ամրագրում է ցանկացած տարածայնությունը դատական կարգով լուծելու հնարավորությունը. «*Թուրքիան նաև համաձայնվում է, որ օրենքին կամ սույն հոդվածներից բխող որևէ փաստին վերաբերող ցանկացած տարակարծություն, որը կառաջանա թուրքական կառավարության և պայմանագիրը ստորագրած որևէ երկրի կամ Ազգերի լիգայի Խորհրդի որևէ անդամի միջև, պետք է համարվի միջազգային բնույթի վեճ, ինչպիսին ամրագրված է Ազգերի լիգայի կանոնակարգի 14-րդ հոդվածով: Թուրքական կառավարությունը սույնով իր համաձայնությունն է հայտնում, որ նման վեճը, եթե մյուս կողմն այդպես պահանջի, պետք է փոխանցվի Արդարության միջազգային մշտական դատարանի տնօրինմանը: Արդարության միջազգային մշտական դատարանի վճիռը պետք է լինի վերջնական և պետք է ունենա այնպիսի լիազորություն և հետևանք, ինչպիսին [Ազգերի լիգայի] Կանոնակարգի 13-րդ հոդվածով կայացված վճիռները*» (*Turkey further agrees that any difference of opinion as to questions of law or of fact arising out of these Articles between the Turkish Government and any one of the other Signatory Powers or any other Power, a member of the Council of the League of Nations, shall be held to be a dispute of an international character under Article 14 of the Covenant of the League of Nations. The Turkish Government hereby consents that any such dispute shall, if the other party thereto demands, be referred to the Permanent Court of International Justice. The decision of the Permanent Court shall be final and shall have the same force and effect as an award under Article 13 of the Covenant*).

Այսինքն, Լոզանի պայմանագիրը ստորագրած ցանկացած երկիր (Մեծ Բրիտանիան, Ֆրանսիան, Իտալիան, Ճապոնիան, Ռումինիան և Հունաստանը) կամ Խորհրդի (ներկայումս՝ Անվտանգության խորհրդի) անդամ որևէ երկիր (5 մշտական և 10 ոչ մշտական անդամներից յուրաքանչյուրը) հայկական հուշարձանների ավիրման հարցով իրավասու է Թուրքիայի դեմ հայցով դիմել Արդարության միջազգային մշտական դատարան (ներկայումս՝ Արդարության միջազգային դատարան): Մեծ Բրիտանիան, Ֆրանսիան, Իտալիան և Ճապոնիան նաև պարտավորված են վերահսկել Թուրքիայի կողմից ազգային փոքրամասնությունների, այդ թվում նաև հայերի, հանդեպ Թուրքիայի ստանձնած պարտավորությունների բարեխիղճ կատարումը:

Խախտելով ազգային փոքրամասնությունների իրավունքները՝ Թուրքիան սասանում է իր գոյության իրավական հիմքերը, քանի որ, ըստ միջազգային օրենքի, պայմանագրերը կատարվում են ամբողջության մեջ՝ պայմանագրի մասնակիցներից մեկի կողմից հանձնառությունների չկատարումը, ազատում է մյուս կողմին հանձնառությունների կատարումից: Պայմանագիրը փոխադարձ պայմանավորվածության արդյունք է, հետևաբար, եթե Լոզանի պայմանագիրը ստորագրած կողմերից մեկը (Բրիտանական կայսրությունը, Ֆրանսիան, Իտալիան, Ճապոնիան, Ռումինիան և Հունաստանը) ճանաչել է Թուրքիայի Հանրապետությունը, նրա արևմտյան ու հարավային սահմանները, ապա մյուս կողմը (Թուրքիան) դրա դիմաց ստանձնել է որոշակի պարտավորություններ՝ մասնավորապես 37-44 հոդվածների մեջ ամրագրված ազգային փոքրամասնության իրավունքների հարգումը: Հետևաբար, չկատարելով իր ստանձնած պարտավորությունները, Թուրքիան հարցականի տակ է դնում Լոզանի ողջ պայմանագրի վավերականությունը: Պայմանագրերի օրենքի վերաբերյալ Վիեննայի կոնվենցիան (*Vienna Convention on the Law of Treaties, 1969*) միանշանակ է այդ հարցում. «Հոդված 60, 2. Բազմակողմ պայմանագրի մասնակիցներից մեկի կողմից պայմանագրի կոպիտ խախտումը իրավունք է տալիս. (ա) մյուս մասնակիցներին, միաձայն համաձայնությամբ, կասեցնել պայմանագրի գործունեությունը ամբողջությամբ կամ մասամբ, կամ յիուրիս դադարեցնել այն» (*Article 60, 2. The material breach of a multilateral treaty by one of the parties entitles: (a) the other parties by unanimous agreement to suspend the operation of the treaty in whole or in part or to terminate it either*):

Այսու, բուրքական իշխանությունների կողմից հայկական հուշարձանների նպատակային ավիրումը սուկ բարոյականության հարց չէ, այլ միջազգային հանձնառությունների կոպիտ խախտում: Մեկ եկեղեցու շենքի մասնակի նորոգումը չի կարող փարատել Թուրքիայի Հանրապետության կողմից Լոզանի պայմանագրի հետևողական, բազմակի և շարունակվող ոտնահարումների փաստը:

Լեռնային Ղարաբաղի հիմնահարցը ժողովուրդների ինքնորոշման և տարածքային ամբողջականության լույսի ներքո

Լեռնային Ղարաբաղի հակամարտության լուծումը, ըստ ոմանց, հնարավոր է ժողովուրդների ինքնորոշման և տարածքային ամբողջականության պահպանման իբր իրարամերժ դրույթների հաշտեցմամբ: Խոսելով տարածքային ամբողջականության մասին՝ հիմնականում վկայակոչում են 2 փաստաթուղթ՝ Միավորված ազգերի կազմակերպության (ՄԱԿ) կանոնակարգը (1945թ.) և Եվրոպայում անվտանգության և համագործակցության եզրափակիչ ակտը (1975թ.): Քննենք այդ փաստաթղթերը և տեսնենք, թե որքանով են հինավորված այդ հղումները:

Ա. Նախ քննենք ժողովուրդների ինքնորոշման և տարածքային ամբողջականության դրույթներն ըստ ՄԱԿ-ի կանոնակարգի (Charter of the United Nations)՝ վեր հանելու համար տվյալ փաստաթղթում նրանց վերապահված իրավական բովանդակությունը, հետևաբար՝ նրանց կարևորության աստիճանն ըստ միջազգային իրավունքի: Քննությունն ըստ ՄԱԿ-ի կանոնակարգի կարևորվում է նաև այն հանգամանքով, որ նշյալ կանոնակարգը գերակայություն ունի մնացած բոլոր միջազգային փաստաթղթերի նկատմամբ: Սույն հիմնադրույթն ամրագրված է կանոնակարգի 103-րդ հոդվածում և, բնականաբար, ընդունվում է ՄԱԿ-ի անդամ բոլոր երկրների կողմից:

ՄԱԿ-ի կանոնակարգի առաջին իսկ հոդվածում ամրագրված են այդ կազմակերպության նպատակներն ու սկզբունքները: Առաջին հոդվածի 2-րդ կետն արձանագրում է. «Միավորված ազգերի նպատակներն են. 1. ... 2. զարգացնել ազգերի միջև բարեկամական հարաբերությունները՝ իրավահավասարության սկզբունքի հարգանքի և ժողովուրդների ինքնորոշման հիման վրա, ինչպես նաև ձեռնարկել այլ համապատասխան քայլեր ամրապնդելու համար համընդհանուր խաղաղությունը [1] (The Purposes of the United Nations are: 1. ... 2. To develop friendly relations among nations based on respect for the principle of equal rights and self-determination of peoples, and to take other appropriate measures to strengthen universal peace):

Վերոշարադրյալից հստակ է, որ ՄԱԿ-ը ժողովուրդների ինքնորոշումը (շեշտում են՝ ինքնորոշումը և ոչ թե պարզապես ինքնորոշման իրավունքը, այսինքն՝ այդ իրավունքի կենսագործումը) դիտարկում է ոչ միայն որպես իր հիմնարար սկզբունքներից մեկը, այլև հիմք ազգերի միջև բարեկամական հարաբերությունների զարգացման, ինչպես նաև համընդհանուր խաղաղության ամրապնդման համար: Հետևաբար ինքնորոշման մերժումը բարեկամությունը խաթարող և համընդհանուր խաղաղությունը սասանող քայլ է:

Ի լրումն, ՄԱԿ-ի կանոնակարգը (Հոդված 24, կետ 2) միանշանակորեն շեշտում է, որ «Այս պարտականությունները [նկատի ունի խաղաղության և անվտանգության պահպանումը] կատարելիս, ՄԱԿ-ի Անվանգության խորհուրդը պիտի գործի Միավորված ազգերի նպատակներին և սկզբունքներին համապատասխան» (In discharging these duties [the maintenance of international peace & security] the Security Council shall act in accordance with the Purposes & Principles of the United Nations): Այսինքն, Անվտանգության խորհուրդը պարտավորված է խաղաղության և անվտանգության պահպանումը գուգորդել և իրականացնել ժողովուրդների ինքնորոշման ճանապարհով, քանի որ վերջինս հանդիսանում է ՄԱԿ-ի հռչակած նպատակներից մեկը:

Ինչ վերաբերում է տարածքային ամբողջականության պահպանմանը, ապա նման հասկացություն ներառված չէ ՄԱԿ-ի նպատակների կամ սկզբունքների մեջ: ՄԱԿ-ի կանոնակարգը (հոդված 2-րդ, կետ 4) խոսում է միայն միջազգային հարաբերություններում, արտաքին ուժի կողմից զավթումի ճանապարհով, տարածքային ամբողջականության խաթարման անընդունելության մասին. «Բոլոր անդամներն իրենց միջազգային հարաբերություններում պետք է ձեռնպահ մնան որևէ պետության տարածքային ամբողջականության կամ քաղաքական անկախության դեմ ուղղված ուժի սպառնալիքից կամ օգտագործումից...»

(All Members shall refrain in their international relations from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any state...):

Այսինքն, խոսքը չի գնում պետության տարածքային ամբողջականության բացարձակ և անվերապահ պահպանման մասին, այլ միայն ՄԱԿ-ի անդամ մեկ պետության կողմից այլ պետության տարածքային ամբողջականության ուժային խախտման անընդունելության մասին: Սա բնավ կապ չունի մի որևէ առանձնացող հանրության կողմից իր ինքնորոշման իրավունքի կենսագործման, այսինքն՝ սեփական տարածքով անջատման հետ, եթե, իհարկե, տվյալ հանրությունը կուզի ինքնորոշման իրավունքն իրականացնել անկախության ձևով: Անհրաժեշտ է ընդգծել, որ միմիայն տվյալ հանրության իրավունքն է որոշելու իր ինքնորոշման վերջնաձևը՝ կլինի դա անկախ երկիր, անդամակցում դաշնային պետությանը, ինքնավարություն, թե լրիվ տարրալուծում որևէ պետության կազմում [2]:

Միջազգային իրավունքի մասնագետների մեծ մասը ներկայումս ընդունում է, որ ինքնորոշումն իրավական սկզբունք է, ի տարբերություն, այսպես կոչված, տարածքային ամբողջականության: Ըստ այդմ, ակնհայտ է, որ հարցի քաղաքական կողմը չի կարող խաթարել նրա իրավական էությունը [3]: Ավելին, ինքնորոշման սկզբունքը միջազգային իրավունքի հիմնարար սկզբունքի՝ *jus cogens*-ի, մաս է հանդիսանում [4], հետևաբար այն անսակարկելի է ու անբեկանելի:

ՄԱԿ-ի Գլխավոր համաժողովը 637A(VII) բանաձևով (16 դեկտեմբերի, 1952թ.) հայտարարել է. «ՄԱԿ-ի անդամ երկրները պետք է սատարեն բոլոր ժողովուրդների և ազգերի ինքնորոշման սկզբունքի [իրականացումը]» (*“The States Members of the United Nations shall uphold the principle of self-determination of all peoples and nations”*) [5]: Խիստ կարևոր է, որ ՄԱԿ-ի կողմից ընդունված փաստաթղթերն ինքնորոշման իրավունքը [հարգումը] մեկնաբանում են որպես ՄԱԿ-ի կանոնակարգից բխող պարտավորությունների մաս (... regards the principle of self-determination as a part of the obligations stemming from the Charter) [6]:

Բ. Մյուս կարևորագույն միջազգային փաստաթուղթը, որը հաճախ է վկայակոչվում տարածքային ամբողջականության մասին խոսելիս, Եվրոպայում անվտանգության և համագործակցության խորհրդաժողովի եզրափակիչ ակտն է (1 օգոստոսի, 1975թ.) (Conference on Security and Co-operation in Europe, Final Act): Վերջինս առավելապես հայտնի է Հելսինկիի եզրափակիչ ակտ անունով (Helsinki Final Act):

Ասվում է՝ իբր նշյալ փաստաթուղթն հռչակում է տարածքային ամբողջականության և սահմանների անձեռնմխելիության դրույթները: ***Բնավ ոչ և ճիշտ հակասակը:*** Հելսինկիի եզրափակիչ ակտը (բաժին 1-ին, ենթաբաժին ա, մաս I, պարբերություն 2-րդ) միանշանակորեն հայտարարում է, որ պետությունների սահմանները կարող են փոփոխվել, և նշված են փոփոխման ուղիները. «Նրանք [մասնակից պետությունները] *համարում են, որ իրենց սահմանները կարող են փոփոխվել միջազգային իրավունքին համապատասխան, խաղաղ միջոցներով և համաձայնությամբ*» (*They [the participating States] consider that their frontiers can be changed, in accordance with international law, by peaceful means and by agreement*):

Եզրափակիչ ակտը հստակեցնում է (բաժին 1-ին, ենթաբաժին ա, մաս II, պարբերություն 1-ին), որ անընդունելի են արտաքին ուժի կողմից զավթման միջոցով տարածքային ամբողջականության կամ քաղաքական անկախության ոտնահարումը. «[Եզրափակիչ ակտին] *Մասնակից-երկրներն իրենց փոխհարաբերություններում, ինչպես նաև ընդհանրապես միջազգային հարաբերություններում, ձեռնպահ կմնան որևէ երկրի տարածքային ամբողջականության կամ քաղաքական անկախության դեմ ուղղված ուժի սպառնալիքից կամ կիրառումից...* » (*The participating States will refrain in their mutual relations, as well as in their international relations in general, from the treat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State ...*):

Այսու, ակնհայտ է, որ Հելսինկիի Եզրափակիչ ակտը, ինչպես վերը նշվեց ՄԱԿ-ի կանոնակարգի դեպքում, խոսում է ոչ թե տարածքային ամբողջականության բացարձակ և անվերապահ պահպանման

մասին, այլ միայն արտաքին զինված ներխուժման հետևանքով տարածքային ամբողջականության խաթարման անընդունելության մասին: Այսինքն, խոսքը գնում է Հելսինկիի եզրափակիչ ակտը ստորագրած մի երկրի կողմից նույն ակտը ստորագրած մեկ այլ երկրի վրա ռազմական հարձակման կամ նման սպառնալիքի կիրառմամբ տարածքային ամբողջականությունը խախտելու կամ տվյալ երկրի քաղաքական կարգը փոխելու անընդունելության մասին: Պետք է մշտապես հիշել, որ Հելսինկիի եզրափակիչ ակտի, ինչպես նաև դրանից առաջ ՄԱԿ-ի կանոնակարգի, բուն նպատակը եղել և մնում է, միջպետական հարաբերություններում ուժի կամ ուժի սպառնալիքն արգելելու միջոցով, խաղաղության և անվտանգության ապահովումը, և ոչ թե սահմանների հավերժացումը կամ պետությունների տարածքներին սրբազան կովի կարգավիճակի շնորհումը: Ազգային ինքնորոշումը միջազգային իրավունքի այն հիմնարար սկզբունքներից է, որի միջոցով օրինապես փոփոխվել (ՄՄՀՄ, Չեխոսլովակիա, Գերմանիա, Հարավսլավիա և այլն) և փոփոխվելու են (Սերբիա) պետությունների սահմանները:

Ամփոփելով վերոնշյալը՝ կարել է եզրակացնել, որ ո՛չ ՄԱԿ-ի կանոնակարգի մեջ և ո՛չ էլ Հելսինկիի եզրափակիչ ակտում չկան «տարածքային ամբողջականության» կամ «սահմանների անձեռնմխելության» հիմնադրույթներ: Նշյալ փաստաթղթերում առկա է միայն փաստաթղթերը ստորագրած երկրների կողմից ուժի կամ ուժի սպառնալիքի միջոցով տարածքային ամբողջականությունը չխախտելու և սահմանները չփոփոխելու հանձնառություն:

Այսպիսով, եթե Ադրբեյջանը Լեռնային Ղարաբաղի ժողովրդի կամքի ազատ և խաղաղ դրսևորմանը (ցույցեր, հանրահավաքներ, հանրաքվեներ, հայցադիմումներ, կոչեր և այլն) հակադրել է բռնի ուժը, խաղաղ բնակչության դեմ, ներքին գործերի օգտագործմամբ, ձեռնարկել է ոչ համարժեք պատժիչ գործողություններ, պետականորեն կազմակերպել է Ադրբեյջանի հայ քաղաքացիների ջարդեր (Սումգայիթ, Բաքու, Կիրովաբադ և այլն), իր իսկ քաղաքացիների նկատմամբ, վարձկանների օգտագործմամբ (ուկրաինացիներ, աֆղաններ, ռուսներ և այլն), սանձազերծել է անողորմ պատերազմ ու խայտառակ պարտություն է կրել, որի հետևանքով կորցրել է վերահսկողությունը իրենը համարվող տարածքի մի մասի նկատմամբ, ապա դա բնավ կապ չունի նշած փաստաթղթերում հիշատակվող տարածքային ամբողջականության պահպանման կամ սահմանների անձեռնմխելիության հասկացությունների հետ:

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. Նույն ձևակերպումը տեղ է գտել նաև ՄԱԿ-ի կանոնակարգի 55-րդ հոդվածում, որը վերաբերում է կայունության և բարեկեցության համար անհրաժեշտ պայմանների ստեղծմանը:
2. Ian Brownlie, Principles of Public International Law, 5th edition, Oxford, 2001, p. 599.
3. Նույն տեղում, էջ 600:
4. Նույն տեղում, էջ 475-6:
5. Նույն տեղում, էջ 600:
6. Նույն տեղում:

*առաջին անգամ տպագրվել է ԱԶԳ օրաթերթում,
22 մայիսի, 2007թ., էջ 4*

Կրկին Հայաստանի Հանրապետության սահմանների և Լեռնային Ղարաբաղի ինքնորոշման մասին

Միջազգային իրավունքում սահման տերմինը բնորոշում է այն գիծը, որը որոշում է պետության կամ մեկ այլ միջազգային կարգավիճակ ունեցող միավորի իրավասության տարածքային ոլորտի վերջնագիծը (*In International law, the term “boundary” means a line which determines the limit of the territorial sphere of jurisdiction of States or other entities having an international status*) [1]: Ավելի պարզ ասած՝ սահմանում է այն գիծը մինչև ուր գործում են տվյալ պետության օրենքները, իսկ դրանից անդին գործում են, անպայմանորեն միջազգային իրավունքի սուբյեկտ հանդիսացող, մեկ այլ պետական միավորի օրենքները: Այստեղից ակնհայտ է, որ սահմանն ամրանցվում է պետականությունից, այսինքն՝ որպես միջազգային իրավունքի սուբյեկտ ճանաչված լինելուց: Անվիճելի է, որ այսօր գործող Մինսկի խմբի եռանախազահության երկրներից և ոչ մեկը՝ ներառյալ՝ ԱՄՆ-ը և Ֆրանսիան, նախկին Սովետական Միության մեջ ընդգրկված և ոչ մի վարչական միավոր երբեք չեն ճանաչել որպես միջազգային իրավունքի սուբյեկտ [2]: Հետևաբար այդ միավորների վարչական բաժանարար գծերը միջազգային իրավունքի առումով երբեք չեն ունեցել սահմանի կարգավիճակ, որպեսզի այսօր հիմք լիներ խոսելու սահմանների անձեռնմխելիության մասին: Առավել ևս սա վերաբերում է բոլոր այն վարչական միավորների (ինքնավար հանրապետություններ, մարզեր և օկրուգներ) և սովետական սոցիալիստական հանրապետությունների բաժանարար գծերին, որոնց վարչական ենթակայության տակ էին գտնվում տվյալ միավորները: Միմիայն վարչական ենթակայության: Անհրաժեշտ է ընդգծել, որ ՍՍՀՄ ինքնավար միավորները մաս էին կազմում միասնական և մեկ միջազգային ինքնություն (*international personality*) ունեցող ՍՍՀՄ-ին և բնավ ոչ այն հանրապետություններին, որոնց միջոցով նրանց ենթակայությունը միջնորդավորված էր պետությանը: Պետությունը մեկն էր՝ ՍՍՀՄ: Ինչպես, օրինակ Հայաստանի Հանրապետության ցանկացած բնակավայր այսօր մաս է կազմում Հայաստանի Հանրապետությանը, թեև նրա ենթակայությունը միջնորդավորված է մարզային ենթակայությամբ:

Այսու, միջազգային իրավունքի տեսանկյունից անհեթեթ է Լեռնային Ղարաբաղի ժողովրդի ինքնորոշման իրավունքը սահմանափակել Լեռնային Ղարաբաղի Ինքնավար Մարզի, այսպես կոչված, սահմանով: Սա նշանակում է ստալինյան սահմանադրությանը գերակայություն տալ միջազգային իրավունքի անբեկանելի սկզբունքների, տվյալ դեպքում *jus cogens*-ի կարգավիճակ ունեցող ազգային ինքնորոշման իրավունքի նկատմամբ [3]:

Ընդհանրապես, եռանախազահներից ոմանց հայտարարություններն առ այն, որ ճանաչում են Ադրբեյջանի, այսպես կոչված, տարածքային ամբողջականությունը, կամ Ղարաբաղի ժողովրդի ինքնորոշման սկզբունքի Լեռնային Ղարաբաղի Մարզի տարածքով սահմանափակելու փորձը, միջազգային իրավունքի կոպիտ խախտում է: Դա նրանց չվերաբերող հարց է և նրանք գործում են *ultra vires*, այսինքն՝ ակնհայտորեն գերազանցում են իրենց վերապահված լիազորությունները: Նրանց մանդատը միայն միջնորդությունն է, ոչ թե սեփական երկրների քաղաքական տեսակետների արտահայտումը: Այսինքն՝ նրանք պետք է միջնորդեն, որպեսզի գտնվի փոխադարձաբար ընդունելի լուծում 2 հարցում՝

- ա) Լեռնային Ղարաբաղի ժողովուրդն իրականացնի իր ինքնորոշման իրավունքը;
- բ) երկու նորանկախ պետությունների՝ Հայաստանի Հանրապետության և Ադրբեյջանի Հանրապետության, միջև որոշվի փոխադարձաբար ընդունելի սահման:

Եթե Լեռնային Ղարաբաղի ժողովուրդն իր ինքնորոշման իրավունքն իրականացնի Հայաստանի Հանրապետությանը միանալու տարբերակով, ընդ որում ինքնորոշման դրսևորման ձևը բացառապես նրանց որոշելիքն է, ապա վերոնշյալ հարցերը կմիանան: Սահմանի փաստացի ուղեգծի հարցը 2 հարակից պետությունների որոշելիք խնդիր է՝ 2 պետությունների բացառիկ իրավասության ներքո գտնվող հարց: Այլ պետությունները չեն կարող անել այլ բան, քան ընդունել այդ երկու պետությունների որոշածը (*The actual course of a boundary is a matter to be determined by the two adjacent States, a question subject to the exclusive competence of the two States. Other States cannot but accept what these two States decide*) [4]:

Այստեղ անհրաժեշտ է հիշեցնել, որ միջազգային հանրության հայ-ադրբեջանական, ինչպես նաև հայ-վրացական, սահմանների վերաբերյալ քաղաքական կամքի վերջին օրինական դրսևորումը եղել է Փարիզի վեհաժողովում (1919-1920թթ.): Դրանից հետո ինչ տեղի է ունեցել տարածաշրջանում, ըստ միջազգային իրավունքի, անօրինական է (unlawful) և չի կարող ստեղծել իրավական հետևանքներ, քանզի Հարավային Կովկասի 3 անկախ երկրներն էլ նախ բռնազավթվել են (occupied), ապա և բռնակցվել են (annexed), Սովետական Միություն անունով հանդես եկող Ռուսաստանին [5]:

Այսպես, Փարիզի վեհաժողովն իր «Հայաստանի սահմանները որոշող հանձնաժողովի առաջարկների և գեկույցի» մեջ (24 փետրվարի, 1920թ.) (*Report and Proposals of the Commission for the Delimitation of the Boundaries of Armenia, 24 February 1924*) [6], որը ստորագրել են Բրիտանական կայսրության, Ֆրանսիայի, Իտալիայի և Ճապոնիայի ներկայացուցիչները, հայտարարում է.

«Ինչ վերաբերում է Հայաստանի պետության և Վրաստանի, ինչպես նաև Ադրբեջանի սահմանին, ապա Հանձնաժողովը գտնում է, որ ներկայումս նախընտրելի է սպասել վերոնշյալ սահմանների հստակեցման վերաբերյալ այնպիսի համաձայնության արդյունքներին, որոնց երեք հանրապետություններն իրենք կհանգեն պայմանագրերի մեջ:

Այն դեպքում, եթե սույն հանրապետություններն իրենց սահմանների վերաբերյալ չեն հանգի որևէ համաձայնության, ապա հարցը պետք է փոխանցվի Ազգերի լիգայի իրավարարությանը, որը կստեղծի միջդաշնակցային Հանձնաժողով՝ տեղում որոշելու վերոնշյալ սահմանները՝ հաշվի առնելով, որպես սկզբունք, ազգագրական տվյալները:»

(As regards the boundary between the State of Armenia and Georgia and Azerbaijan, the Commission considers that, it is advisable for the present to await the results of the agreement, provided for in the treaties existing between the three Republics, in regard to the delimitation of their respective frontiers by the States themselves.

In the event of these Republics not arriving at an agreement respecting their frontiers, resort must be had to arbitration by the League of Nations, which would appoint an interallied Commission to settle on the spot the frontiers referred to above, taking into account, in principle, of ethnographical data.)

Հուլիս կարևոր է, որ նշյալ փաստաթուղթն ընդգրկվել է ԱՄՆ նախագահ **Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճռի** (22 նոյեմբերի, 1920թ.) (Arbitral Award, November 22, 1920) *Ամբողջական գեկույցի* մեջ, որպես 1-ին հավելվածի 2-րդ փաստաթուղթ (*Full Report, Annex I, No 2*), որը վկայում է, որ Միացյալ Նահանգները ճանաչել են նշյալ փաստաթղթի իրավական էությունն ու օրինականությունը [7]:

Նշյալ դրույթները ներառվել են նաև Սերի պայմանագրի (10 օգոստոսի, 1920թ.) մեջ, որը ստորագրել են 18 երկիր: Պայմանագրի 92-րդ հոդվածն ամրագրում է.

Հայաստանի և Ադրբեջանի, ինչպես նաև Վրաստանի, միջև սահմանները կորոշվեն շահագրգիռ երկրների ուղղակի համաձայնության միջոցով:

Այն դեպքում, երբ շահագրգիռ երկրները մինչև 89-րդ հոդվածում հիշատակված որոշման օրը [8] չեն կարողանա համաձայնությամբ որոշել սահմանները, ապա խնդրո առարկա սահմանը կորոշվի Գլխավոր դաշնակից ուժերի կողմից, որոնք էլ տեղում կիրականացնեն նաև սահմանանշումը:

(The frontiers between Armenia and Azerbaijan and Georgia respectively will be determined by direct agreement between the states concerned.

In the either case the States concerned have failed to determine the frontier by agreement at the date of the decision referred to in Article 89, the frontier line in question will be determined by the Principal Allied Powers, who will also provide for its being traced on the spot) [9].

Առնվազն տարօրինակ է, որ այսօր փորձ է արվում ներպետական և կուսակցական որոշումներին, որոնք առավելագույնը կարող են ունենալ միակողմ օրենսդրական փաստաթղթի (*unilateral legal act*) կարգավիճակ, գերակա կարգավիճակ տալ միջազգային փաստաթղթերի նկատմամբ, որոնք այսօր արտահայտում են ավելի քան 20 երկրի, այդ թվում Միակի եռանախագահության երկու անդամ երկրների՝ Ֆրանսիայի և ԱՄՆ-ի, քաղաքական կամքը:

Վերոշարադրյալը կարելի է ամփոփել հետևյալ կերպ.

1. Հայաստանի Սովետական Սոցիալիստական Հանրապետության և Ադրբեջանի Սովետական Սոցիալիստական Հանրապետության վարչական բաժանարար գիծը երբեք սահման չի եղել, հետևաբար տեղին չէ խոսել «սահմանների անձեռնմխելիության» մասին:
2. Լեռնային Ղարաբաղի Ինքնավար Մարզի և Ադրբեջանի Սովետական Սոցիալիստական Հանրապետության վարչական բաժանարար գիծը երբեք սահման չի եղել, հետևաբար տեղին չէ Լեռնային Ղարաբաղի ժողովրդի ինքնորոշման իրավունքը սահմափակել ստալինական մարզի վարչարարության պարագծով:
3. Մինսկի եռանախագահության անդամները լիազորված չեն դատողություններ անելու տարածքների պատկանելության կամ սահմանների վերաբերյալ. նրանք իրավաբար չեն, նրանք միայն միջնորդներ են:
4. Հայ-ադրբեջանական, ինչպես նաև հայ-վրացական, սահմանների վերաբերյալ միջազգային հանրության քաղաքական կամքի վերջին օրինական դրսևորումը եղել է Փարիզի խաղաղության վեհաժողովի (1919-1920թթ.) *ad hoc* հանձնաժողովի 1920թ.-ի փետրվարի 24-ի զեկույց-առաջարկը:
5. Վերոնշյալ փաստաթղթի դրույթները ամրագրված են Սևրի պայմանագրում, հետևաբար հանդիսանում են այն ստորագրած երկրների քաղաքական կամքի դրսևորումը:

Եզրակացություն

Հայ-ադրբեջանական սահմանի վերաբերյալ միակ օրինական փաստաթուղթը Փարիզի վեհաժողովի հատուկ հանձնաժողովի 1920թ.-ի փետրվարի 24-ի զեկույց-առաջարկն է, որով Ազգերի լիգային էր վերապահված հայ-ադրբեջանական սահմանազատումը: Ուստի, ՄԱԿ-ը՝ որպես Ազգերի լիգայի իրավահաջորդ, և մասնավորապես ՄԱԿ-ի Անվտանգության խորհուրդը՝ որպես Գլխավոր դաշնակից ուժերի տեղապահ, պարտավորություն ունեն կենսագործել այդ սահմանազատումը՝ հիմք ընդունելով 1920թ. նոյեմբեր-դեկտեմբերի ազգային տեղաբաշխման տվյալները: Ներկա ազգային տեղաբաշխումը չի կարող հիմք հանդիսանալ սահմանազատման համար, քանզի այն առաջացել է Ադրբեջանի հանցավոր հայաթափման՝ էթնիկ զտման, քաղաքականության հետևանքով, իսկ հանցագործության հետևանքները չեն կարող առաջացնել իրավունքներ՝ *Ex injuria non oritur jus* [10]:

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. Michael Bothe, Boundaries, in R. Bernhardt (ed.), Encyclopedia of the Public International Law, Volume I (1992), p. 443.
2. Միջազգային իրավունքը միանգամայն հստակ է պետականության հարցում: Մասնավորապես, Մոնտեվիդեոյի Պետությունների իրավունքների և պարտականությունների մասին 1933թ.-ի կոնվենցիայի (*Convention on Rights and Duties of States, Montevideo, 1933*) առաջին հոդվածն ամրագրում է պետականության 4 չափորոշիչները, որոնք պարտադիր են միջազգային իրավունքի սուբյեկտ լինելու համար: Դրանք են. ա) մշտական բնակչություն, բ) որոշակիացված տարածք, գ) կառավարություն, և դ) այլ պետությունների հետ հարաբերությունների մեջ մտնելու կարողություն: (Article I: (a) a permanent population; (b) a defined territory; (c) government; and (d) capacity to enter into relations with the other States). (Ian Brownlie, Principles of Public International Law, 5th edition, Oxford, 2001, p. 70.) Վերջին չափորոշիչը համարվում է ամենակարևորը: (Williams S.A., De Mestral A.L.C., An Introduction to International Law, Toronto and Vancouver, 1987, p. 45): Ուզում են շեշտել, որ խոսքը գնում է ոչ թե պարզապես միջպետական հարաբերությունների իրավունքի դատարկախոս հայտարարության մասին, այլ դիվանագիտական հարաբերությունների մեջ մտնելու իրական կարողության մասին, այսինքն՝ օտար երկրներում, ինչպես նաև սեփական երկրում օտար, դեսպանատների բացման և գործունեություն ծավալման մասին:
3. Այս մասին ավելի հանգամանալից տե՛ս՝ Արա Պասյան, Լեռնային Ղարաբաղի հիմնահարցը ժողովուրդների ինքնորոշման և տարածքային ամբողջականության լույսի ներքո, Ազգ, 22 մայիսի, 2007թ., էջ 4:
4. Michael Bothe, Boundaries, նշվ. աշխ., էջ 448:
5. Տե՛ս՝ Report [Pursuant to H. Res. 346 and H. Res. 438], Communist Takeover and Occupation of Armenia, 83d Congress 2d Session, House of Representatives, Rept. 2684, Part 8, December 31, 1954.
6. United States National Archives, Records of the Department of State Relating to Political Relations between Armenia and other States, 1910-1929, 760J.6715/60-760J.90C/7
7. Հիշատակելի է, որ Միացյալ Նահանգները երբեք չի ճանաչել Վրաստանի և Ադրբեջանի առաջին հանրապետությունների անկախությունը, ի տարբերություն Հայաստանի առաջին Հանրապետության անկախության, որը ճանաչել է 1920թ. ապրիլի

23-ին: Սա պայմանավորված էր նաև այն հանգամանքով, որ նշյալ երկու պետությունները, նկրտումներ ունենալով հայաբնակ տարածքների նկատմամբ, ոտնահարում էին ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնի հռչակած ինքնորոշման սկզբունքը (Papers Relating to Foreign Relations of the United States, 1920, v. III, Washington, 1936. p. 778; H. Lauterpacht, Recognition in International Law, Cambridge, 1947, p. 11):

8. Նկատի ունի ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճիռը, որն ուժի մեջ է մտել 1920 թ. նոյեմբերի 22-ին:
9. Treaty of Peace with Turkey, Signed at Sevres, August 10, 1920. London, Printed and Published by His Majesty's Stationery Office, 1920, p. 26.
10. Ian Brownlie, Principles of Public International Law, 5th ed., Oxford, 2001, Glossary.

*առաջին անգամ տպագրվել է ԱԶԳ օրաթերթում,
28 հունիսի, 2007թ., էջ 4*

*տե՛ս նաև FRANCE-ARMENIE ամսագրում,
№ 300, 16-31 հուլիսի, 2007թ., էջ 21-22*

Նախկին սովետական հանրապետությունների ճանաչման, ինքնորոշման և սահմանների մասին

Հայ քաղաքական մտքի դաշտում կան բազմաթիվ դեգերող մոլորություններ, այսինքն՝ շատերը կրկնում են մտքեր, որոնք բնավ չեն համապատասխանում իրականությանը և որևէ հիմք չունեն միջազգային իրավունքի մեջ: Դրանցից է այն թյուրմբռնումը՝ իբր Եվրամիության պետությունները 1991-1992թթ. ճանաչելով նախկին Սովետական Միության հանրապետությունների անկախությունը՝ միաժամանակ ճանաչել են այդ պետությունների սահմանների անձեռնմխելիությունը:

1991թ.-ի դեկտեմբերի 16-ին Բրյուսելում Եվրոպական համայնքի (European Community) [1] երկրների արտաքին գործերի նախարարները Եվրոպական խորհրդի խնդրանքով [2] իրենց դիրքորոշումն անկախության ուղին բռնած երկրների ճանաչման գործընթացի նկատմամբ ամփոփեցին մեկ միասնական հռչակագրի մեջ: Փաստաթուղթը պաշտոնապես անվանված է. *Հռչակագիր «Արևելյան Եվրոպայում և Սովետական Միության [տարածքում] նոր պետությունների ճանաչման ուղեցուցիչների» վերաբերյալ (Declaration on the “Guidelines on the Recognition of New States in Eastern Europe and in the Soviet Union”)*: Միջազգային իրավունքում հռչակագիրը (*declaration*) [3], անկախ ստորագրողների քանակից, միակողմանի փաստաթուղթ է (*unilateral act*): Այսինքն, այն քաղաքական դիրքորոշման արտահայտում է, սակայն կատարման համար պարտադիր իրավական փաստաթուղթ չէ, թեև կարող է լինել նաև այդպիսին [4]: Քանի որ Եվրոպական խորհուրդը, որի խնդրանքով մշակվել է միասնական դիրքորոշումը, ինչպես նաև արտգործնախարարների հավաքը, պաշտոնական կառույցներ չեն (որովհետև նրանց գոյությունն ու լիազորությունները ամրագրված չեն եվրամիութենական պայմանագրերի մեջ), ուստի նշյալ փաստաթուղթը առավելապես քաղաքական բնույթի է, քան իրավական:

Հռչակագրի նախաբանում արտահայտված է փաստաթղթի էությունը. *«Համայնքը և նրա անդամ երկրները վերահաստատում են իրենց հավատարմությունը Հելսինկիի եզրափակիչ փաստաթղթի և Փարիզի ուխտի սկզբունքների նկատմամբ, հատկապես՝ ինքնորոշման»*: (*The Community and its Member States confirm their attachment to the principles of the Helsinki Final Act and the Charter of Paris, in particular the principle of the self-determination.*)

Այստեղ առկա է կարևոր մի քանի հանգամանք.

ա) վերոնշյալ փաստաթղթի հիմքը հավատարմությունն է ազգերի ինքնորոշման սկզբունքի նկատմամբ, քանի որ նախաբանում առանձնանշված է միայն այդ սկզբունքը;

բ) անկախացող երկրների ճանաչումը ինքնորոշման սկզբունքի իրականացում է;

գ) անկախության ճանաչումը պայմանավորված չէ տվյալ երկրի մեջ գոյություն ունեցող վարչական միավորի կարգավիճակով կամ ընդհանրապես որևէ վարչական միավորի առկայությամբ կամ սահմաններով;

դ) չկա որևէ հիշատակում, այսպես կոչված, տարածքային ամբողջականության մասին:

Մինչև փաստաթղթի կետերի վերլուծմանն անցնելը, անհրաժեշտ են համարում շեշտել միջազգային իրավունքի մի խիստ կարևոր սկզբունք. փաստաթղթերը գործում են ամբողջության մեջ և նրա կետերը փոխկապակցված են: Այսինքն, եթե կողմերից մեկը չի իրականացնում պարտավորություն պարունակող որևէ դրույթ, դրանով նա խաթարում է փաստաթղթի ողջ էությունը և չի կարող վկայակոչել տվյալ փաստաթղթի իր համար իրավունքները պարունակող կետերը: Կարճ ասած՝ *ամեն ինչ կամ ոչինչ*:

Հռչակագրի առաջին կետն իր *«հարգանքն է հայտնում ՄԱԿ-ի կանոնակարգի հիմնադրույթների, Հելսինկիի եզրափակիչ փաստաթղթի և Փարիզի ուխտի պարտավորությունների նկատմամբ, հատկապես նրանց, որոնք վերաբերում են օրենքի իշխանությանը, ժողովրդավարությանը և մարդկային իրավունքներին» (especially with regard to the rule of law, democracy and human rights)*:

Ակնհայտ է՝ այստեղ առանձնանշված են **օրենքի իշխանությունը, ժողովրդավարությունը և մարդկային իրավունքները**: Սկզբունքներ, որոնք ո՛չ անկախացումից առաջ, և ո՛չ էլ անկախացումից հետո երբեք չեն հարգվել Ադրբեջանի կողմից, հատկապես այդ երկրի հայազգի քաղաքացիների նկատմամբ:

Երկրորդ կետը խոսում է *«էթնիկ, ազգային խմբերի և փոքրամասնությունների իրավունքների երաշխավորման մասին»* (*guarantees for the rights of ethnic and national groups and minorities*): Իրավունքներ, որոնք դարձյալ երբեք չեն հարգվել Ադրբեջանի կողմից:

Միայն երրորդ կետում կա հիշատակում *«քոլոր սահմանների անձեռնմխելիության հարգանքի»* (*respect for the inviolability of all frontiers*) մասին և միաժամանակ նշված է դրանց փոփոխելու հնարավորությունը՝ *«խաղաղ ճանապարհով և ընդհանուր համաձայնությամբ»* (*by peaceful means and by common agreement*): Քանի որ, ինչպես նշեցինք վերը, Հռչակագիրը խարսխված է Հելսինկիի եզրափակիչ փաստաթղթի, Փարիզի ուխտի, ինչպես նաև ՄԱԿ-ի կանոնակարգի, սկզբունքների վրա, ուստի *«սահմանների անձեռնմխելիություն»* հասկացությունը պետք է մեկնաբանվի ըստ այդ փաստաթղթերի: Իսկ այդ փաստաթղթերում խոսքը բնավ էլ չի գնում սահմանների բացարձակ անձեռնմխելիության մասին, այլ *«ուժի կամ ուժի սպառնալիքի»* կիրառմամբ դրանց փոփոխելիության անընդունելիության մասին [5]: Եվրոպական Միության երկրները խնդրո առարկա Հռչակագրով, հաշվի առնելով, որ ՄՍՀՄ կազմալուծումով առաջանում էր իրավական վակուում, մինչև անկախացող երկրների կողմից վերոհիշյալ հիմնարար փաստաթղթերի ստորագրումը, այդ փաստաթղթերի երաշխիքները տարածում էին անկախացող երկրների վրա, որպեսզի վերջիններս զերծ պահեին արտաքին զինված հարձակումներից: Օրինակ, Աֆղանստանը չհարձակվեք Թուրքմենստանի վրա, կամ Ֆինլանդիան Ռուսաստանի: Այստեղ անհրաժեշտ է ընդգծել, որ *«սահման»* ասածը այն է, ինչ սովետական իրականության մեջ հիշատակվում էր և ամրագրված էր օրենքով որպես *«պետական սահման»* (*государственная граница*): Այսինքն կար սովետա-թուրքական սահման և չկար հայ-թուրքական սահման, կար սովետա-լեհական սահման և չկար բելառուսա-լեհական սահման: Հետևաբար չկար, միջազգային իրավունքի առումով և ոչ թե կենցաղային ընկալմամբ, հայ-ադրբեջանական սահման, կամ բելառուսա-ռուսական սահման:

Ամփոփելով Եվրամիության կողմից նախկին սովետական և արևելաեվրոպական մի շարք երկրների ճանաչման ուղենիշների քննությունը՝ կարելի է անել հետևյալ եզրակացությունները.

1. Փաստաթղթի հիմքն ինքնորշման սկզբունքն է, որը չի սահմանափակված միայն կամ որևէ միութենական հանրապետություններով կամ վարչական այլ միավորով:

2. Հաջորդականության սկզբունքի կիրառմամբ օրենքի իշխանությանը, ժողովրդավարությանը և մարդկային իրավունքներին մնացած բոլոր սկզբունքների նկատմամբ տրվել է առաջնային կարգավիճակ:

3. Որպես երկրորդ հիմնական սկզբունք Հռչակագիրը վկայակոչում է էթնիկ, ազգային խմբերի և փոքրամասնությունների իրավունքների երաշխիքը:

4. Ուղենիշների մեջ չկա ճանաչվող կազմավորումների սահմանների բացարձակ անձեռնմխելիության սկզբունք, այլ հարգանք այդ սկզբունքի նկատմամբ և սահմանների փոփոխման հնարավորություն խաղաղ ճանապարհով և ընդհանուր համաձայնությամբ:

Հետևաբար.

ա) *«սահման»* ասածը և *«սահմանների անձեռնմխելիություն»* ասածը պետք է հասկանալ միջազգային իրավունքի տեսանկյունով և չցուցաբերել կամայական մոտեցում:

բ) Ադրբեջանը, որը կոպտորեն, բազմիցս և հետևողականորեն ոտնահարել է և ոտնահարում է Հռչակագրի մեջ ամրագրված սկզբունքները, չի կարող վկայակոչել նույն փաստաթղթի միայն մի կետը և փորձ անել իր իրավունքները պաշտպանել դրանով:

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. Եվրոպական Միության անվանումը մինչև 1993թ.-ի նոյեմբերի 1-ը:

2. ՉՉփոթել Եվրոպայի խորհրդի (Council of Europe) կամ Եվրոպական Միության խորհրդի (Council of the European Union) հետ: Եվրոպական խորհուրդը, որը հաճախ վկայվում է որպես Եվրոպական գագաթաժողով (European Summit) գումարվում է տարին առնվազն չորսը անգամ և ներառում է Եվրոպական Միության անդամ երկրների պետության կամ կառավարության ղեկավարներին և Եվրոպական հանձնաժողովի նախագահին (President of European Commission):
3. C.-A. Fleischhauer, Declaration, in: R. Bernhardt (ed.), Encyclopedia of Public International Law, Amsterdam, v. I (1992) p. 971.
4. W. Fiedler, Unilateral Acts in International Law, in: R. Bernhardt (ed.), Encyclopedia of Public International Law, Amsterdam, v. IV (2000) p. 1018.
5. Այդ մասին ավելի հանգամանալից տե՛ս՝ Արա Պապյան, Լեռնային Ղարաբաղի հիմնահարցը ժողովրդների ինքնորոշման և տարածքային ամբողջականության լույսի ներքո, Ազգ, 22 մայիսի, 2007թ., էջ 4; Արա Պապյան, Կրկին Հայաստանի Հանրապետության սահմանների և Լեռնային Ղարաբաղի ինքնորոշման մասին, Ազգ, 28 հունիսի, 2007թ., էջ 4:

Թուրքիայի Հանրապետության կողմից Հայաստանի Հանրապետության շրջափակումը որպես միջազգային իրավունքի և ստանձնած պարտավորությունների կոպիտ խախտում

Թուրքիայի Հանրապետությունը 1993թ.-ի հուլիսից Հայաստանի Հանրապետության նկատմամբ իրականացնում է պատերազմական գործողություն (*War Measure*) [1], քանի որ միջազգային իրավունքը շրջափակումը դիտարկում է որպես այդպիսին: Առ այսօր Հայաստանի ձգտումը՝ ապաշրջափակել իր արևմտյան և հարավային սահմանը, ոչ մի արդյունք չի տվել: Քանի դեռ մեր արդարացի պահանջը չի խարսխվել միջազգային իրավունքի վրա, այսինքն՝ չեն գործադրվել որոշակի լծակներ, մեր լալահառաչ կոչերը Թուրքիային՝ բացելու, այսպես կոչված, «հայ-թուրքական սահմանը», շարունակվելու են արհամարհվել կամ պայմանագրվելու են բացարձակապես անընդունելի նախապայմաններով: Իսկ միջազգային իրավունքի ընձեռած լծակներն առկա են: Այսպես.

1. Թուրքիայի Հանրապետությունն իր կնքած առաջին իսկ միջպետական փաստաթղթով՝ Լոզանի պայմանագրով (24 հուլիսի, 1923թ.), իր հավատարմությունն է հայտնել ազատ և ոչ խտրական տարանցիկ փոխադրումներն ապահովող Բարսելոնի կոնվենցիային (միջազգայնագրին), կանոնակարգին և առդիր արձանագրությանը (Բարսելոնի կոնֆերանս, ապրիլ, 1921թ.) (Convention, Statute and supplementary Protocol, Conference of Barcelona, April 1921):

Լոզանի պայմանագրի 101-րդ հոդվածն արձանագրում է.

«Թուրքիան պարտավորվում է հավատարիմ մնալ Տարանցիկ փոխադրումների ազատության վերաբերյալ կոնվենցիային և կանոնակարգին, որոնք ընդունվել են Բարսելոնում կայացած կոնֆերանսի կողմից 1921թ.-ի ապրիլի 14-ին, ինչպես նաև միջազգային հետաքրքրություն ներկայացնող ջրուղիների աշխատակարգի վերաբերյալ նույն կոնֆերանսում 1921թ.-ի ապրիլի 19-ին ընդունված կոնվենցիային, կանոնակարգին և առդիր արձանագրությանը:»

Լոզանի պայմանագրի 101-րդ հոդվածում հիշատակվող Տարանցիկ փոխադրումների ազատության վերաբերյալ Բարսելոնի կանոնակարգի (*Statute on Freedom of Transit, Barcelona*) 2-րդ հոդվածը միանշանակորեն հայտարարում է, որ հանձնառու կողմը պետք է «նպաստի իր ինքնիշխանության (*sovereignty*) կամ իշխանության (*authority*) տակ գտնվող տարածքով՝ երկաթուղով, ջրային ճանապարհով կամ ցամաքային ուղիով, միջազգային փոխադրումների իրականացմանը: Ոչ մի խտրականություն չպիտի դրվի անձանց քաղաքացիության, նավերի պատկանելության (*flag*), ապրանքի ծագման, մեկնակետի, մուտքի, ելքի կամ վերջնահասցեի, կամ որևէ այլ հանգամանքի պատճառով, որը վերաբերում է ապրանքների կամ նավերի սեփականությանը, բեռների պահեստավորմանը կամ բեռնափոխադրման եղանակին»:

Լոզանի պայմանագրի մեկ այլ հոդվածով՝ 104-րդ, Թուրքիան պարտավորվում է «հավատարիմ մնալ Բարսելոնի կոնֆերանսի կողմից միջազգային երկաթուղիների վերաբերյալ արված (20-ը ապրիլի, 1921թ.) հանձնարարականներին (*recommendations*):

Թուրքիան վերահաստատել է Բարսելոնի Տարանցիկ փոխադրումների ազատության կոնվենցիային և կանոնակարգին հավատարիմ մնալու իր պարտավորությունը 1933թ.-ի հուլիսի 27-ին՝ ուղղակիորեն միանալով վերոհիշյալ փաստաթղթերին:

2. ՄԱԿ-ի Գլխավոր համաժողովի 656 լիազուստար միստն (20 փետրվարի, 1957թ.) իր 1028(XI) բանաձևով առաջին անգամ անդրադարձել է Ծով ելք չունեցող երկրների խնդրին [2] և միջազգային առևտրի ընդլայնմանը (*Land-locked countries and the expansion of international trade*): Բանաձևը ճանաչելով միջազգային առևտրի զարգացման համար անձով երկրներին համապատասխան տարանցիկ հնարավորությունների տրամադրման անհրաժեշտությունը «կոչ է անում [ՄԱԿ-ի] անդամ երկրների կառավարություններին տարանցիկ առևտրի առումով լիակատար ընթրնում դրսևորել ծով ելք չունեցող անդամ

երկրների կարիքներին, ուստի և տրամադրել համապատասխան տարանցիկ հնարավորություններ միջազգային իրավունքի և պրակտիկայի հիման վրա» (*Invites the Governments of Member States to give full recognition to the land-locked Member states in the matter of transit trade and, therefore, to accord them adequate facilities in terms of international law and practice in this regard*):

3. Թուրքիայի Հանրապետությունը 1969թ. մայիսի 25-ին միացել է Ծով ելք չունեցող երկրների տարանցիկ առևտրի կոնվենցիային (Նյու Յորք, 8 հուլիսի, 1965թ.) (Convention on Transit Trade of Land-locked States):

Սույն կոնվենցիայի 1-ին սկզբունքը ճանաչում է, որ «ծով ելք չունեցող երկրներից յուրաքանչյուրի համար դեպի ծով ազատ ելքը վճռորոշ սկզբունք է միջազգային առևտրի ընդլայնման և տնտեսական զարգացման համար» (*Principle I. The recognition of the right of each land-locked State of free access to the sea is an essential principle for the expansion of international trade and economic development*):

Նույն կոնվենցիայի 3-րդ սկզբունքը միանշանակորեն ճանաչում է անծով երկրների դեպի ծով ազատ ելքի իրավունքը. «Որպեսզի ծովեզերք չունեցող երկրները ծովեզերք ունեցող երկրների հետ հավասարապես օգտվեն ծովերի ազատությունից, նրանք պետք է ունենան ազատ ելք դեպի ծով» (*Principle III. In order to enjoy the freedom of the seas on equal terms with coastal States, States having no sea coast should have free access to the sea*):

Ավելին, նշյալ կոնվենցիայի 4-րդ սկզբունքը հաստատակամորեն պնդում է, որ «տարանցիկ ապրանքների համար չպիտի գանձվի որևէ մաքս»: Իսկ «տարանցիկ փոխադրումներն իրականացնող տրանսպորտային միջոցները չպիտի վճարեն հատուկ տուրքեր կամ ենթարկվեն գանձումների, որոնք ավելի բարձր են, քան վճարում են տարանցիկ երկրի տրանսպորտային միջոցները» (*Goods in transit should not be subject to any customs duty. Means of transport in transit should not be subject to special taxes or charges higher than those levied for the use of means of transport of the transit country*):

Ի դեպ, Վրաստանը ևս միացել է Ծով ելք չունեցող երկրների տարանցիկ առևտրի կոնվենցիային (1999թ.-ի հունիսի 2-ից): Հետևաբար վրացական իշխանությունները վրացականի համեմատ հայկական բեռնափոխադրողներից կատարելով ավելի մեծ գանձումներ, աներկբայորեն ոտնահարում են իրենց իսկ միջազգայնորեն ստանձնած պարտավորությունները:

Վերոհիշյալ սկզբունքներն ամրագրված են նշյալ կոնվենցիայի 2-րդ և 3-րդ հոդվածներում: Հոդված 2-րդի 1-ին կետը նշում է. «Համաձայն սույն կոնվենցիայի պայմանների, ազատ տարանցման իրավունք պետք է տրվի փոխադրումներին և տրանսպորտի միջոցներին: (...) Համաձայն սույն կոնվենցիայի պայմանների, ոչ մի խտրականություն չպիտի դրվի ապրանքների ծագման, մեկնակետի, մուտքի, ելքի կամ վերջնահասցեի, կամ որևէ այլ հանգամանքի պատճառով, որը վերաբերում է ապրանքների կամ նավերի սեփականությանը, ցամաքային փոխադրամիջոցներին կամ տրանսպորտի այլ օգտագործվող միջոցներին» (*Article 2, Freedom of transit, 1. Freedom of transit shall be granted under the terms of this Convention for traffic in transit and means of transport. (...) Consistent with the terms of this Convention, no discrimination shall be exercised which is based on the place of origin, departure, entry, exit or destination or on any circumstances relating to the ownership of the goods or the ownership, place of registration or flag of vessels, land vehicles or other means of transport used*):

3-րդ հոդվածը վերաբերում է մաքսատուրքերին և տարանցման գանձումներին. «Տարանցիկ փոխադրումները տարանցման երկրի իշխանությունների կողմից չպիտի ենթարկվեն մաքսատուրքերի, որևէ ներմուծման կամ արտահանման հարկերի վճարման, կամ տարանցմանն առնչվող որևէ այլ հատուկ գանձման» (*Article 3: Customs duties & special transit dues, Traffic in transit shall not be subjected by any authority within the transit State to customs duties or taxes chargeable by reason of importation or exportation nor to any special dues in respect of transit*):

Հայաստանի Հանրապետությունը առայժմ չի միացել Ծով ելք չունեցող երկրների տարանցիկ առևտրի կոնվենցիային (*Convention on Transit Trade of Land-locked States*): Որպեսզի Հայաստանի

Հանրապետությունը լիարժեքորեն ի վիճակի լինի իր շահերը պաշտպանել ազատ տարանցման հարցում, առաջին հերթին պետք է միանալ նշյալ և առդիր փաստաթղթերին:

Այսուհանդեձ, հաշվի առնելով այն, որ Թուրքիայի Հանրապետությունը, շրջափակելով Հայաստանի Հանրապետությանը, կոպտորեն ոտնահարում է.

- Լոզանի պայմանագրի (Treaty of Lausanne) (24 հուլիսի, 1923թ.) 101-րդ և 104-րդ հոդվածները;
- Քարսեյրնի Տարանցման ազատության կանոնակարգի (Statute on Freedom of Transit) (20 ապրիլի, 1921թ.) 2-րդ հոդվածը;
- ՄԱԿ-ի Գլխավոր համաժողովի (Resolution of General Assembly of the UN) (20 փետրվարի, 1957թ.) №1028(XI) բանաձևը;
- Ծով ելք չունեցող երկրների տարանցիկ առևտրի կոնվենցիայի (Convention on Transit Trade of Land-locked States) (8 հուլիսի, 1965թ.) 1-ին, 3-րդ և 4-րդ սկզբունքները, ինչպես նաև 2-րդ և 3-րդ հոդվածները;

և նկատի ունենալով,

- որ ՄԱԿ-ի կանոնակարգը (հոդված 55, կետ <բ>) ՄԱԿ-ից պահանջում է խրախուսել այնպիսի պայմանների ստեղծումը, որոնք կնպաստեն *«միջազգային տնտեսական, ինչպես նաև սոցիալական, առողջապահական և հարակից խնդիրների լուծմանը և միջազգային մշակութային ու կրթական համագործակցությանը»* (The United Nations shall promote solutions of international economic, social, health, and related problems; and international cultural and educational co-operation);
- որ Հելսինկիի եզրափակիչ փաստաթուղթը (մաս 10-րդ, պարբերություն 1-ին) հանձնառու երկրներից պահանջում է միջազգայնորեն ստանձնած պարտավորությունների *«բարեխիղճ կատարումը, լինեն դրանք ածանցված միջազգային իրավունքի համընդհանուր ճանաչում գտած սկզբունքներից և կանոններից, թե լինեն ածանցված պայմանագրերից կամ այլ համաձայնագրերից, որոնց այդ երկրները մաս են կազմում համաձայն միջազգային օրենքի»* (X. The participating States will fulfill in good faith their obligations under international law, both those obligations arising from the generally recognized principles & rules of international law & those obligations arising from treaties or other agreements, in conformity with international law, to which they are parties);

ուստի, Հայաստանի Հանրապետությունը կարող է և պարտավոր է միջազգային իրավունքի հիման վրա պաշտպանել իր շահերը. նպատակամղված ու հետևողական քայլեր իրականացնել Հայաստանն ապաշրջափակելու ուղղությամբ:

Հայաստանի Հանրապետությունը որպես ՄԱԿ-ի անդամ երկիր, ՄԱԿ-ի կանոնակարգի 35-րդ հոդվածի 1-ին կետի հիման վրա, լիովին իրավասու է *«Անվտանգության խորհրդի կամ Գլխավոր համաժողովի ուշադրությանը բերել ցանկացած վեճ կամ իրավիճակ, որն իր բնույթով համապատասխանում է [սույն կանոնակարգի] 34-րդ հոդվածում վկայակոչվածին* (Article 35. 1. Any Member of the United Nations may bring any dispute, or any situation of the nature referred to in Article 34, to the attention of the Security Council or of the General Assembly):

ՄԱԿ-ի կանոնակարգի 34-րդ հոդվածն արձանագրում է. *«Անվտանգության խորհուրդը կարող է քննության առնել ցանկացած վեճ կամ իրավիճակ, որը կարող է հանգեցնել միջազգային դիմակայության կամ առաջ բերել վեճ՝ որոշելու համար, թե արդյո՞ք տվյալ վեճի կամ իրավիճակի շարունակումը կարող է վտանգել միջազգային խաղաղության և անվտանգության պահպանումը»* (Article 34. The Security Council may investigate any dispute, or any situation which might lead to international friction or give rise to a dispute, in order to determine whether the continuance of the dispute or situation is likely to endanger the maintenance of international peace and security):

Հայաստանի Հանրապետության նախաձեռնությամբ ՄԱԿ-ի Անվտանգության խորհրդի ուշադրության հրավիրումը Թուրքիայի կողմից միջազգային պարտավորությունների հետևողական չկատարման,

հետևաբար միջազգային իրավունքի ակնհայտ, կոպիտ, բազմակի ու չարամիտ խախտումների վրա, լուրջ կռվան է Հայաստանի Հանրապետությունն ապաշրջափակելու քաղաքական գործընթացում:

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. Jack C. Plano, Roy Oltan, The International Relations Dictionary, Santa Barbara, 1988, p. 194.
2. Այն ժամանակ այդ երկրները 5-ն էին, ներկայումս դրանք 32-ն են:

*առաջին անգամ տպագրվել է ԱԶԳ օրաթերթում,
3 ապրիլի, 2007թ., էջ 4*

**Հայկական հարցի լուծման
իրավական հիմքերն ու ուղիները**
(Ելույթ Հայ դատի հանձնախմբերի խորհրդաժողովի ժամանակ)
(Երևան, 13 մարտի, 2007թ.)

Հարգելի ներկաներ,
Մեծարգո բարեկամներ,

Ներկայումս Հայաստանի Հանրապետությունը (ՀՀ) կանգնած է բախտորոշ ճամփաբաժանի առաջ: Մեր հետագա քայլերից է կախված, թե մեզ համար ինչպիսի՞ն կլինեն առաջիկա տարիները՝ կորուստների, թե ձեռքբերումների: Մեր առջև ծառայել է առկա մարտահրավերները չեզոքացնելու և դրանք դրականորեն հեղաշրջելու հրամայականը:

Քանի որ ՀՀ-ի, ինչպես նաև հայ ժողովրդի հավաքական ներուժը քաղաքական, տնտեսական կամ ռազմական ոլորտներում զիջում է, և առայժմ զիջելու է, Թուրքիայի ու Ադրբեջանի ընդհանուր ներուժին, ուստի անհրաժեշտ է պայքարի ու դիմակայության ողջ գործընթացը տեղափոխել այլ ոլորտ, ուր ՀՀ-ն ոչ միայն չի զիջում նրանց, այլև ունի շոշափելի առավելություն:

Այսինքն, անհրաժեշտ է հայ-թուրքական հարաբերությունները տեղափոխել իրավական դաշտ և այդ հարաբերություններում առկա բոլոր խնդիրներին տալ իրավական լուծումներ և ձևակերպումներ:

Միևնույն ժամանակ, հայաստանաբնակ ժողովրդի մեջ հետևողական աշխատանքով պետք է հաստատել այն ըմբռնումը, որ Հայ դատի նպատակները սերտորեն և ամիջականորեն վերաբերում են ՀՀ-ի ոչ միայն ներկային, այլև ապագային: Անհրաժեշտ է համոզիչ փաստարկներով ցույց տալ, որ մեր առջև ծառայած արտաքին մարտահրավերների մի զգալի մասը հնարավոր կլինի չեզոքացնել միմիայն մեր հարևանների վրա նոր և ազդեցիկ լծակների ձեռք բերումով: Ընդ որում, պետք է հիմնավորել, որ նման հնարավորություն մեզ կարող է ընձեռել Հայ դատի հաջող ելքը, այսինքն՝ *de jure* ՀՀ-ի մաս կազմող, սակայն առայժմ թուրքական ռազմակալության տակ գտնվող տարածքների վրա մեր իրավունքների վերահաստատումը: Իսկ սա անելու համար կա միանգամայն իրատեսական և իրագործելի ուղի: Ասածներս հստակ պատկերացնելու համար հարկ է միջազգային իրավունքի տեսանկյունից վերլուծել բոլոր այն փաստաթղթերը, որոնք վերաբերում են հայ-թուրքական սահմանին, հստակեցնել նրանց ներկա կարգավիճակը, նախանշել մեր անելիքները:

Նախ սկսենք միջպետական պայմանագրերից:

Առաջին Համաշխարհային պատերազմի ավարտին նախորդող ժամանակահատվածում և հաջորդող տարիներին կնքվել է 6 պայմանագիր, որոնք այս կամ այն չափով վերաբերել են հայ-թուրքական սահմանին:

Նախ ի՞նչ բան է միջազգային պայմանագիրը:

Ըստ ՄԱԿ-ի պաշտոնական ուղեցույց ձեռնարկի, «միջազգային պայմանագրերը համաձայնություններ են միջազգային իրավունքի սուբյեկտների միջև, որոնց միջոցով նրանք ստեղծում, փոփոխության են ենթարկում կամ դադարեցնում են փոխադարձ իրավունքներն ու պարտավորությունները» [1]: Այսինքն, պայմանագրի օրինականության համար անհրաժեշտ է, որ պայմանագիրը կնքող կողմերից յուրաքանչյուրը լինի միջազգային իրավունքի սուբյեկտ, այն է՝ լինի միջազգայնորեն ճանաչված պետության օրինական կառավարության լիազոր ներկայացուցիչ: Այս տեսանկյունից էլ, ժամանակագրական կարգով, անդրադառնանք հայ-թուրքական սահմանին վերաբերող պայմանագրերից յուրաքանչյուրին և որոշենք նրանց կարգավիճակն ըստ միջազգային իրավունքի:

1. Ճամանակագրական առումով առաջինը Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագիրն է և նրա հավելվածը՝ կնքված 1918թ. մարտի 3-ին:

1917թ. հոկտեմբերին, զինված հեղաշրջման ճանապարհով գալով իշխանության, բոլշևիկներն արդեն մի քանի ամիս հետո հայտնվել էին ծայրահեղ ծանր վիճակում: Նրանք 1918թ. մարտի 3-ին Բրեստ-Լիտովսկում խայտառակ պարտվողական պայմանագիր կնքեցին, որով հսկայական տարածքային զիջումների գնացին Եվրոպայում: Միջին արևելքում բոլշևիկները էական զիջումների գնացին պարտվող և կործանման եզրին կանգնած Օսմանյան կայսրությանը: Մասնավորապես, Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագրի 4-րդ հոդվածի 2-րդ և 3-րդ պարբերություններով բոլշևիկները պարտավորվեցին թուրքերին վերադարձնել ոչ միայն պատերազմի ընթացքում գրավված Արևմտյան Հայաստանի տարածքները (կամ «Արևելյան Անատոլիայի նահանգները», ինչպես գրված է պայմանագրում), այլև 1878թ.-ից Ռուսական կայսրության մաս հանդիսացող «Արդահանի, Կարսի և Բաթումի մարզերը»:

Համառոտակի քննության առնենք Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագիրը միջազգային իրավունքի տեսանյունից: Սույն պայմանագիրն անօրինական է ու անվավեր, ըստ այդմ որևէ իրավական հետևանք չունի հայ-թուրքական սահմանի համար, 2 պատճառով.

ա) Բոլշևիկները 1918թ.-ին չէին հանդիսանում Ռուսաստանի օրինավոր և ճանաչված իշխանությունները, հետևաբար՝ իրավասու չէին միջազգային հարաբերությունների մեջ մտնել, առավել ևս պայմանագիր կնքել, Ռուսաստանի անունից (այս հիմնադրույթին ավելի հանգամանակից կանդրադառնանք Մոսկվայի և Կարսի պայմանագրերը քննելիս):

բ) Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագիրը չեղյալ է հայտարարվել իրենց իսկ կնքողների կողմից (1918թ. սեպտեմբերի 20-ին Ռուսաստանի, իսկ 1918թ.-ի հոկտեմբերի 30-ին՝ Թուրքիայի կողմից (Մուդրոսի զինանդադարի 11-րդ հոդվածով)):

2. Ճամանակագրական առումով հաջորդ պայմանագիրը Սևրի պայմանագիրն է՝ կնքված 1920թ. օգոստոսի 10-ին:

Սևրի պայմանագիրն օրինական է, քանի որ կնքող բոլոր կողմերն իրենց երկրների օրինական և ճանաչված իշխանություններն էին: Պայմանագրի շուրջ, ըստ սահմանված կարգի, ընթացել են երկարատև բանակցություններ և օսմանյան կայսրության անունից պայմանագիրը ստորագրել է լիազոր պատվիրակությունը: Սևրի պայմանագիրը չի արժանացել լիակատար վավերացման (հետևաբար մնում է *ոչ կատարյալ (unperfected)*, սակայն այն նաև երբևէ չեղյալ չի հայտարարվել (հետևաբար մնում է *օրինական, բայց ուժի մեջ չմտած (valid but not in force)*).

Միայն է այն տարածված պատկերացումն, իբր Սևրի պայմանագիրն է որոշել Հայաստանի և Թուրքիայի միջև սահմանը: Այդպես չէ: Սևրի պայմանագրի 89-րդ հոդվածով կողմերը համաձայնվել են Հայաստանի և Թուրքիայի սահմանը իրավարար վճռով որոշելու խնդրանքով դիմել ԱՄՆ նախագահին և այդ վճիռն ընդունել անմիջապես: Նույն պայմանագրի 90-րդ հոդվածով Թուրքիան վերահաստատել է իր դիրքորոշումը՝ ամրագրելով. «*սկսած իրավարար որոշման օրից Թուրքիան հրաժարվում է [Հայաստանին] փոխանցվելիք տարածքի նկատմամբ իր բոլոր իրավունքներից և տիրոջից*»:

ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնը Հայաստանի և Թուրքիայի միջև սահմանի վերաբերյալ իրավարար վճիռը ստորագրել և հաստատել է ԱՄՆ պետական կնիքով 1920թ. նոյեմբերի 22-ին: Այսինքն, 1920թ. նոյեմբերի 22-ից իրավարար վճիռը մտել է ուժի մեջ: Այդ օրվանից նախկինում Օսմանյան կայսրության մաս կազմող Վանի, Բիթլիսի, Էրզրումի և Տրապիզոնի նահանգների նկատմամբ (ընդհանուր առմամբ 103.599 կմ²) չեղյալ են հայտարարվել թուրքական իրավունքներն ու տիրոջը և *de jure* ճանաչվել են Հայաստանի Հանրապետության իրավունքներն ու տիրոջը:

ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճռին, որպես հայոց իրավունքների ամենագորեղ կռվանի, ավելի հանգամանակից մենք կանդրադառնանք ստորև:

3. Ժամանակագրական առումով հաջորդ պայմանագիրը Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրն է՝ կնքված 1920թ. դեկտեմբերի 3-ին:

Սա սովետահայ պատմագրության ամենասիրելի թեմաներից մեկն էր, քանի որ հնարավորություն էր տալիս դաշնակցությանը մեղադրել դավաճանության մեջ, իսկ բոլշևիկներին ներկայացնել որպես ազգի փրկիչներ: Մեր խնդիրը չէ պատմական քննարկումներ կատարել: Մեր նպատակն է քննել Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրը միջազգային իրավունքի տեսանկյունից:

Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրն **անօրինական է ու անվավեր**, նախ այն պատճառով, որ կնքող կողմերից և ոչ մեկը չի ունեցել դրա իրավասությունը: Պայմանագիրը հայկական կողմից կնքողներն **աղոթն** իշխանություն չէին, իսկ Թուրքիայի կողմից կնքողները **դեռևս** իշխանություն չէին: Երկու կողմերն էլ գործել են *ultra vires* [2], այսինքն՝ ակնհայտորեն գերազանցել են իրենց իրավասությունները:

Հանրահայտ փաստ է, որ Հայաստանի Հանրապետության վերջին օրինական կառավարության կողմից իշխանության հանձնումը տեղի է ունեցել 1920թ.-ին դեկտեմբերի 2-ին՝ «Ռ.Ս.Ֆ.Ս.Հ լիազոր ներկայացուցչության և Հայաստանի Հանրապետության կառավարության միջև» կնքված համաձայնագրով [3]: Այս մասին տեղյակ էր նաև Քյազիմ Կարաբեքիրը, երբ դեկտեմբերի 3-ին (2-ի լույս 3-ի գիշերը [4]) ստորագրում էր Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրը: Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրն անօրինական է նաև այն պատճառով, որ ստորագրվել է միջազգային իրավունքի սկզբունքները ոտնահարող **ուժի կիրառման բացահայտ սպառնալիքով** [5]:

4. Ժամանակագրական առումով հաջորդ պայմանագիրը Մոսկվայի պայմանագիրն է՝ կնքված 1921թ. մարտի 16-ին:

Ինչպես գրված է Մոսկվայի պայմանագրի նախաբանում, այն կնքվել է «Ռուսաստանի Սոցիալիստական Ֆեդերատիվ Սովետական Հանրապետության կառավարության և Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողովի կառավարության» միջև: Քանի որ ցանկացած պայմանագրի կարգավիճակ ամանցվում է այն ստորագրողների իրավական կարգավիճակից, ուստի առաջին հերթին անհրաժեշտ է հստակեցնել նրանցից յուրաքանչյուրի կարգավիճակը 1921թ. մարտի 16-ի դրությամբ:

ա) Ռուսաստանի Սոցիալիստական Ֆեդերատիվ Սովետական Հանրապետության (ԲՇՓՇՐ) կարգավիճակը 1921թ.-ին.

Պայմանագիրը կնքելու պահին **չկար** «Ռուսաստանի Սոցիալիստական Ֆեդերատիվ Սովետական Հանրապետություն» (ԲՇՓՇՐ) ճանաչված պետություն, հետևաբար՝ միջազգային իրավունքի սուբյեկտ: Բնականաբար նրա կառավարությունը չուներ որևէ միջազգային պայմանագիր կնքելու իրավասություն: Ռ.Ս.Ֆ.Ս.Հ-ի, արդեն ՍՍՀՄ տարագրով, միջազգային օրինական ճանաչումը սկսել է միայն 1924թ. փետրվարի 1-ից՝ Մեծ Բրիտանիայի ճանաչումով [6]: Սինչև 1924թ.-ը տեղի ունեցած, այսպես կոչված, ճանաչումները, չեն առաջացրել որևէ իրավական հետևանք, քանի որ իրենց հերթին բխել են չճանաչված երկրներից կամ վարչախմբերից: Որպեսզի ճանաչումն օրինապես համարվի այդպիսին, այն պետք է կատարվի իր հերթին օրինականորեն ճանաչված միջազգային իրավունքի սուբյեկտի կողմից [7]: Օրինակ, 1920թ.-ին սովետական կառավարությունը ճանաչեց Բալթյան երկրները, սակայն այդ ճանաչումը չընդունվեց Դաշնակից ուժերի կողմից այն հիմնավորմամբ, որ սովետական կառավարությունն իր հերթին օրինապես [8] ճանաչված չէ [9]: Նման մոտեցումը երկրորդվել է դատական վճիռներով: Այսպես, Ռ.Ս.Ֆ.Ս.Հ-ն ընդդեմ Սիբրարիոյի (*RSFSR vs. Cibrario*) դատական գործում (1923թ.) ԱՄՆ դատարանը մերժել է ընդունել սովետական կառավարության հայտն այն հիմնավորմամբ, որ վերջինս ճանաչված չէ [10]: Նմանատիպ վճիռ, նույն հիմնավորմամբ կայացրել է Շվեդիայի Գերագույն դատարանը Սովետական կառավարությունն ընդդեմ Էրիքսոնի (*Soviet Government vs. Ericsson*) դատական գործում (1921թ.) [11]:

Վերոհիշյալ և տասնյակ այլ դատական վճիռներ ու կառավարական որոշումներ վերահաստատում են միջազգային իրավունքի այն սկզբունքը, որ առանց ճանաչման կառավարություններն իրավական տեսանկյունից գոյություն չունեն, հետևաբար որևէ իրավական գործունեություն (պայմանագրերի

կնքում, քաղաքացիության շնորհում կամ զրկում, մասնակցություն դատական գործընթացին և այլն) չեն կարող ծավալել [12]:

բ) Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողովի կարգավիճակը 1921թ.-ին.

Ըստ էության, սովետական իշխանության և կառավարության վերաբերյալ վերը ասվածը, ամբողջովին վերաբերում է, այսպես կոչված, Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողովի կառավարությանը, որի անունից թուրքական կողմը ստորագրել է Մոսկվայի պայմանագիրը: Հիշարժան է, որ անգամ քեմալականները իրենք որևէ հավակնություն չունեին օրինական իշխանությունների առկայության դեպքում իրենց համարելու Թուրքիայի լիազոր ներկայացուցիչներ: Նրանք պայմանագրերը կնքում էին ոչ թե Թուրքիայի կամ Թուրքիայի կառավարության անունից, այլ «Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողով» կոչվող կառույցի «կառավարության» անունից: Թուրքիայի Ազգային մեծ ժողովը իր կարգավիճակով հասարակական կազմակերպություն (NGO) էր և նրա մեջ միավորված էին նախկին պատգամավորներ, պաշտոնանկ զինվորականներ ու պաշտոնյաներ: Նախկին պաշտոնյաներ միավորող կազմակերպություններ եղել են ու կան աշխարհի զանազան երկրներում, այդ թվում նաև Հայաստանում, սակայն նրանցից և ոչ մեկը իրավունք չունի միջպետական պայմանագիր կնքելու երկրի անունից: Մուստաֆա Քեմալի վարչախումբը որևէ իրավական հիմք չունեի միջազգային հարաբերություններում ներկայացնելու թուրքական պետությունը: Աներկբայորեն, առնվազն մինչև 1922թ.-ի նոյեմբերը, այսինքն սուլթան Մուհամմեդ VI-ի մեկնումը Թուրքիայից, վերջինիս կառավարությանն էին վերապահված միջազգային հարաբերությունների մեջ մտնելու լիազորությունները, միայն սուլթանը կարող էր լիազորել որևէ անձի՝ գործելու երկրի անունից [13]:

Ընդհանրապես քեմալականների շարժումը սկզբնավորվել ու ընթացել է օսմանյան սահմանադրության ոտնահարումով և միջազգային իրավունքի խախտումով, որ է երկրի օրինական իշխանության՝ սուլթան-խալիֆի, դեմ ապստամբությունը և Մուղղոսի զինադադարի (30 հոկտեմբերի, 1918թ.) ոտնահարումը: Մուստաֆա Քեմալը 1921թ.-ին պարզապես փախուստի մեջ գտնվող քրեական հանցագործ էր: Այդ իսկ պատճառով դեռևս 1920թ. ապրիլի 11-ին կայսրության բարձրագույն կրոնավորի՝ շեյխ-ուլ-իսլամի, ֆեթվայով (կոնդակով) Մուստաֆա Քեմալը մահվան էր դատապարտվել: Նրա նկատմամբ նույն տարվա մայիսի 11-ին մահապատժի վճիռ էր կայացրել նաև թուրքական ռազմական դատարանը: Այս դատավճիռը 1920թ. մայիս 24-ին հաստատվել էր սուլթանի կողմից:

Ի լրումն սրա, Մոսկվայի պայմանագրի Հայաստանին վերաբերող մասը միջազգային իրավունքի ևս մի խախտում է, քանի որ պայմանագրերը կարող են վերաբերել միայն պայմանագիրը ստորագրող կողմերին և որևէ պարտավորություն կամ իրավունք չեն ստեղծում պայմանագրին մաս չկազմող երրորդ կողմի համար [14]:

5. Հայ-թուրքական սահմանին վերաբերող հաջորդ պայմանագիրը Կարսի պայմանագիրը է՝ կնքված 1921թ. հոկտեմբերի 13-ին:

Միանշանակ է, որ Կարսի պայմանագիրն անօրինական է և անվավեր, քանի որ պայմանագիրը կնքած կողմերից և ոչ մեկը չի եղել միջազգային իրավունքի սուբյեկտ: Ալեքսանդրապոլի և Մոսկվայի պայմանագրերին վերաբերող հատվածում քեմալականների մասին արդեն խոսվեց:

Անդրադառնալով Հայաստանի Սովետական Սոցիալիստական Հանրապետության կարգավիճակին, որն էլ հանդիսացել է քեմալականների հետ պայմանագիրը կնքած կողմերից մեկը: Անվիճելի է, որ Սովետական Հայաստանը երբեք չի եղել միջազգային իրավունքի սուբյեկտ: Այն երբեք ճանաչված չի եղել միջազգային իրավունքի որևէ այլ սուբյեկտի կողմից, երբեք չի ունեցել այլ երկրների հետ հարաբերությունների մեջ մտնելու կարողություն: Պարզ ասած, այն երբեք չի ունեցել դեսպանություններ և Հայաստանի Սովետական Սոցիալիստական Հանրապետության անունից երբևէ ոչ մի դեսպան չի հավատաձագրվել: Իսկ «այլ պետությունների հետ հարաբերությունների մեջ մտնելու կարողությունը» (*capacity to enter into relations with the other states*) հանդիսանում է պետականության 4 չափորոշիչներից մեկը, որն ամրագրված է *Մոնտեվիդեոյի պետությունների իրավունքների և պարտականությունների մասին* 1933թ.-ի (*Convention on*

Rights and Duties of States, Montevideo, 1933) կոնվենցիայի առաջին հոդվածի 4-րդ կետում: Սովետական Միության կազմում պարզապես եղել է «*Հայաստանի Սովետական Սոցիալիստական Հանրապետություն*» վարչատարածքային միավորը:

6. Ժամանակագրական առումով վերջին պայմանագիրը, որին հարկ ենք համարում անդրադառնալ, Լոզանի պայմանագիրն է՝ կնքված 1923թ. հուլիսի-ի 24-ին:

Նախ մի շատ տարածված մոլորության մասին: **Լոզանի պայմանագրի կնքումով Սևրի պայմանագիրը չեղյալ չի հայտարարվել:** Որևէ պայմանագիր կամ միջազգային պարտավորություն նոր պայմանագիր կնքելու պարագային ինքնըստինքյան չեղյալ չի լինում: Պայմանագիրը չեղյալ է դառնում ոչ այլ կերպ, քան չեղյալ հայտարարումով: Ընդ որում, պայմանագիրը կարող է չեղյալ հայտարարվել միմիայն նախորդ պայմանագրի մաս հանդիսացող բոլոր, կրկնում են **բոլոր, կողմերի համաձայնությամբ**՝ դրա մասին հստակ հայտարարումով և այդ իրողության ամրագրումով հաջորդ պայմանագրի մեջ: **Լոզանի պայմանագիրը չեղյալ չի հայտարարել Սևրի պայմանագիրը:** Լոզանի պայմանագրի մեջ ընդհանրապես որևէ հիշատակում չկա Սևրի պայմանագրի մասին: Այո՛, ըստ միջազգային իրավունքի, պայմանագիրը կնքած երկրները իրավասու են հաջորդ պայմանագրով վերատեսության ենթարկել նախորդ պայմանագրի դրույթները: Սակայն փոփոխված կամ նորամուտ դրույթները իրավական ուժ ունեն միայն նոր պայմանագիրը ստորագրած երկրների համար, իսկ մնացածների համար շարունակում են ուժի մեջ մնալ նախորդ պայմանագրի դրույթները: Սա հստակորեն ամրագրված է Վիեննայի Պայմանագրերի իրավունքի մասին կոնվենցիայի 39, 40 և 41-րդ հոդվածներում: Սևրի պայմանագիրը ստորագրել է 18 երկիր, իսկ Լոզանի պայմանագիրը ընդամենը՝ 7-ը: Այսինքն, Լոզանին չմասնակված երկրների համար իրավական է Սևրի պայմանագիրը, իսկ Լոզանի պայմանագիրը ստորագրած երկրների համար իրավական են Սևրի պայմանագրի այն դրույթները, որոնք չեն փոփոխվել Լոզանի պայմանագրում:

Ավելին, Լոզանը ոչ միայն չեղյալ չի հայտարարել **հայոց իրավունքները**, այլև **16-րդ հոդվածով վերահաստատել է** դրանք: Այսպես, Լոզանի պայմանագիրն անդրադառնում է թուրք-բուլղարական, թուրք-հունական և թուրք-սիրիական սահմաններին, ըստ այդմ՝ հատակեցնում Թուրքիային պատկանող տարածքները միայն երկրի այդ հատվածներում: Իսկ քանի որ Լոզանի պայմանագրի 16-րդ հոդվածը հայտարարում է, որ Թուրքիան հրաժարվում է բոլոր այն տարածքներից, որոնց վրա Լոզանի պայմանագրով չի ճանաչվել Թուրքիայի ինքնիշխանությունը, իսկ Վիլսոնի իրավարար վճռով Հայաստանին հատկացված տարածքների վրա Լոզանի պայմանագիրը չի ճանաչել թուրքական ինքնիշխանությունը, հետևաբար Թուրքիան մեկ անգամ ևս հաստատել է վիլսոնյան Հայաստանից իր հրաժարումը:

Հիմա ամփոփենք մեր քննության արդյունքները և անդրադառնանք բազմիցս հիշատակված և իմ համոզմամբ Հայ դատի հիմնասյունն ու նրա հաջողության գրավականը հանդիսացող ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճռին:

Սակայն մինչ այդ հստակեցնում: Ճիշտ է, որ Պայմանագրերի իրավունքի մասին Վիեննայի կոնվենցիան ընդունվել է 1969թ.-ին և հետադարձ ուժ չունի, ինչպես հայտարարված է կոնվենցիայի 4-րդ հոդվածում, այնուամենայնիվ հստակ է, որ բոլոր այն չափորոշիչային հիմնադրույթները, որոնցով քննության առանք վերոնշյալ պայմանագրերը, միջազգային իրավունքում առկա են եղել և գործել են դարեր ի վեր, այսինքն, լատիներեն ասած, եղել են **jus cogens**, այն է՝ **բոլորի համար պարտադիր ու անբեկանելի**: Դրանք պարզապես վերամրագրվել են Վիեննայի միջազգային կոնվենցիայի մեջ: Եվ ինչպես հաստատում է նույն Վիեննայի կոնվենցիայի 53-րդ հոդվածը, պայմանագիրն անվավեր է, եթե կնքելու պահին ոտնահարվել է միջազգային իրավունքում ճանաչում գտած որևէ անբեկանելի հիմնադրույթ, այսինքն՝ որևէ **jus cogens**:

Հետևաբար, վերը քննության առած 6 պայմանագրից 4-ն անվավեր են, քանի որ դրանցից յուրաքանչյուրը կնքվել է միանգամից մի քանի **jus cogens**-ների ոտնահարմամբ:

Անվավեր պայմանագրերն են՝ Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագիրը, Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրը, Մոսկվայի պայմանագիրը և Կարսի պայմանագիրը:

Սերի պայմանագիրը օրինական է և վավեր, սակայն այն ուժի մեջ չի մտել, քանի որ լիովին չի վավերացվել: Իսկ վավերական ու օրինական Լոզանի պայմանագիրը, ինչպես ասվեց, Հայաստանին վերաբերում է անուղղակիորեն:

Հիմա, ինչպես ասացի, Հայ դատի հիմնասյունը և հաջողության գրավականը հանդիսացող **ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճռի (Arbitral Award)** մասին:

Նախ մի փոքր պատմական ակնարկ:

1920թ. ապրիլի 25-26-ին Գաշնակից և ընթերակա ուժերի Գերագույն խորհուրդը (Supreme Council of Allied and Associated Powers), բաղկացած Մեծ Բրիտանիայի, Ֆրանսիայի, Իտալիայի և Ճապոնիայի ներկայացուցիչներից, որոշում կայացրեց դիմել ԱՄՆ նախագահին երկու խնդրանքով.

ա) **ստանձնել Հայաստանի մանդատը,**

բ) **իրավարար վճռով որոշել Հայաստանի և Թուրքիայի սահմանը [15]:**

Նույն խնդրանքը, 89-րդ հոդվածի տեսքով, ներառվեց Սերի դաշնագրի մեջ և արդեն Հայաստանի ու Թուրքիայի, ինչպես նաև դաշնագիրը ստորագրած գրեթե 20 երկրի անունից հղվեց ԱՄՆ նախագահին: ԱՄՆ նախագահը, իրավասու մարմինները (պետքարտուղարությունը, պաշտպանության նախարարությունը և նախագահի վարչակազմը) և համապատասխան աշխատանքային խումբը (պրոֆ. Վեստերմանի գլխավորությամբ), մանրակրկիտ ուսումնասիրեցին հայցը և կայացրին իրավարար վճիռը: Վուդրո Վիլսոնն իրավարար վճիռը ստորագրեց **1920թ. նոյեմբերի 22-ին**: Այն դեկտեմբերի 6-ին պաշտոնապես փոխանցվեց Փարիզ դաշնակից ուժերի Գերագույն խորհրդին: Սույն վճռի պաշտոնական և ամբողջական անվանումն է. *«Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների նախագահի որոշումը Թուրքիայի և Հայաստանի միջև սահմանի, Հայաստանի դեպի ծով ելքի և հայկական սահմանին հարակից թուրքական տարածքի ապառազմականացման վերաբերյալ» 22 նոյեմբերի, 1920թ.:*

Իրավարար վճռի բովանդակությունը

Ըստ իրավարար վճռի, Հայաստանի Հանրապետության տիտղոսն ու իրավունքները ճանաչվում էին նախկին Օսմանյան կայսրության Վանի, Բիթլիսի, Էրզրումի և Տրապիզոնի նահանգների վրա՝ ընդհանուր առմամբ 103 599 կմ²: Գա կրկնակի քիչ էր այն տարածքից, որի վրա Մուդրոսի զինադադարի 24-րդ հոդվածով ճանաչվել էր հայկական տիտղոսը: Նման էական կրճատումը պայմանավորված էր այն հանգամանքով, որ արդեն այդ ժամանակ ի հայտ էին եկել հայերի հսկայական մարդկային կորուստները:

Իրավարար վճռի ներկա կարգավիճակը

Իրավարար վճիռը **վերջնական է և պարտադիր է կատարման համար [16]:** Այն **չունի ժամանակային սահմանափակում [17]** և նրա կարգավիճակը **կախում չունի վճռի հետագա ճակատագրից**: Միջազգային իրավունքը, մասնավորապես Հաագայի կոնվենցիայի (1907թ.) 81-րդ հոդվածը, որով ամփոփվել և ամրագրվել է իրավարար վճիռների կարգավիճակը, ընդհանրապես **չի նախատեսում վճռի չեղյալ հայտարարում [18]:** Ըստ միջազգային իրավունքի, կողմերը, համաձայնվելով իրավարար որոշմանը ներկայացնել իրենց վեճը, մեկընդմիջտ ընդունում են, որ իրենց կողմից **կատարման համար պարտադիր կլինի իրավարարի ցանկացած վճիռ [19]:** Կողմերից մեկի մերժումը ի կատար ածելու իրավարարությունը, չի ազդում վճռի վավերականության վրա: Ըստ այդմ, քանի որ իրավարարության հայցը ներկայացվել է ոչ միայն Հայաստանի և Թուրքիայի, այլև 16 այլ երկրի, կողմից ուստի վճիռը պարտադիր է բոլոր հայցվորների համար, որոնք ներկայումս հետևյալ երկրներն են՝ Միացյալ Թագավորություն, Կանադա, Ավստրալիա, Նոր Զելանդիա, Հարավային Աֆրիկա, Հնդկաստան, Պակիստան, Բանգլադեշ, Ֆրանսիա, Իտալիա, Ճապոնիա, Բելգիա, Հունաստան, Լեհաստան, Պորտուգալիա, Ռումինիա, Չեխիա, Սլովակիա, Սերբիա, Խորվաթիա, Սլովենիա, Բուսնիա, Հերցեգովինա, Մակեդոնիա և Մոնտենեգրո: Այն պարտադիր է նաև իրավարարի՝ Միացյալ Նահանգների համար, քանի որ ԱՄՆ նախագահի ցանկացած պաշտոնական դիրքորոշում հանդիսանում է երկրի դիրքորոշումը [20] և իրավարարությունից բխող քայլերը պարտադիր են կատարման համար [21]:

Հիմա ամենակարևորի մասին:

Որո՞նք պետք է լինեն մեր հետագա քայլերը:

Առաջին հերթին մենք ոչ միայն պիտի հայտարարենք, որ **պետություն ունեցող ազգ ենք, այլ պիտի գործենք որպես աշխարհահին**: Այսինքն պիտի օգտվենք միջազգային սուբյեկտի մեր կարգավիճակից:

Քանի որ միջազգային իրավունքը և միջպետական բազմաթիվ փաստաթղթեր, ինչպես օրինակ Եվրոպայում անվտանգության և համագործակցության Հելսինկիի 1975թ.-ի եզրափակիչ փաստաթուղթը (մաս 10-րդ, պարբերություն 1-ին), որի տակ կա նաև Թուրքիայի ստորագրությունը, հանձնառու երկրներից պահանջում է միջազգայնորեն ստանձնած պարտավորությունների *«քարտեզիդ կատարումը, լինեն դրանք ածանցված միջազգային իրավունքի համընդհանուր ճանաչում գտած սկզբունքներից և կանոններից, թե ածանցված լինեն պայմանագրերից կամ այլ համաձայնագրերից, որոնց այդ երկրները մաս են կազմում համաձայն միջազգային օրենքի»*, ուստի Հայաստանի Հանրապետությունը կարող է և պարտավոր է միջազգային իրավունքի հիման վրա պաշտպանել իր շահերը, այսինքն՝ Անվտանգության խորհրդի ուշադրությունը պիտի հրավիրի այն հանգամանքի վրա, որ Թուրքիան չի կատարում Վիլսոնի իրավարար վճռով ստանձնած պարտավորությունները, որի հետևանքով առաջացել է միջազգային, այսինքն հայ-թուրքական դիմակայություն և վեճ: Հայաստանի Հանրապետությունը որպես ՄԱԿ-ի անդամ երկիր, ՄԱԿ-ի կանոնակարգի 35-րդ հոդվածի 1-ին կետի հիման վրա, լիովին իրավասու է *«Անվտանգության խորհրդի կամ Գլխավոր համաժողովի ուշադրությանը բերել ցանկացած վեճ կամ իրավիճակ, որն իր բնույթով համապատասխանում է [սույն կանոնակարգի] 34-րդ հոդվածում վկայակոչվածին»*: Իսկ ՄԱԿ-ի կանոնակարգի 34-րդ հոդվածն արձանագրում է. *«Անվտանգության խորհուրդը կարող է քննության առնել ցանկացած վեճ կամ իրավիճակ, որը կարող է հանգեցնել միջազգային դիմակայության կամ առաջ բերել վեճ՝ որոշելու համար, թե արդյոք տվյալ վեճի կամ իրավիճակի շարունակումը կարո՞ղ է վտանգել միջազգային խաղաղության և անվտանգության պահպանումը»*: Ակնհայտ է, որ ներկա իրավիճակը արդեն իսկ հանգեցրել է հայ-թուրքական դիմակայության և վիճահարույց վիճակի, և այս ամբողջը հետևանք է Թուրքիայի կողմից իր միջազգայնորեն ստանձնած պարտավորությունների չկատարման:

Միևնույն ժամանակ, Հայաստանը միջնորդի, օրինակ՝ ԱՄՆ-ի, միջոցով կարող է դիմել Թուրքիային, որպեսզի միասնաբար դիմեն ՄԱԿ-ի միջազգային դատարան (Միջազգային դատարանի Կանոնադրության 36-րդ հոդվածի 2 կետի ա) և բ) ենթակետերի հիման վրա) հստակեցնելու համար Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճռի ներկա կարգավիճակը: Զուգահեռաբար Հայաստանը պիտի հայց ներկայացնի ՄԱԿ-ի Գլխավոր համաժողովին, որպեսզի վերջինս, Միջազգային դատարանի կանոնադրության 65-րդ հոդվածի համաձայն, Վիլսոնի իրավարար վճռի մասին պարզաբանական կարծիքի համար (*advisory opinion*) դիմի միջազգային դատարան:

Ուզում եմ ընդգծել, որ Հայաստանի Հանրապետության կողմից միջազգային կառույցների ներգրավմամբ հայ-թուրքական դիմակայությունը լուծելու ձգտումը չի կարող դիտարկվել հարաբերությունների սրման միտում, այլ, ընդհակառակը, կարող է գնահատվել, որպես հաստատական ու դրական քայլ առկա խնդիրները միջազգային իրավունքի հիման վրա լուծելու ուղղությամբ և արձագանք վերջին շրջանում հաճախացող հայ-թուրքական հաշտության կոչերի: Սա Հայաստանի մասով:

Սիյուրքը, մասնավորապես ԱՄՆ-ի հայ համայնքը, ևս կարող է դիմել գործնական քայլերի:

Ըստ ԱՄՆ սահմանադրության 1-ին հոդվածի 8-րդ մասի 10-րդ կետի, ԱՄՆ Կոնգրեսը իրավասու է որոշել միջազգային իրավունքի խախտումները և պատժել խախտողներին (*The Congress shall have power to define and punish offenses against the law of nations*): Առավել ևս սա վերաբերում է այն դեպքերին, երբ միջազգային իրավունքի հիման վրա որոշումների կայացմանը մասնակցել է ԱՄՆ բարձրագույն պաշտոնյան, այս պարագայում՝ երկրի նախագահ Վուդրո Վիլսոնը: Ըստ այդմ, Կոնգրեսի որևէ անդամ կամ անդամների խումբ Կոնգրեսի պալատներից յուրաքանչյուրում կարող է հանդես գալ հետևյալ հարցապնդումով.

Արդյո՞ք Թուրքիայի կողմից ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնի հայ-թուրքական սահմանի վերաբերյալ իրավարար վճռի չկատարումը միջազգային իրավունքի խախտում է: Եթե այո, ապա ինչպիսի՞ք քայլեր է ձեռնարկում ԱՄՆ-ի գործադիր իշխանությունը պատժելու համար միջազգային իրավունքը խախտողին:

Կոնգրեսը դյուրությամբ չի կարող հրաժարվել այս հարցի քննարկումից, քանի որ, ըստ էության, սա հարցի վերաքննում է, իսկ Կոնգրեսը իրավասու է ժամանակ առ ժամանակ անդրադառնալ իր արտահայտած դիրքորոշումների ու հանձնարարականների ճակատագրին:

Ուզում եմ հիշեցնել, որ դեռևս 1927թ.-ին Կոնգրեսը, ավելի ստույգ նրա մի պալատը՝ Սենատը, արդեն մի անգամ հստակորեն արտահայտել է իր դիրքորոշումը Վիլսոնի իրավարար վճռի վերաբերյալ: Այսպես, 1927թ. հունվարի 18-ին ԱՄՆ Սենատը, որի իրավասությունների շրջանակում է միջազգային պայմանագրերի վավերացումը, մերժել է վավերացնել ամերիկա-թուրքական պայմանագիրը (Լոզան, 6 օգոստոսի, 1923թ.), հետևաբար ճանաչել ներկայիս Թուրքիայի հանրապետությունը [22]: Պայմանագիրը մերժելու համար եղել է 3 պատճառ, և դրանցից առաջինը եղել է ԱՄՆ նախագահ Վիլսոնի իրավարար վճռով Հայաստանի նկատմամբ Թուրքիայի ստանձնած պարտավորությունների չկատարումը. «*failed to provide for the fulfillment of the Wilson award to Armenia*» [23]:

Հաշվի առնելով, որ ԱՄՆ-ի ներկայումս Կոնգրեսի 2 պալատներում էլ դեմոկրատները մեծամասնություն են կազմում, կարելի է օգտագործել նաև կուսակցական գործուն: ԱՄՆ Դեմոկրատական կուսակցության 1924թ.-ի և 1928 թ.-ի ծրագրային հիմնադրույթների մեջ միանշանակ շեշտվել է Թուրքիայի ստանձնած պարտավորությունների կատարման անհրաժեշտությունը և Հայաստանի Հանրապետության իրավունքը վիլսոնյան Հայաստանի նկատմամբ. *Fulfillment of President Wilson's arbitral award respecting Armenia* (1924 թ.-ի ծրագիր): Դեմոկրատական կուսակցության 1928թ. ծրագիրը ոչ միայն վերահաստատել է հայերի իրավունքները, այլև իր գորակցությունն է հայտնել ԱՄՆ այն հետևողական ջանքերին, որոնք նպատակամղված կլինեն Առաջին համաշխարհային պատերազմի ժամանակ և դրանից հետո ԱՄՆ ու Դաշնակից ուժերի կողմից Հայաստանին և հայ ժողովրդին տված խոստումների և պարտավորությունների կենսագործմանը. «*We favor the most earnest efforts on the part of the United States to secure the fulfillment of the promises and engagements made during and following the World War by the United States and the allied powers to Armenia and her people*»:

Այսօր մեր ազգային գոյությունը թևակոխել է նոր փուլ: Մենք վերանվաճել ենք մեր պետականությունը, նորից դարձել ենք պետություն ունեցող ազգերի ընտրյալ ընտանիքի լիիրավ անդամ: Մենք իրավացիորեն հպարտանում ենք մեր ազգային պետականությամբ, սակայն, ցավոք սրտի, դեռևս թերի ենք օգտագործում այդ պետականության ընձեռած հնարավորությունները: **Պետականություն նշանակում է միջազգային իրավունքի կրող**, այսինքն սուբյեկտ, որը կարող է իր շահերը պաշտպանել և իր նպատակներին հասնել միջազգային իրավունքի հիման վրա: Հայ դատը, այսինքն՝ հայոց արդար իրավունքներին հասնելու հարցը, առաջին հերթին Հայաստան և Թուրքիա պետություններին վերաբերող հարց է, հետևաբար այն միջազգային, որ է միջպետական, իրավունքի հարց է: Միջազգային իրավունքն է, որ այսօր մեզ՝ հայերիս որպես ազգ և Հայաստանի Հանրապետությանը որպես պետություն, տալիս է անսակարկ իրավունք տեր կանգնելու իր ժառանգությանը:

Վերջին 50 տարում Հայ դատն առավելապես եղել է Հայոց ցեղասպանության միջազգային ճանաչմանը նպատակամղված աննկուն աշխատանք: Եվ դա եղել է միանգամայն հասկանալի, քանի որ պարտադրված է եղել մեր պետականագուրկ վիճակով: Միևնույն ժամանակ կարծում եմ, որ այն եղել է ավելի շատ միջոց, քան նպատակ: Ներկայումս հասունացել է պահն աստիճանաբար ցեղասպանության ճանաչումից շեշտադրումը տեղափոխելու բուն պահանջատիրության վրա: Ինչքան էլ անհավատալի հնչի, պահանջատիրության դաշտում մեր դիրքերն ավելի ուժեղ են և մեր փաստարկներն ավելի գորեղ, քան մինչևիսկ ցեղասպանության ճանաչման գործընթացում, քանի որ մեր տարածքային ու նյութական փոխհատուցման իրավունքները խարսխված են միջպետական երկկողմ և բազմակողմ փաստաթղթերի, Հայաստանի Հանրապետության հանդեպ պետությունների ստանձնած անսակարկ պարտավորությունների և, առաջին հերթին, Հայաստանի

Հանրապետության ու աշխարհի ներկայիս ամենագորեղ պետությունների առջև թուրքական պետության անբեկանելի պարտավորությամբ՝ ի կատար ածելու ԱՄՆ նախագահ Վուդրո Վիլսոնի իրավարար վճիռը:

Աշխարհում գործընթացներն առաջ են գնում հարաճուն արագությամբ և միշտ չէ, որ այդ գործընթացները մեր օգտին են: **Մենք հապաղելու ժամանակ չունենք:**

Եկել է լուրջ որոշումներ ընդունելու և առավել լուրջ քայլեր ձեռնարկելու ժամանակը:

Շնորհակալություն:

Հղումներ և ծանոթագրություն

1. Manual of Terminology of Public International Law, (by Isaac Paenson), United Nations, New York, 1983, p. 38.
2. Luzius Wildhaber, Treaty Making Power and Constitution, Basel and Stuttgart, 1971, p. 150.
3. Միմոն Վրացեան, Հայաստանի Հանրապետութիւն, Թեհրան, 1982, էջ 501-2:
4. Այն, որ պայմանագիրը ստորագրվել է ղեկավարների 3-ին վկայված է նաև Քեմալ Աթաթյուրքի կողմից (Mustafa Kemal Ataturk, A Speech delivered by Mustafa Kemal Ataturk 1927, Istanbul, 1963, p. 418).
5. Vienna Convention on the Law of Treaties, 1969, UNO, New York, Article 52.
6. Survey of International Affairs 1924, (comp. by Arnold J. Toynbee), London, 1926, p. 491.
7. Moore J.B., Digest of International Law, Washington, 1906, v. I, p. 73.
8. Մինչև 1924թ.-ի փետրվարի 1-ը տեղի ունեցած, այսպես կոչված, ճանաչումները չեն ստեղծում որևէ իրավական հետևանք, քանի որ դրանք չճանաչված երկրների կամ իշխանությունների կողմից էին. Էստոնիա 02.02.1920; Լիտվա 30.06.1920; Լատվիա 11.08.1920; Լեհաստան 12.10.1920; Ֆինլանդիա 14.10.1920; Պարսկաստան 26.02.1921; Աֆղանստան 28.02. 1921; Թուրքիա 16.03.1921; Սոնդուիա 05.11.1921 (Frederick Lewis Schuman, American Policy toward Russia since 1917: A Study of Diplomatic History, International Law and Public Opinion, London, 1928, p. 351).
9. Papers Relating to the Foreign Relations of the United States, 1920, Washington, 1936, v. III, p. 462. (The Secretary of States (Colby) to the Ambassador in Great Britain (Davis), August 2, 1920, p. 461-3).
10. Hudson M.O., Annual Digest of Public International Law, Cambridge, 1931-1932, Case No. 28, p. 114. Ti-Chiang Chen, The International Law of Recognition, London, 1951, p. 137.
11. Ti-Chiang Chen, նշվ. աշխ., էջ 137: Hudson M., Annual Digest, 1919-22, Case # 30.
12. Ti-Chiang Chen, նշվ. աշխ., էջ 138:
13. O'Connell D. P., State Succession in Municipal Law and International Law, v. I, Cambridge, 1967, p. 211.
14. Branimir M. Jankovic, Public International Law, New York, 1984, p. 302.
15. The Treaties of Peace, 1919-1923, vol. I, New York, 1924, p. xxxii.
16. A Dictionary of Arbitration and its Terms, (Ed. by Katharine Seide) New York, 1970. p. 32.
17. Luzius Wildhaber, նշվ. աշխ., էջ 98:
18. Manual, նշվ. աշխ., էջ 693-94:
19. A Dictionary, նշվ. աշխ., էջ 27:
20. Wright Q., The Control of American Foreign Relations, New York, 1922, p. 38.
21. Collier J., The Settlement of Disputes in International Law, Oxford, 1999, p. 265.
22. Unperfected Treaties of the United States of America, 1776-1976, (ed. & annot. by Christian L. Wiktor), v. 6, 1919-1925, New York, 1984, p. 421. Leland J. Gordon, Turkish-American Political Relations, The American Political Science Review, 1928, v. 22, No. 3, p. 721.
23. Lausanne Treaty is Defeated, The Davenport Democrat, January 19, 1927, p. 1.

The Arbitral Award on Turkish-Armenian Boundary

by Woodrow Wilson, the President of the United States of America
(Historical Background, Legal Aspects and International Dimensions)

Jus est ars boni et aequi (lat.)
(The law is the art of the good and the just).

No other single issue has aroused so much passion and controversy and occupied the attention of the present Armenian public and political life as the relationship with Turkey. The lawful claims of Armenians for moral satisfaction, financial indemnification and territorial readjustment, remain the longest, most intractable, and potentially one of the most dangerous unsolved problems of international relations and world community of the modern times.

The emergence of the Armenian state – the Republic of Armenia, and its presence on the world political stage as the successor of the first Armenian Republic (1918-1920), adds a critical dimension to the matter. The importance of the new dimension is based on the fact that as a subject of international law the Republic of Armenia is in full power and has all legal rights to pursue the implementation of the legal instruments and to insist on the fulfillment of international obligations assumed by the Turkish states – the Republic of Turkey or the Ottoman Empire, as a legal predecessor of the Turkish Republic.

It is therefore imperative to analyze all relevant legal instruments, *i.e.* bilateral and multilateral treaties, Woodrow Wilson's Arbitral Award (22 November 1920), diplomatic documents and international papers, resolutions of international organizations, recommendations of special missions, decisions of law-determining agencies (particularly of the International Court of Justice), the opinions of authoritative institutions, etc. to clarify the legal state of Armenian-Turkish confrontation and determinate the legal aspects of the Armenian claims regarding Turkey.

Due to final and binding character of the arbitral awards it seems the most appropriate to begin the elaboration of the legal instruments with the arbitral award of the President of the United States of America Woodrow Wilson (22 November 1920): "*Decision of the President of the United States of America respecting the Frontier between Turkey and Armenia, Access for Armenia to the Sea, and the Demilitarization of Turkish Territory adjacent to the Armenian Frontier.*"

1. Arbitration as a procedure for peaceful settlement of disputes between the States

Arbitration exists under both domestic and international law, and arbitration can be carried out between private individuals, between states, or between states and private individuals. Arbitration, in the law, is a legal alternative to the courts whereby the parties to a dispute agree to submit their respective positions (through agreement or hearing) to a neutral third party – the arbitrator(s) for resolution.

International Public Arbitration (hereafter – Arbitration) is an effective legal procedure for dispute settlement between the states [1]. According to 1953 report of the International Law Commission [2] arbitration is a procedure for the settlement of disputes between States by a binding award on the basis of law and as a result of an undertaking voluntarily accepted [3]. The essential elements of Arbitration consist in – (1) An agreement on the part of States having a matter, or several matters, in dispute, to refer the decision of them to a tribunal, believed to be impartial, and constituted in such a way as the terms of the agreement specify, and to abide by its judgment; and in – (2) Consent on the part of the person, persons, or states, nominated for the tribunal, to conduct the inquiry and to deliver judgment [4].

Arbitration has been practiced already in antiquity and in the middle ages. The history of modern arbitration is usually considered to begin with the treaty of arbitration between Great Britain and the United States of 1794 [5], (Jay's Treaty – *Treaty of Amity, Commerce and Navigation, between His Britannic Majesty and the United States of America, by their President, Signed on 19 November 1794, ratified on June 24, 1795*). The rules of arbitration were codified by *The Hague Convention for the Pacific Settlement of International Disputes*, concluded on 29 July 29 1899

and very slightly amended in the Convention of the same name concluded 18 October 1907 (entered into force 26 January 1910). The Hague Convention (Article 15 of 1899 and article 37 of 1907) defines the international arbitration as: *“the settlement of disputes between States by judges of their own choice and on the basis of respect of law.”* [6]

The *Covenant of the League of Nations* (Article 13) provides arbitration and judicial settlement as one of two major procedures of peaceful settlements [7]:

The Members of the League agree that whenever any dispute shall arise between them which they recognize to be suitable for submission to arbitration and which cannot be satisfactorily settled by diplomacy they will submit the whole subject-matter to arbitration.

The Charter of the United Nations (Article 33, paragraph 1) expresses its preference for a dispute settlement through arbitration:

“The parties in any dispute, the continuance of which is likely to endanger the maintenance of international peace and security, shall, first of all, seek a solution by negotiation, enquiry, mediation, conciliation, arbitration, judicial settlement, resort to regional agencies or arrangements, or other peaceful means of their own choice.”

2. The Historical Background of Wilson’s Arbitration

On 19 January 1920, the Supreme Council of the Principal Allied and Associated Powers in Paris (Prime Ministers of Great Britain, France and Italy; respectively – Mr. Lloyd George, Mr. Clemenceau and Mr. Nitti [8]) agreed to recognize the government of the Armenian State as a *de facto* government on the condition that the recognition should not prejudice the question of the eventual frontier [9]. The United States recognized the *de facto* government of the Republic of Armenia on 23 April 1920 [10], on the condition that the territorial frontiers should be left for later determination [11].

On 26 April 1920, the Supreme Council (including this time the Japanese Ambassador to Paris Mr. Matsui as well) meeting at San Remo requested: a) The United States assume a mandate over Armenia; b) The President of the United States to make an Arbitral Decision to fix the boundaries of Armenia with Turkey [12]: *“The Supreme Council hopes that, however the American Government may reply to the wider matter of the Mandate, the President will undertake this honourable duty not only for the sake of the country chiefly concerned but for that of the peace of the Near East.”* [13]

On 17 May 1920 the Secretary of State informed the American Ambassador in France that the President had agreed to act as arbitrator [14]. In mid-July the State Department began to assemble a team of experts for the assignment – *“The Committee upon the Arbitration of the Boundary between Turkey and Armenia”*. The boundary committee was headed by Prof. William Westermann, his key associates were Lawrence Martin and Harrison G. Dwight. As the Treaty of Sevres was signed on 10 August 1920, the boundary committee began its deliberations.

The guidelines adopted by the committee were to draw the southern and western boundaries of Armenia on the basis of a combination of ethnic, religious, economic, geographic, and military factors. The committee had at its disposal all the papers of the American peace delegation and the Harbord mission, the files of the Department of State, War, and Interior, and the cartological services of the United States Geological Survey. Aside from the advice of experts in government service and direct consultations with General Harbord, the committee sought the input of missionaries and others with field experience who could give detailed information about the ethnic makeup of particular villages near the border would probably pass, the roads and markets connecting certain villages, towns, and cities, and specific physical landmarks.

The *“Full Report of the Committee upon the Arbitration of the Boundary between Turkey and Armenia”* was submitted to the Department of State on 28 September 1920, five months after the Allied Supreme Council’s invitation to President Wilson [15]. The report defined the area submitted for arbitration, the sources available to and used by the committee, the principles and bases on which the work had proceeded, the need for the inclusion of Trebizond to guarantee unimpeded access to the sea, the desirability of demilitarization frontier line, the character of the resulting Armenian state, the immediate financial outlook of Armenia, and the existing political situation in the Near East. The seven appendices of the report included the documents relative to the arbitration, the maps used in drawing the boundaries, issue of Kharput, the question of Trebizond, the status of the boundary between Turkey and

Persia, the military situation in relation to Armenia, and the financial position of those parts of the four vilayets assigned to Armenia.

Insofar as the four provinces in question were concerned, the key factors were geography, economy, and ethnography. Historic and ethical considerations were passed over. The committee tried to draw boundaries in which the Armenian element, when combined with the inhabitants of the exiting state in Russian Armenia, would constitute almost half of total population and within few years from an absolute majority in nearly all districts. Such calculations took into account the wartime deportations and massacres of the Armenians, Muslim losses during the war, as well as, the probability that some part of the remaining Muslim population would take advantage of the provisions of the peace treaty regarding voluntary relocation to territories that were to be left to Turkey or to an autonomous Kurdistan.

The Territory that was being allocated to Armenia by arbitration (40 000 square miles = 103 599 square kilometers) was less than half of the territory (108 000 square miles = 279 718 square kilometers), which in Ottoman, as well as in all non-ottoman, sources and maps throughout centuries vastly had been identified as *Ermenistan* (“Armenia”) [the historical title] [16] and since 1878 [17] was the holder of the legal title “*Armenia*” or “*The Six Armenian vilayets*” (provinces), as was defined in the Article 24 of the Mudros Armistice [18]. It should be underlined that the territory was referred just as “*The six Armenian vilayets*” not “*The six Armenian vilayets of the Ottoman Empire.*”

The drastic cutback of the territory for Armenians was due to far-reaching reduction of native Armenian population because of the Turkish policy of annihilation of Armenians: “*The Armenian provisions of the Sevres Treaty were agreed upon by the Powers after due consideration of the facts that Turkish Armenia was emptied of its Armenian inhabitants.*” [19]

The committee made calculations, based on prewar statistics, that the population of the territories to be included in the new Armenian state had been 3 570 000, of whom Muslims (Turks, Kurds, “Tartar” Azerbaijanis, and others) had formed 49%, Armenians 40%, Lazes 5%, Greeks 4%, and other groups 1%. It was anticipated that large numbers of Armenian refugees and exiles would return to an independent Armenia. Hence, after the first year of repatriation and readjustment, the population of the Armenian Republic would be about 3 million, of whom Armenians would make up 50%, Muslims 40%, Lazes 6%, Greeks 3%, and other groups 1%. The rise in the absolute number and proportion of Armenians was expected to increase steadily and rapidly in subsequent years [20].

Even though Westermann’s boundary committee submitted its findings to the Department of State on 28 September 1920, two more months were to pass before President Wilson relayed his arbitration decision to the Allied governments. The State Department 1) sent the committee’s report to the War Department for its observations and 2) requested through Ambassador Hugh Wallace in Paris formal notification from the Allied Supreme Council about the signing of the Treaty of Sevres and an authenticated copy of the document [21]. It was only on November 12 that the committee’s report was finally delivered to the White House.

Ten days later, on 22 November 1920 [22], Woodrow Wilson signed the final report, entitled: “*Decision of the President of the United States of America respecting the Frontier between Turkey and Armenia, Access for Armenia to the Sea, and the Demilitarization of Turkish Territory adjacent to the Armenian Frontier.*” [23]

The *Full Report of the Committee upon the Arbitration of the Boundary between Turkey and Armenia* [The Report – 89 pages, and *Appendices to the Report* – 152 pages.] consists of ten chapters:

1. **Chapter I:** *The Request for the Arbitral Decision of President Wilson, p. 1-3.* – An overview of the Pre-Arbitration Process.
2. **Chapter II:** *Strict Limitations of the Area Submitted to the Arbitration of President Wilson, p. 4-6.* – Definition of the area submitted for arbitration.
3. **Chapter III:** *Sources of Information Available to the Committee Formulating this Report, p. 7-9.* – The sources available to and used by the committee.
4. **Chapter IV:** *Factors Used as the Basis of the Boundary Decision, p. 10-15.* – The principles and bases on which the work had proceeded.

5. **Chapter V:** *The Necessity of Supplying an Unimpeded Sea Terminal in Trebizond Sandjak*, p. 16-23. – The need for the inclusion of Trebizond in the new Armenian state.
  6. **Chapter VI:** *Provisions for Demilitarization of Adjacent Turkish Territory*, p. 24-36. – The desirability of demilitarization frontier line.
  7. **Chapter VII:** *Covering Letter of the President Wilson to the Supreme Council and the Arbitral Decision of President Wilson*, p. 38-65. – The Arbitral Award of the President with attached letter.
  8. **Chapter VIII:** *Area, Population and Economic Character of the New State of Armenia*, p. 66-73. – The character of the resulting Armenian state.
  9. **Chapter IX:** *The Present Political Situation in the Near East*, p. 74-83. – The existing political state of affairs in the Near East.
  10. **Chapter X:** *Immediate Financial Outlook of the Republic of Armenia*, p. 84-86. – The financial prospect of Armenia.
- Maps:** Boundary between Turkey and Armenia as determined by Woodrow Wilson President, President of the United States of America, 22 November 1920:
 Scale – 1: 1 000 000
 Scale – 1: 200 000 (19 sheets)

The seven appendices of the report included:

- 1) **Appendix I:** *Documents upon the Request for the Arbitral Decision.*
  - No. 1. *Allied Recognition of Armenia, 19 January 1920.*
  - No. 2. *Report of London Technical Commission, 24 February 1920.*
  - No. 3. *Note from the French Ambassador at Washington, 12 March 1920.*
  - No. 4. *Mr. Colby's reply to the above, 24 March 1920.*
  - No. 5. *American Recognition of Armenia, 23 April 1920.*
  - No. 6 to 10. *Telegrams from San Remo, 24-27 April 1920.*
  - No. 11. *The President's Acceptance of the Invitation to Arbitrate, 17 May 1920.*
- 2) **Appendix III:** *Maps Used in Determining the Actual Boundaries of the Four Vilayets and in Drawing the frontier of Armenia.*
- 3) **Appendix IV:** *The Question of Kharput. Discussion of the Possibility of Including Kharput in the Boundary Decision.*
- 4) **Appendix V:** *The Necessity of supplying an Unimpeded Sea Terminal in Trebizond Sandjak.*
  - No. 1. *Economic Position of Ports in the Trebizond Vilayet.*
  - No. 2. *Railroad Project for Turkish Armenia before the War (Karshut Valley).*
  - No. 3. *M. Venizelos' Statement on Trebizond before the Council of Ten (4 February 1919).*
  - No. 4. *M. Venizelos' Statement on Trebizond before the Greek Parliament (13 May 1920).*
  - No. 5. *The Petition of the Pontic Greeks (10 July 1920)*
  - No. 6. *The Greeks of Pontus (Population Estimates for Trebizond Vilayet).*
  - No. 7. *General Discussion of Armenia's Access to the Sea.*
  - No. 8. *Text of the Armenian Minorities Treaty.*
  - No. 9. *The Petition to President Wilson from the Armenian Delegation.*
- 5) **Appendix VII:** *Status of the Old Boundary between Turkey and Persia, at the Point where the Boundary Between Turkey (Autonomous Area of Kurdistan) and Armenia Joins it.*
- 6) **Appendix IX:** *Military Situation with Relation to Armenia. Estimate for August, 1920.*
- 7) **Appendix X:** *Financial Position of the Portion of the Four Vilayets Assigned to the New State of Armenia.*

M A P S

1: *Boundaries of Armenia, as proposed by the London Inter-Allied Commission of February 1920 (See Appendix I, No. 2).*

2: Armenian Claims (See Appendix IV).

*Original Claim of the Armenian National Delegation at the Peace Conference;
Reduced Claim of the two Armenian Delegations, since January, 1920;
Boundary established by President Wilson's Decision.*

3: Claims of the Pontic Greeks (See Appendix V, Nos. 3, 4, 5).

*Original Claim at Peace Conference; Reduced Claim, 1920;
Greek Territory in Thrace and in Smyrna District Boundary established by President Wilson's Decision.*

4: Armenia's Routes of Access to the Sea (See App. V, Nos. 2, 4, 9).

*Trebizond-Erzerum Caravan Route;
Trebizond-Erzerum Railway Project;
Western frontier Essential to Armenia.*

5: Armenia in Relation to the new Turkish Empire (See App. IX).

*Frontiers of Turkey as established by the Treaty of Sèvres and by President Wilson's Decision;
Areas of Especial Interest as established by the Tripartite Convention of 10 August 1920, between Great Britain, France and Italy;
Existing Railways.*

In the cover letter to the Supreme Council, Wilson wrote:

“With full consciousness of the responsibility placed upon me by the request, I have approached this difficult task with eagerness to serve the best interests of the Armenian people as well as the remaining inhabitants, of whatever race or religious belief they may be, in this stricken country, attempting to exercise also the strictest possible justice toward the populations, whether Turkish, Kurdish, Greek or Armenian, living in the adjacent areas.” [24]

The text of the arbitration decision, reasonably not the Full Report, was cabled to Ambassador Wallace in Paris on 24 November 1920, with instructions that it should be handed to the secretary-general of the peace conference for submission to the Allied Supreme Council [25]. Wallace responded on 7 December 1920, that he had delivered the documents that morning. Wallace's attached note was dated 6 December 1920.

So under the arbitral award of 22 November 1920, the boundary between Armenia and Turkey was settled conclusively and Turkish-Armenian international boundary was subsequently delimited [26], as clearly states The Hague Convention [27] (article 54 of the 1899; article 81 of the 1907) [28]: *“The award, duly pronounced and notified to the agents of the parties, settles [puts an end to] the dispute definitively and without appeal.” [29]*

3. The Validity of the Arbitral Award

For the arbitral award to be valid it must meet certain criteria:

- 1) The arbitrators must not have been subjected to any undue external influence such as coercion, bribery or corruption;
- 2) The production of proofs must have been free from fraud and the proofs produced must not have contained any essential errors;
- 3) The compromis must have been valid;
- 4) The arbitrators must not have exceeded their powers [30].

Criterion 1 – The arbitrators must not have been subjected to any undue external influence such as coercion, bribery or corruption.

In Armenian-Turkish boundary case the arbitrator, as was agreed in the compromis, (i.e. Article 89, the Treaty of Sevres), was *“the President of the United States”*, namely Woodrow Wilson. President Wilson often was challenged for his policy and had various disagreements with other politicians and political bodies. Nevertheless, nobody and never has questioned his political or personal integrity and he never was blamed to act under external influence.

Conclusion:

It is apparent and doubtless that the arbitrator *“have not been subjected to any undue external influence – to coercion, bribery or corruption.”*

Criterion 2 – The production of proofs must have been free from fraud and the proofs produced must not have contained any essential errors.

As it was mentioned above, for the accomplishment of the assignment the State Department mid-July 1920 organized a special task group, which was officially entitled: “*Committee upon the Arbitration of the Boundary between Turkey and Armenia.*”

The head of the committee was William Linn Westermann, professor of the University of Wisconsin, soon after Professor of Columbia University (1923-48), specialist in the history and politics of the Near and Middle East. In 1919 he had been the chief of the Western Asia division of the American Commission to Negotiate Peace in Paris [31]. The principal collaborators and contributors in the committee were Major (Prof.) Lawrence Martin of the Army General Staff, who had participated as the geographer of the Harbord mission, and Harrison G. Dwight of the Near Eastern division of the Department of State [32].

It is obvious that all experts in the task group were knowledgeable, experienced and impartial professionals. After over two months of intensive and thorough work, at the end of September 1920, the task group produced a “*Full Report of the Committee upon the Arbitration of the Boundary between Turkey and Armenia.*”

The report was sent to the War Department for its observations on 28 September 1920. After seven weeks of comprehensive and scrupulous observations the committee’s report was finally delivered to the White House on 12 November 1920. Ten days later, on 22 November 1920, Woodrow Wilson signed the final report, and officially delivered the award through the US Embassy in Paris on 6 December 1920.

President Wilson’s award, thanks to its comprehensive character, legal justification and logical arguments, is highly regarded by international lawyers at present:

“President Wilson’s arbitral decision was not implemented. Nevertheless, this award must be regarded as one of the most significant analyses of the various factors that have to be taken into account in the determination of international boundaries and of the relationship among them.” [33]

“President Wilson’s determination of the territorial frontiers of the newly established Armenian State particularly interesting because its includes an explanation of the reasons motivating it: the need for a “natural frontier”; “geographical and economic unity for the new state”; ethic and religious factors of the population were taken account of so far as compatible; security, and the problem of access to the sea, were other important conditions.” [34]

Conclusion:

The arbitral award was drawn by respectful and well-informed experts, and, in addition, passed through the United States Government’s two relevant department’s scrutiny and inspection. It is obvious that the State Department and the Department of War were capable to exclude any “fraud” or to notice any “essential error” in “the production of proofs.” Finally the award was signed by the US President, who would never abide a mistake or tolerate any misconduct.

Criterion 3 – The compromis must have been valid.

There are several factors that prove the validity of the compromis.

Factor a) – The compromis was duly incorporated in the treaty.

The consent of States to submit a dispute to arbitration may be expressed in different ways: a) by a special arbitration treaty or compromis; b) by the inclusion in any treaty of a special arbitration clause providing for arbitration of any dispute between the parties which might arise in connection with the application of that treaty; c) by a general treaty of arbitration according to which the parties undertake to submit to arbitration all, or certain kinds, of disputes between them which might arise in the future [35].

The consent of Armenia and Turkey, as well as of other High Contracting Parties, “*to submit to the arbitration of the President of the United States the determination the question of frontier to be fixed between Turkey and Armenia*” and to be bound by the award “*to accept his decision thereupon*” was done by the inclusion of a special arbitration clause in the Treaty of Sevres (10 August 1920) [36].

Article 89: “*Turkey and Armenia as well as the other High Contracting Parties agree to submit to the arbitration of the President of the United States of America the question of the frontier to be fixed between Turkey and Armenia in the Vilayets of Erzerum, Trebizond, Van and Bitlis, and to accept his decision thereupon , as well as any stipulations he*

may prescribe as to access for Armenia to the sea, and as to the demilitarization of any portion of Turkish territory adjacent to the said frontier.”

Factor b) – The compromis was duly negotiated.

In a joint note, on April 20, 1920, the Allied High Commissioners in Istanbul summoned the Turkish authorities to send a Peace Delegation to receive the draft peace treaty. The Ottoman delegation, headed by Senator Tevfik Pasha (Bey) [former Grand Vezier] left for Paris in May 1 [37]. Ten days later on May 11 it was formally given the draft peace treaty. Turkish Government was accorded one month to submit in writing any observations or objections it might have relative to the treaty [38]. Tevfik Bey officially acknowledged the receipt of the treaty and pronounced that the document would be given the earnest and immediate attention of his government [39]. At the end of May, Damad Ferid, the Grand Vezier of Turkey, applied to the Supreme Council for one-month extension in presenting the Turkish observations on the settlement. The Supreme Council compromised by granting a two-week extension until 25 June 1920 [40].

The first set of Turkish observations, bearing the signature of Damad Ferid Pasha, was submitted on 25 June 1920. On July 7 second Turkish memorandum was received. In adopting a reply Supreme Council authorized the drafting committee to make minor revisions on the wording of the treaty without altering the substance [41]. Regarding the future of Armenia and the arbitration of the boundaries Supreme Council stated: “they can make no change in the provisions which provide for the creation of a free Armenia within boundaries which the President of the United States will determine as fair and just.” [42] The certitude that Armenians will not be safe and will not be treated fairly by Turkish authorities was based on lifelong understanding that:

“During the past twenty years Armenians have been massacred under conditions of unexampled barbarity, and during the war the record of the Turkish Government in massacre, in deportation and in maltreatment of prisoners of war immeasurably exceeded even its own previous record (...) Not only has the Turkish government failed to protect its subjects of other races from pillage, outrage and murder; but there is abundant evidence that it has been responsible for directing and organizing savagery against people to whom it owed protection.” [43]

The Allied response was delivered to the Turkish delegation on 17 July 1920.

Factor c) – The compromis was signed by authorized representatives of a lawful government.

In 1918-1922 Sultan-Caliph Memed VI (Vahyudud-Din Efendi // Vahideddin) was the head of the Ottoman Empire, politically recognized legitimate ruler [44]. Sultan represents the de jure Government [45]. Pursuant to article 3 of the Ottoman constitution [23 December 1876; 23 July 1908] “The Ottoman sovereignty (...) belongs to the eldest Prince of the House of Ottomans”. Treaty making power was vested in the Sultan. The Sultan had the sole power to legislate [46]. Among the sovereign rights of the Sultan (The Ottoman Constitution, article 7) among others is the conclusion of the treaties.

On 22 July 1920, Sultan Mehmed VI, the constitutional head of the state, convened a *Suray-i Saltanat* (Crown Council), at the Yildiz Palace. The argument for signature was based on the “necessities of the situation”. The Council, which was attended by fifty prominent Turkish political and military figures, including former ministers, senators and generals, as well as by Prime Minister Damad Ferid Pasha, recommended in favor of signing the treaty. The Sultan rounded up the proceedings by asking those in favor of signature to stand up. Everybody but one stood up. The Treaty was accepted [47]. The final treaty, including the arbitral clause [Article 89] was signed by Turkish plenipotentiaries [General Haadi Pasha, Senator; Riza Tevfik Bey, Senator; Rechad Haliss Bey, Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary of Turkey at Berne] sent by the Sultan’s Government at Constantinople under the leadership of Damad Ferid Pasha [48].

Conclusion: The compromis was valid.

Criterion 4 - The arbitrators must not have exceeded their powers.

The compromis [Article 89 of the Sevres Treaty] asked the arbitrator 1) to fix the frontier between Turkey and Armenia in the Vilayets of Erzerum, Trebizond, Van and Bitlis; 2) to provide access for Armenia to sea; 3) to prescribe stipulations for the demilitarization of Turkish territory adjacent to the Turkish-Armenian frontier.

President Woodrow Wilson strictly remained within the assignment which has been prescribed by compromise. Even there was a strong pressure on him by missionary groups to include town of Karpurt and vicinities in the future Republic of Armenia, Wilson did not exceed his powers.

The official title of his decision clearly shows that he accurately fulfilled his duty: “*Decision of the President of the United States of America respecting the Frontier between Turkey and Armenia, Access for Armenia to the Sea, and the Demilitarization of Turkish Territory adjacent to the Armenian Frontier.*”

4. Legal Features and the Current Status of the Award

a) Though the arbitration mainly is done out of courts but it is a legal procedure. The arbitration is based either upon contract law or, in the case of international arbitration, the law of treaties, and the agreement between the parties to submit their dispute to arbitration is a legally binding contract. Thus the indispensable feature of arbitration award is that it produces an award that is final and binding – “*The arbitral award is the final and binding decision by an arbitrator in the full settlement of a dispute.*” [49] By agreeing to submit the dispute to arbitration – *compromis* [50] - the parties in advance agree to accept the decision [51].

b) Pursuant to article 89 of the Treaty of Sevres, the arbitral clause was endorsed by “*the other High Contracting Parties*”, so issue of determination of the boundary was submitted to the arbitration on behalf of all state-signatories of the Treaty of Sevres as well. As the Treaty of Sevres was signed by lawful representatives (“*having communicated their full powers, found in good and due form*”) of the 18 countries [The British Empire [separately] – 1) United Kingdom, 2) Canada, 3) Australia, 4) New Zealand, 5) Union of South Africa, 6) India [52], 7) France, 8) Italy and 9) Japan [as Principal Allied Powers], as well as by 10) Armenia, 11) Belgium, 12) Greece, 13) Poland, 14) Portugal, 15) Romania, 16) Kingdom of Serbs-Croats-Slovenes [53], and 17) Czecho-Slovak Republic [54] of the one part and 18) Turkey of the other part], and they pledged “*to accept the decision thereupon*”, thus it is definitely compulsory arbitration and is obligatory for all of them.

c) Once arbitration has been properly executed it becomes irrevocable. It employs the legal doctrine of *Res Judicata* (*finality of judgments*), which holds that once a legal claim has come to final conclusion it can never again be litigated [55]. The doctrine of *res judicata* is considered applicable to all arbitral awards, whether the special agreement or general treaty of arbitration contains such a provision or not.

d) The arbitral awards and court judgments are similar in their nature, as both are based on law [56]. They both are legal decisions. Therefore, the Doctrine of Collateral Estoppel, which affirms that an issue, which has already been legally duly determined, cannot be reopened or litigated again in a subsequent proceeding, applies in arbitration cases as well [57].

e) If a party to an arbitration by an action conforms the award or, by lack of any action in a reasonable period, never confront the award, which believed to be a tacit agreement, the award considered be valid and binding. It is thereafter precluded from going back on that recognition and challenging the validity of the award [Arbitral Award by the King of Spain (1960) International Court of Justice, Rep. 213] [58].

Turkey never has challenged the validity of President Wilson’s arbitral award, never started any action for cancellation of the award, and by lack of any action gave its “tacit agreement”, therefore the award is absolutely and definitely “valid and binding”.

f) The arbitration decisions engage the parties for an unlimited period [59]. The validity of the arbitration is not dependent upon its subsequent implementation.

h) The President is the representative authority in the United States, “*his voice is the voice of the nation*” [60]. The President’s representative character also implies that all official utterances of the President are of international cognizance and are presumed to be authoritative [61]. Foreign nations must accept the assertion of the President as final [62]. By virtue of the arbitrator’s position the award is binding for the United States as well.

i) Annulment (nullification of the legality) of an arbitral award occurs only when there is some authoritative public or judicial confirmation of the ground for such an annulment. This confirmation might come from an international agency such as the International Court of Justice. Confirmation of the ground of an annulment might also be based on international public opinion deriving from general principals of law common to all nations [63].

Refusal by the losing party to comply with the award is not in itself equivalent to a lawful annulment. The plea of nullity is not admissible at all and this view is based upon Article 81 of The Hague Convention I of 1907, and the absence of any international machinery to declare an award null and void [64].

Final Conclusions

Territorial disputes, even when they are of law intensity, continue to represent a significant threat to the international peace and security. It is particularly true of those conflicts that remain unresolved for a long time, allowing the rational bases of settlement to be layered by painful emotions. For example, Ararat is not a mere mountain for Armenians. It is not a number of million tones of stone, soil and snow. It's the core of the Armenian national and Biblical-Christian identity. Thus the Turkish "*captivity*" of Ararat and the world ignorance of the fact have grown into a very considerable psychological factor, which is impossible to ignore.

After the arbitrary award of the President of the USA, [signed on 22 November 1920, and duly notified on 6 December 1920] the presence and all acts taken by the Turkish Republic in the "Wilsonian Armenia" are illegal and invalid. Consequently, in spite of the long standing occupation Turkey does not possess any legal title to the territory and its *de facto* sovereignty is not more than an administrative control by force of arms. Belligerent occupation does not yield lawful rule over a territory. A single act of control is not enough to establish a transfer of title as Turkey might hope. Not even continuous occupation since 1920, forced changed demography of the territories and practices aiming at altering the heritage and the character of the country would help Turkey get the title.

The arbitral award of the President of the United States never was revoked and it can't be done. There is not a single legal instrument that conceded "*Wilsonian Armenia*" to Turkey. Furthermore, the boundary between Armenia and Turkey, as determined by President of the United States, was reconfirmed by the Republic of Turkey by virtue Article 16 of the Treaty of Lausanne (24 July 1924). By the Treaty of Lausanne, which is considered "*birth certificate of the Republic of Turkey*", Turkey and other High Contracting Parties recognized the Turkish title only over the territories situated inside the frontiers "*laid down*" in the Treaty of Lausanne. No frontier was laid down between Armenia and Turkey, thus "*Wilsonian Armenia*" defiantly and evidently was not included in Republic of Turkey. By renouncing all "*rights and title*" over territories "*situated outside the frontiers laid down*" in the Treaty of Lausanne, the Republic of Turkey renounced its title "*whatsoever*" over "*Wilsonian Armenia*" and by virtue of international treaty reconfirmed the legal effects of the arbitral award of the President of the United States:

Article 16. Turkey hereby renounces all rights and title whatsoever over or respecting the territories situated outside the frontiers laid down in the present Treaty and the islands other than those over which her sovereignty is recognized by the said Treaty, the future of those territories and islands being settled or to be settled by the parties concerned.

It is true that Armenia possesses the legal validity to the "*Wilsonian Armenia*", but it is also true that legal validity by itself will not lead to a solution. Indeed Armenia is the *de jure* holder of the title and Turkey grips the control, and none would relinquish its claims, based on Armenian side on the legal validity and on Turkish side on the military power.

It is true that international law by itself will not be able to bring about a solution for the Armenian-Turkish confrontation. Nonetheless, there is no doubt that international law is the only way to bring about a just and peaceful resolution, thus a durable and permanent solution.

Endnotes

1. Louis B. Sohn, The Role of Arbitration in Recent International Multinational Treaties, Virginia Journal of International Law, # 23,1983, p. 171-2.
2. International Law Commission Yearbook, Doc. A/2436, 1953, II p. 202.
3. Shabtai Rosenne, The Law and Practice of the International Court, 1920-1996, Third edition, vol. I, (The Court and the United Nations), 1997, The Hague-Boston-London, p. 11. A Dictionary of Arbitration and its Terms, (ed. by Katharine Seide) New York, 1970. p. 126.
4. Sheldon Amos, Political and Legal Remedies for War, London-Paris- New York, 1880, p. 164-5.
5. Manual of Public International Law, (ed. by Max Sorensen), New York, 1968, p. 584.
6. The Hague Court Reports, (ed. by James Brown Scott), New York, 1916, p. lvi-lvii.
7. Manual of Public International Law, *op. cit.*, p. 717.
8. Arnold J. Toynbee, Survey of International Affairs 1920-1923, London, 1925, p. 9

9. G. H. Hackworth, *Digest of International Law, Turkish-Armenian Boundary Question, v. I, Chapters I-V*, Washington, 1940, p. 715.
10. The United States recognized the independence of Armenia, but refused to recognize that of Georgia and Azerbaijan. (H. Lauterpacht, *Recognition in International Law*, Cambridge, 1947, p. 11. *Papers Relating to Foreign Relations of the United States, 1920, v. III*, Washington, 1936. p. 778.) [hereinafter – FRUS].
11. Hackworth, *op. cit.*, p. 715.
12. *The Treaties of Peace, 1919-1923*, (Preface by Lt.-Col. Lawrence Martin).vol. I, New York, 1924, p. xxxii.
13. *Papers Relating to Foreign Relations of the United States, 1920, III*, Washington, 1936. p. 780.
14. *Ibid.*, p. 783.
15. For the Full Report with relative materials, see: US Archives, General Records of the Department of State (Decimal file, 1910-1920), RG 59, RG 59, 760J.6715/65.
16. The notion of an historic title is well known in international law. Historic title is a title that has been so long established by common repute that this common knowledge is itself a sufficient title.
17. See: Article 16, Treaty of San Stefano, March 3, 1878. See also: Gustave Rolin-Jacquemyns, *Armenia and Armenians in the Treaties*, London 1891.
18. *Diplomacy in the Near and Middle East, 1914-1956*, (by J.C. Hurewitz) vol. II, New Jersey, 1956, p. 37.
19. Vahan Cardashian, *Armenian Independence*, New York Times, 30 March 1922, p. 93.
20. R. Hovannisian, v. IV, *op.cit.*, p. 37.
21. *Ibid.*, p. 40.
22. Cukwurah A. O., *The Settlement of Boundary Disputes in International Law*, Manchester, 1967, p. 165-6.
23. *Ibid.*, p. 31. Hackworth, *op.cit.*, p. 715.
24. For the full text of Wilson’s letter see: FRUS, v. III, pp. 790-795.
25. *Ibid.*, p. 789-90.
26. Cukwurah A.O., *op. cit.*, p. 31. Hackworth, *op.cit.*, p. 715.
27. The 1899 Convention was ratified by Turkey on July 12, 1907. (*The Hague Court Reports, op. cit.*, p. cii).
28. This notion was comprised in article # 54 of the 1899 Convention with slightly deferent wording: “*The award, duly pronounced and notified to the agents of the parties [at variance, puts an end to] the dispute definitively and without appeal.*” (*The Hague Court Reports, op. cit.*, p. lxxxix).
29. *Ibid.*
30. *Manual of the Terminology of Public International Law, op.cit.*, § 508, p. 588-90.
31. R. Hovannisian, *op. cit.*, vol. IV, p. 30.
32. *Ibid.*
33. Yahuda Z. Blum, *Secure Boundaries and Middle East Peace, In Light of International Law and Practice*, Jerusalem, 1971, p 26.
34. A.L.W. Munkman, *Adjudication and Adjustment – International Judicial Decision and the Settlement of Territorial and Boundary Disputes*, p. 139; n. 4 [In: *Title to Territory*, (ed. Malcolm N. Show), Dartmouth, 2005.]
35. *Manual of the Terminology of Public International Law, op. cit.*, § 506, p.586.
36. The official full text of the Treaty of Sevres was published - *British and Foreign State Papers, 1920. vol. CXIII*, Printed and Published by His Majesty’s Stationary Office, London, 1923, pp. 652-776, [hereinafter - *British Papers*] and separately, as *Command Paper 964 – Treaty Series No. 11 (1920), Treaty of Peace with Turkey, signed at Sevres, August 10, 1920*, HMSO, London, 1920, 100 pages.
37. R. Hovannisian, *op. cit.*, v. III, p.106.
38. Herbert Adams Gibbons, *An Introduction to World Politics*, The Century Co., New York, 1922, p. 430. Paul C. Helmreich, *From Paris to Sevres*, Ohio, 1974, p. 309.
39. *British Papers, opt.cit.*, v. XIII, p. 70.
40. *Ibid.* p. 79.
41. *Ibid.* VIII, pp. 553-556.
42. *Ibid.*
43. *Ibid.*
44. Arnold J. Toynbee, Kenneth P. Kirkwood, *Turkey*, New York, 1927, p. 151.
45. Harold Armstrong, *Turkey in Travail, The Birth of a New Nation*, London, 1925, p. 113.
46. Eversley [Lord], *The Turkish Empire, From 1288 to 1914, and From 1914 to 1924*, [by Sir Valentine Chirol], (Abridged), Lahore, 1958, p. 295.
47. Salahi Ramsdan Sonyel, *Turkish Diplomacy 1918-1923, Mustafa Kemal and the Turkish National Movement*, London, 1975, p. 82.
48. A. Toynbee, K. Kirkwood, *op.cit.*, p. 76. Elaine Diana Smith, *Origins of the Kemalist Movement and the Government of the Grand National Assembly (1919-1923)*, June 1959, The American University Washington D.C., (Ph.D. in International Relations and Organization), p. 133.
49. *A Dictionary of Arbitration and its Terms, op. cit.*, p. 32.
50. *The compromis is the arbitration agreement between sovereign States which empowers them to arbitrate an existing dispute.* (*A Dictionary of Arbitration and its Terms, op. cit.*, p. 54)
51. *Ibid.*, p. 27.
52. At present India, Pakistan and Bangladesh.
53. At present Serbia, Croatia, Slovenia, Bosnia and Herzegovina, Macedonia and Montenegro.
54. At present Czech Republic and Slovak Republic.
55. *Ibid.*, p. 198.
56. *Manual of Public International Law, op.cit.*, p. 584.
57. *A Dictionary of Arbitration and its Terms, op. cit.*, p. 49

58. Manual of Public International Law, *op.cit.*, p. 694.
59. Luzius Wildhaber , Treaty Making Power and Constitution, Basel and Stuttgart, 1971, p. 98.
60. Quincy Wright, The Control of American Foreign Relations, New York, 1922, p. 36.
61. *Ibid*, p. 37.
62. *Ibid*, p 38.
63. A Dictionary of Arbitration and its Terms, *op.cit.*, p. 15.
64. Manual of Public International Law, *op.cit.*, p. 693-94.

ԱՐԱ ՊԱՊՅԱՆ

Աշխատանքային գործունեությունը

- 2000-2006թթ. – ՀՀ արտակարգ և լիազոր դեսպան Կանադայում:
- 1999-2000թթ. – ՀՀ արտգործնախարարության խոսնակ, Հասարակության հետ հարաբերությունների վարչության պետ:
- 1997-99թթ. – ՀՀ ԱԳՆ անվտանգության համագործակցության բաժնի վարիչ:
- 1995-97թթ. – Ռուսիայում ՀՀ դեսպանության առաջին քարտուղար, ՀՀ գործերի ժամանակավոր հավատարմատար:
- 1994-95թթ. – ՀՀ ԱԳՆ Իրանի բաժնի վարիչ:
- 1992-93թթ. – Իրանում ՀՀ դեսպանության երկրորդ քարտուղար:
- 1992թ. – երկրորդ քարտուղար ՀՀ ԱԳՆ ԱՄՆ և Կանադայի, ապա Իրանի բաժնում:
- 1989-91թթ. – դասախոս Կիպրոսի Մելքոնյան կրթահամալիրում:
- 1981-82թթ. և 1984-86թթ. – զինվորական թարգմանիչ Աֆղանստանում:

Կրթությունը

- 1999թ. – ավարտել է Օքսֆորդի (Մեծ Բրիտանիա) համալսարանի «Հանրային դիվանագիտության» դասընթացը:
- 1998թ. – ավարտել է ՆԱՏՕ-ի ռազմա-դիվանագիտական ակադեմիան (Հռոմ, Իտալիա):
- 1994թ. – գերազանցությամբ ավարտել է ՌԴ ԱԳՆ դիվանագիտական ակադեմիան (Մոսկվա):
- 1989թ. – ավարտել է ԵՊՀ Հայ ժողովրդի պատմության ամբիոնի ասպիրանտուրան:
- 1984թ. – գերազանցությամբ ավարտել է ԵՊՀ Արևելագիտության ֆակուլտետը՝ իրանագիտություն մասնագիտությամբ:

Այլ տեղեկություններ

- Ծնվել է 1961թ. հունիսի 6-ին, Երևանում:
- Ամուսնացած է, ունի երկու որդի՝ Նարեկ և Տարոն:
- Տիրապետում է հայերեն, ռուսերեն, անգլերեն, պարսկերեն և հունարեն լեզուներին:
- Ունի արտակարգ դեսպանորդի և լիազոր նախարարի աստիճան (2001թ.-ից):
- Որևէ կուսակցության անդամ չէ և չի եղել:
- Պարգևատրվել է մարտական 7 շքանշանով և մեդալով:
- 2006թ. պարգևատրվել է Կանադայի ԱԳՆ «Diplomatic Corps Diplomatique» մեդալով:
- 2005թ. Ամերիկյան կենսագրական ինստիտուտի (ABI) կողմից ճանաչվել է Տարվա մարդ (Man of Year 2005):
- 1988-89թթ. – ղեկավարել է Աֆղանստանի պատերազմի հայ մասնակիցների միությունը:

Ara Papian

Born in Yerevan, Armenia on June 6, 1961, Ara Papian successfully graduated from the Department of Oriental Studies of Yerevan State University in 1984. He completed postgraduate degree course of studies in Armenian History at Yerevan State University in 1989. In 1994, Mr. Papian graduated from the Moscow Diplomatic Academy and in 1998, from NATO Defense College in Rome. In 1999, he completed a course in Public Diplomacy in Wilton, United Kingdom.

His professional experience as a diplomat has been at the Ministry of Foreign Affairs of the Republic of Armenia. Ara Papian was the Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Armenia to Canada (2000-2006). Prior to his appointment to Canada, he was the spokesman and Head of Public Affairs Department. His previous positions with the Armenian Foreign Ministry were a second secretary of the US and Canada Division of the American Department (1991-92), Head of Iran Division of the Middle East Department (1994-95), and Head of Security Cooperation Division of the Security Issues and Arms Control Department (1997-99). Mr. Papian was previously posted to the Armenian Embassy in Tehran, Iran (1992-1993, second secretary) and the Armenian Embassy in Bucharest, Romania (1995-1996, second secretary; 1997, Charge d' Affaires).

Prior to joining the Armenian Foreign Ministry, Mr. Papian was a Professor of the Armenian language and literature at Melkonian Educational Institute in Nicosia, Cyprus. In 1981-82 and then in 1984-1986, Mr. Papian served as a military interpreter/translator in Afghanistan.

He is fluent in Armenian, Russian, English, Persian.

Mr. Papian is married, with two sons.

ara.papian@gmail.com

